

АВТОР БЕСТСЕЛЕРА «КОД ДА ВІНЧІ»

ДЕН БРАУН

ІНФЕРНО

Дэн Браун

Инферно

Книжный Клуб «Клуб Семейного Досуга»

Браун Д.

Інферно / Д. Браун — Книжный Клуб «Клуб Семейного Досуга»,

ISBN 978-6-17-124966-0

Після того як на нього було скоєно замах, професор Роберт Ленгдон втратив пам'ять. «Шукайте і знайдете» — ці рядки з безсмертної поеми Данте лунають у його голові. Вони, безумовно, ключ до таємниці... але до якої?

ISBN 978-6-17-124966-0

© Браун Д.
© Книжный Клуб «Клуб Семейного
Досуга»

Содержание

Подяки	6
Факт:	8
Пролог	9
Розділ 1	11
Розділ 2	15
Розділ 3	18
Розділ 4	20
Розділ 5	22
Розділ 6	24
Розділ 7	28
Розділ 8	33
Розділ 9	35
Розділ 10	37
Розділ 11	41
Розділ 12	46
Розділ 13	48
Розділ 14	51
Розділ 15	54
Розділ 16	58
Розділ 17	61
Розділ 18	66
Розділ 19	71
Розділ 20	73
Розділ 21	77
Розділ 22	80
Розділ 23	86
Розділ 24	90
Розділ 25	92
Конец ознакомительного фрагмента.	95

Ден Браун Інферно

Ця книжка – художній твір. Імена людей, назви фірм, установ, місця, події, випадки й епізоди є плодом авторської уяви або взяті з інших художніх творів. Будь-яка схожість із реальними особами, живими чи мертвими, подіями та місцями є суто випадковою.

Моїм батькам присвячується...

Подяки

Низько вклоняюся й широко дякую!

Як і завжди, у першу чергу моєму редакторові та доброму приятелеві Джейсону Кауфману за його відданість та хист... але здебільшого за його невичерпний добрий настрій.

Моїй надзвичайній дружині Блайт за її любов та терплячість під час творчого процесу, а також за її приголомшливу інтуїцію й доброзичливість як редактора «переднього краю».

Моїй невтомній вірній подрузі Гайді Ланж за те, що вправно впоралася з *більшою* кількістю зустрічей та розмов на *більшій* кількості тем та в *більшій* кількості країн, аніж можна собі уявити. Я їй нескінченно вдячний за професійність та енергійність.

Усій команді видавництва «Doubleday» за ентузіазм, творчу жилку та зусилля, докладені до видання моїх творів. А особливо я вдячний Сюзанні Герц (за те, що носить багато капелюшків... і носить їх елегантно), Біллу Томасу, Майклу Віндзору, Марії Кареллі, Лорен Гайленд, а також Соні Меті, Тоні Чіріко, Кеті Трегер, Енн Месіт та Маркусу Доулу за те, що вони завжди готові допомогти. А ще моя подяка надзвичайним людям із відділу продажу видавничої групи «Random House»... вони просто неперевершені!

Моєму мудрому радникові Майклу Рделу за його абсолютну інтуїцію в усіх справах, – великих та маленьких, – а також за його дружбу.

Моїй незамінній помічниці Сюзанні Морхаус за її вишукані люб'язність і жвавість; без неї все занурилося б у хаос.

Усім моїм приятелям із фірми «Transworld», зокрема Білу Скотту-Керру за його творчий підхід, допомогу та підбадьорливі поради, а також Гейл Рібак за її чудові керівні вказівки.

Моєму італійському видавцеві – видавничій групі «Mondadori», а особливо Рікі Кавалеро, П'єрі Гусані, Джованні Дутто, Антоніо Франчині та Клаудії Шой; моєму турецькому видавцеві – видавничій компанії «Altın Kitaplar», зокрема Ої Альпар, Ердену Геперу та Бату Бозкурту за важливі послуги, надані у зв'язку з місцями, де розгортаються події цієї книги.

Моїм унікальним видавцям у всьому світі за їхній ентузіазм, важку й наполегливу працю та відданість справі.

Леону Ромеро-Монтальво та Лючано Гульєльмі за їхню майстерну роботу з лондонськими та міланськими перекладацькими веб-сторінками.

Талановитому фахівцеві – доктору Марті Альварес Гонсалес за те, що провела з нами багато часу у Флоренції та Венеції, унаочнюючи мистецтво та архітектуру цих міст.

Незрівнянному Мауріціо Пімпоні за все, що він зробив задля полегшення й покращення нашої поїздки до Італії.

Усім історикам, гідам та фахівцям, котрі щедро приділили мені час у Флоренції та Венеції, щоб поділитися своїми знаннями: Джованні Рао та Еудженії Антонуччі з бібліотеки Лауренціана, Серені Піні та персоналу Палацо Веккіо; Джованні Джусті з галереї Уффіці; Барбарі Фідері з баптистерію та флорентійського собору Санта-Марія дель Фіоре (Дуомо); Етторе Вітто та Массімо Біссону з базиліки Сан-Марко; Джорджіо Тальяферо з Палацу дожів; Ізабеллі ді Леонардо, Елізабет Керол Консаварі та Елені Свальдуз із Венеції; Анналізі Бруні й усьому персоналу Національної бібліотеки Сан-Марко; я також висловлюю мої щирі подяки тим багатьом людям, яких я не згадав у цьому скороченому списку.

Ракель Ділон і Стефані Бельман із літературної агенції «Sanford J. Greenburger Associates» за все, що вони роблять як тут (у США), так і за кордоном.

Винятково талановитим знавцем доктору Джорджу Абрагаму, доктору Джону Тринору і доктору Бобу Гельму за їхні висококваліфіковані наукові поради.

Моїм першим читачам, які забезпечували об'єктивність бачення та перспективу впродовж усього процесу роботи: Грегу Брауну, Діку та Конні Браунам, Ребеці Кауфман, Джері та Олівії Кауфманам, а також Джону Чаффі.

Знавцю веб-сторінок Алексу Кеннону, котрий, разом із командою агенції «Sanborn Media Factory», підтримує належний градус активності у світі Інтернету.

Джаду й Кеті Грегам за те, що надали мені тихий притулок у Грін Гейблз, коли я дописував завершальні розділи цієї книги.

Пречудовим інтернет-ресурсам «Princeton Dante Project», «Digital Dante» та «The World of Dante» Колумбійського університету.

Найбільш моторошні місця в пеклі приборігаються для тих, хто залишається байдужим у час моральної кризи.

Факт:

Згадані в цьому романі мистецькі твори, а також літературні, наукові та історичні посилання є справжніми.

Консорціум – це реальна організація зі своїми офісами в семи країнах. Із міркувань конфіденційності та безпеки її назву змінено.

Інферно (пекло) – це підземний світ в епічній поемі Данте Аліг'єрі, де пекло змальовується у вигляді ретельно структурованого царства, заселеного істотами, відомими як «привиди» – безтілесні душі, застрягли між життям і смертю.

Пролог

Я – Привид.

Я тікаю крізь шумливе місто,

Продираючись крізь віковічні горе та скорботу.

Захеканий, я пробираюсь берегом ріки Арно... звертаю ліворуч на віа де Кастеллані та прямую на північ, криючись у затінку палацу Уффіці.

Та вони не відстають від мене.

Вони полюють на мене з безжальною рішучістю, і їхні кроки лунають дедалі гучніше.

Вони переслідують мене роками. Їхня впертість загнала мене до підземного світу... змусила жити в чистилищі... вовтузитись натужно в підпіллі, мов підземна потвора.

Я – Привид.

Тут, на поверхні землі, я піднімаю очі, дивлячись на північ, але не можу взріти прямого шляху до порятунку... бо Апеннінські гори застують мені перше вранішнє світло.

Я проходжу поза палацом із його зубчастою вежею та годинником з однією стрілкою... прослизую поміж ранкових торговців на п'яца ді Сан-Фіренце з їхніми хрипкими голосами та подихом, у якому відчувається запах *лампредото*¹ та смажених оливков. Перетнувши вулицю перед палацом Барджелло, я йду найкоротшим шляхом до вежі Флорентійського абатства і впираюся в залізну браму біля підніжжя сходів.

А отут треба відкинути найменші вагання.

Я натискаю на ручку й заходжу до проходу, із якого, я певен, мені вже не буде вороття. Я підганяю свої налиті свинцем ноги вгору, вузькими сходами... піднімаюся до неба гладенькими мармуровими сходинками, вичовганими й подряпаними.

Знизу долітає відлуння голосів. Благальних голосів.

Вони вже позаду мене, вони наближаються вперто й невмолимо.

Вони не розуміють, що має статися... не розуміють, що я для них зробив!

Яка невдячна країна!

Я піднімаюся вище, і на мене тиснуть видіння... хтиві тіла, що звиваються під вогняним дощем, пожадливі душі, що плавають у фекаліях, зрадливі негідники, що застигли в крижаних лещатах сатани.

Долаючи останні сходинки, я, погойдуючись і мало не мертвий, виходжу нагору, у вологе ранкове повітря. Кидаюся до високої, із мене заввишки, стіни і вдивляюся крізь вузькі бійниці. Далеко внизу лежить благословенне місто, у якому я знайшов притулок і захист від тих, хто виштовхнув мене у вигнання.

А голоси за спиною гукають, підходячи дедалі ближче:

– Те, що ти зробив, – це божевілья!

Божевілья породжує божевілья.

– Заради всього святого, – гукають вони, – скажи, де ти його сховав?

Саме заради всього святого я вам цього не скажу.

І ось я стою, загнаний у куток, притиснувшись спиною до холодного каменю. Вони зазирають вглиб моїх зелених очей, вираз їхніх облич стає похмурим, вони вже не намагаються заманити й обдурити, вони погрожують:

– Ти ж знаєш наші методи. Ми здатні змусити тебе розповісти, де воно сховане.

Саме через це я й видерся мало не до небес, рятуючись від вас.

¹ Популярна у Флоренції м'ясна страва з коров'ячого шлунка. (Тут і далі – прим. ред.)

А внизу, запаморочливо далеко внизу піді мною, червоні черепичні дахи розплив-
лися передмістям, наче море вогню, освітлюючи прекрасну землю, якою колись мандрували
гіганти... Джотто, Донателло, Брунеллескі, Мікеланджело, Боттічеллі.

Я трохи підсунувся – пальці ніг торкнулися краю.

– Спускайся! – кричать вони. – Ще не пізно!

*О свавільні невігласи! Невже ви не здатні узріти майбутнє? Невже ви не здатні збагнути
велич та красу мого витвору? І потребу в ньому?*

Я з радістю зроблю цю завершальну жертву... а разом із нею знищу вашу останню надію
знайти те, що ви шукаєте.

Вам нізащо не вдасться вчасно віднайти його.

А внизу, на відстані ста футів, брукований майдан манить мене, мов прекрасна дрімотна
оаза. От якби мати більше часу... але час – це єдина річ, яку не здатні здобути навіть мої
чималі статки.

У ці завершальні секунди я дивлюся вниз на майдан і помічаю образ, який спантеличує
мене.

Я бачу твоє обличчя.

Ти вдивляєшся в мене із затінку. Твої очі сумні, однак я бачу в них благоговійну шан-
обливість до того, що я звершив. Ти розумієш, що я не маю вибору. Заради любові до людства
я мушу захистити мій шедевр.

*Він зростає навіть тепер... вичікує... нуртує під червоними, мов кров, водами лагуни,
у якій не віддзеркалюються зірки.*

Тож я відводжу погляд від твоїх очей і спрямовую його вгору, до обрію. Стоячи високо
над цим світом, що зігнувся під тягарем власних проблем, я висловлюю своє останнє прохання.

*Любий Боже! Молюся Тобі, щоби світ пам'ятав мене не як жахливого грішника, а як
славетного рятівника, яким я є насправді, і Тобі це відомо. Молюся, щоби Людство збагнуло,
який дарунок я йому залишаю.*

Мій дарунок – це майбуття.

Мій дарунок – порятунок.

Мій дарунок – пекло.

З цими словами я шепочу: «Амінь!» – і ступаю останній крок у безодню.

Розділ 1

Спогади вирисувалися повільно... наче бульбашки, що виринають на поверхню з темряви бездонного колодязя.

Жінка під вуаллю.

Роберт Ленгдон вдивлявся в неї з протилежного боку річки, бурхлива вода якої була червона від крові. Жінка стояла на далекому березі, повернувшись до нього, непорушна й серйозна, а її лице затуляла вуаль. У руці вона стискала *тенію* – тканинну стрічку, яку підняла на честь моря трупів, що лежали побіля її ніг. Запах смерті витав повсюди.

– Шукай, – прошепотіла жінка. – І знайдеш.

Ленгдону ті слова почулися так, наче він сам вимовив їх у себе в голові.

– Хто ти? – гукнув він, але голос його не мав звуку.

– Час спливає, – прошепотіла вона. – Шукай і знайдеш.

Ленгдон ступив крок до ріки й побачив, що вода її червона, мов кров, і занадто глибока, щоб перейти на той бік. Коли Ленгдон знову підняв очі на жінку під вуаллю, людських тіл під її ногами побільшало. Тепер їх уже сотні, може, тисячі, деякі були й досі живі, вони звивалися в агонії, помираючи страхітливою, немислимою смертю: їх спопеляв вогонь, поглинали фекалії, вони гинули, пожираючи одне одного. Він чув їхні сумні стражденні зойки, що розліталися понад водою.

Жінка рушила до нього, випроставши тендітні руки так, наче благала про допомогу.

– Хто ти?! – знову вигукнув Ленгдон.

У відповідь жінка повільно підняла руку до голови і зняла вуаль, що затуляла її обличчя. Вона виявилася напрочуд гарною, однак старшою, аніж Ленгдону спочатку здалося: за шістдесят, статечна й сильна, наче статуя, не підвладна часу. Жінка мала мужнє підборіддя, очі, які наче дивилися з глибини душі, і довге сріблясто-сиве волосся, що каскадом кучерів спадало їй на плечі. На шії в неї висів амулет із лазуриту – змія, що обвилася довкола жезла.

Ленгдону здалося, що він її знає... і довіряє їй.

Але ж звідки він її знає? І чому довіряє?

Ось жінка показала на чийсь дві ноги, що, конвульсивно сіпаючись, вистромилися з-під землі стопами догори; вочевидь, вони належали бідоласі, якого свого часу поховали головою вниз, закопавши по пояс. На блідому стегні того чоловіка виднілася єдина літера – *R*.

«*R*? – подумав Ленгдон, вагаючись. – Це що... Роберт², чи як? Це що – я?»

Та з обличчя жінки зрозуміти що-небудь було неможливо.

– Шукай – і знайдеш, – повторила вона.

Раптом вона почала випромінювати біле світло... воно ставало дедалі яскравішим. Усе її тіло сильно завібрувало, а потім вона вибухнула з громовим гуркотом, розлетівшись на тисячі скалок світла.

Ленгдон рвучко сіпнувся й прокинувся від власного крику.

Кімнату заливало яскраве світло. Він був сам. У повітрі висів гострий запах медичного спирту, і десь тихо дзижчав апарат штучного кровообігу, попискуючи в унісон із його серцем. Ленгдон спробував поворухнути правою рукою, але різкий біль зупинив його. Він зиркнув униз і побачив крапельницю, що впилася в шкіру його передпліччя.

Пульс Ленгдона пришвидшився, і апарат, підтримуючи ритм, запищав частіше.

«Де я? І що зі мною трапилося?»

² Robert (англ.).

У його потилиці пульсував тупий біль. Ленгдон обережно потягнувся вільною рукою й помацав голову, намагаючись визначити, звідки йшов біль. Під скуйовдженим волоссям він виявив тверді шишечки швів; їх було з десятків, і їх вкривали шкірочки засохлої крові.

Ленгдон заплющив очі, намагаючись пригадати нещасливий випадок.

І не пригадав нічого. Повна порожнеча.

«А ти поміркуй».

Та однаково лише темрява.

У кімнату поспіхом увійшов чоловік у медичному халаті, явно стривожений пришвидченим ритмом серцевого монітора Ленгдона. Він мав кудлату бороду, кущасті вуса та добрі очі, які випромінювали задумливий спокій із-під густих брів.

– Що... сталося? – ледь вичавив із себе Ленгдон. – Зі мною трапився якийсь нещасливий випадок?

Бородань притиснув палець до своїх губ і так само поспіхом вийшов у коридор, гукаючи когось.

Ленгдон повернув голову, але цей рух пронизав його різким і гострим болем, який розійшовся по всій черепній коробці. Він кілька разів глибоко вдихнув, чекаючи, поки біль мине. І почав потихеньку, методично вивчати своє стерильне довкілля.

Шпитальна палата з одним ліжком. Квітів не було. Медичних карток також. На столі, що стояв неподалік, Ленгдон побачив свою одягу, складену в пластиковий пакет. Одяга була заляпана кров'ю.

«О Господи. Напевне, трапилося щось дуже серйозне».

Потім дуже повільно Ленгдон повернув голову до вікна біля свого ліжка. Надворі було поночі. Усе, що він зміг побачити у склі, – це власне віддзеркалення: якийсь блідий, мов крейда, виснажений незнайомиць, оточений медичною апаратурою, приєднаний до неї трубочками і дротами.

Із коридору наблизилася голоси, і Ленгдон знову спрямував погляд на кімнату. Лікар повернувся, але цього разу з жінкою.

На вигляд їй було тридцять із невеличким гаком. На ній був синій медичний халат, а своє русе волосся вона зібрала назад у товстий «кінський хвіст», який розгойдувався в такт її крокам.

– Я лікарка Сіенна Брукс, – сказала жінка, входячи до палати й усміхаючись Ленгдону. – Сьогодні я чергуватиму разом із лікарем Марконі.

Ленгдон слабо кивнув.

Висока й струнка, лікарка Брукс рухалася впевненою ходою спортсменки. Навіть у безформному халаті вона здавалася граціозною й гнучкою, мов лозинка. Ленгдон побачив, що, попри повну відсутність косметики, шкіра її обличчя надзвичайно гладенька, хоча й з однією вадою – родимкою над губою. Очі жінки мали м'який брунатний колір, але були незвично пронизливими, наче їм довелося побачити надзвичайно багато, як для людини її віку.

– Лікар Марконі не дуже добре володіє англійською, – сказала вона, сідаючи біля Ленгдона, – і він попрохав мене заповнити вашу картку пацієнта. – Із цими словами жінка знов усміхнулася йому.

– Дякую, – хрипко каркнув Ленгдон.

– Отже, – почала вона діловитим тоном, – як вас звуть?

Він відповів не одразу:

– Роберт... Ленгдон.

Лікарка присвітила йому в очі ручкою-ліхтариком.

– Де працюєте?

Цю інформацію довелося пригадувати ще довше.

– Професор... історії мистецтва... і символіки. Гарвардський університет.

Лікарка Брукс спантеличено опустила ліхтарик. Лікар із кушастими вусами та бровами був спантеличений не менше за неї.

– Ви американець?

Ленгдон кинув на неї ніяковий погляд.

– Річ у тім, що... – Жінка замовкла, вагаючись. – Коли вас привезли сюди сьогодні ввечері, при вас не було посвідчення особи. На вас був твідовий костюм і туфлі-мокасини, тому ми вирішили, що ви британець.

– Я американець, – запевнив її Ленгдон, надто виснажений, щоб пояснювати, чому він віддає перевагу якісно скроєному одягу.

– У вас щось болить?

– Голова, – відповів Ленгдон, відчуваючи, як посилюється гупання крові у його черепній коробці від яскравого світла ліхтарика. Слава Богу, лікарка вже поклала його до кишені та натомість торкнулася зап'ястя Ленгдона, щоб помацати його пульс.

– Ви кричали й прокинулися, – сказала жінка. – Як ви гадаєте чому?

Ленгдону на мить пригадалося дивне видіння жінки під вуаллю на купі тіл, що звивалися в агонії. *Шукай – і знайдеш.*

– Мені наснився кошмар.

– Про що?

Ленгдон розповів.

Лікарка Брукс із байдужим виразом обличчя щось записала на планшеті.

– А ви не маєте якогось пояснення щодо причини появи того лячного видіння?

Ленгдон попорпався в пам'яті і похитав головою, яка знову запульсувала сильним болем на знак протесту.

– Гаразд, пане Ленгдон, – сказала жінка, роблячи нотатки на планшеті. – Декілька стандартних запитань. Який сьогодні день тижня?

Ленгдон на мить задумався.

– Сьогодні субота. Пригадую, як сьогодні я йшов університетським містечком... ішов на вечірні лекції, а потім... а потім... я більше нічого не пам'ятаю. Може, я упав?

– Про це поговоримо пізніше. Вам відомо, де ви є?

Ленгдон висунув найімовірніше припущення:

– У масачусетській лікарні?

Лікарка Брукс зробила ще одну нотатку у своєму планшеті.

– А чи не хотіли б ви з кимось побачитися? Може, покликати дружину? Дітей?

– Ні, не треба. У мене нікого немає, – інстинктивно відповів Ленгдон. Йому завжди подобалися самотність і незалежність, які забезпечував обраний ним самим статус холостяка, хоча тепер він мусив визнати, що хотів би побачити біля свого ліжка чиєсь знайоме обличчя. – Можна було б покликати декого з моїх колег, але все гаразд, я почуваюся нормально.

Лікарка Брукс скінчила писати, і до нього підійшов лікар Марконі. Пригладивши свої кушасті брови, він видобув із кишені маленький диктофон і показав його лікарці Брукс. Вона з розумінням кивнула й знову обернулася до пацієнта.

– Пане Ленгдон, коли вас сьогодні привезли, ви знову й знову бурмотіли те саме.

Вона поглянула на Марконі. Той підняв диктофон і натиснув на кнопку.

Запис увімкнувся, і Ленгдон почув власний голос, загальмований і неслухняний, мов у п'яного. Він знову й знову мимрив ту саму фразу: «Ду... вибачаюсь. Ду... вибачаюсь».

– Мені здається, – озвалася жінка, – що то ви хотіли сказати «Дуже вибачаюсь».

Ленгдон погодився, але цього епізоду він не пам'ятав.

Лікарка Брукс увіп'ялася в нього бентежно прискіпливим поглядом.

– Чи не пригадуєте ви, чому ви це казали? За що вибачалися?

Ленгдон заглибився в темне провалля своєї пам'яті – і знову побачив там жінку під вуаллю. Вона стояла на березі ріки з червоною, мов кров, водою, оточена людськими тілами. Сморід смерті знову повернувся.

Раптом на Ленгдона накопало інстинктивне відчуття небезпеки... і ця небезпека загрожувала не лише йому, а всім. Монітор його серця пришвидшено запищав. М'язи Ленгдона напружилися, і він спробував сісти в ліжку.

Лікарка Брукс швидко поклала йому на груди свою сильну руку й рішуче притиснула назад до ліжка. Вона кинула блискавичний погляд на колегу-бороданя, той підійшов до столика й швидко щось там зробив.

Лікарка Брукс нахилилася над Ленгдоном і перейшла на шепіт:

– Пане Ленгдон, тривога – це звичайний стан при травмах голови, але вам потрібно стримувати пульс. Не рухайтесь. Не збуджуйтеся. Просто лежіть і відпочивайте. Усе буде гаразд. Пам'ять поволі повернеться до вас.

А бородань уже повернувся зі шприцом і подав його лікарці Брукс. Вона впорснула його вміст в крапельницю Ленгдона.

– Це м'який заспокійливий засіб, який допоможе вам розслабитися, – пояснила вона, – і дещо вгамує біль. – Лікарка Брукс підвелася, збираючись іти. – У вас усе буде гаразд, пане Ленгдон. Просто спіть – і все. Якщо вам щось знадобиться, натисніть на кнопку біля вашого ліжка.

Вона вимкнула світло й разом із бородатим лікарем вийшла з палати.

У темряві, яка заповнила кімнату, Ленгдон відчув, як препарат майже миттєво потрапив до його судинної системи і потягнув його назад до того глибокого колодязя, із якого він нещодавно виринув. Він спробував боротися з цим відчуттям, силоміць змушуючи себе лежати з розплющеними очима в темній кімнаті. Потім спробував сісти в ліжку, але його тіло було наче чавуном налите.

Він повернув голову й знову побачив перед собою вікно. Світло було вимкнене, тому віддзеркалення його обличчя у склі зникло і його змінив далекий обрій, освітлений вогнями ліхтарів.

На тлі шпилів і куполів поле зору Ленгдона заступав один-єдиний царствений фасад. То була приголомшлива кам'яна споруда фортеці із зубчастим парпетом і вежею триста футів заввишки, яка розширювалася нагорі, утворюючи зубчастий виступ із бійницями.

Ленгдон рвучко сів у ліжку, і голова його вибухнула болем. Долаючи пекучий пульсуючий біль, він зосередив погляд на цій вежі.

Він добре знав цю середньовічну споруду.

Вона була одна-єдина в усьому світі.

І, на жаль, була вона розташована за чотири тисячі миль від Массачусетсу.

А за вікном, невидима в затінку віа Торрегаллі, кремезна жінка легко зіскочила з мотоцикла BMW і рушила напруженою ходою пантери, що вистежує свою здобич. Її коротко підстрижене волосся, зроблене зачіскою в стилі «шипи», стирчало над піднятим коміром чорної мотоциклетної куртки. Помацавши пістолет із глушником, вона втупилася у вікно палати Роберта Ленгдона, де щойно згасло світло.

Сьогодні ввечері її початковий план зазнав жахливого краху.

Варто було одній голубці протуркотіти – і все пішло шкереберть.

Тепер вона повернулася, щоб закінчити невиконане завдання.

Розділ 2

«Невже я у Флоренції?»

У голові Роберта Ленгдона гупало. Він уже сидів, випрямивши спину, у шпитальному ліжку й безперервно тиснув пальцем на кнопку виклику. Попри заспокійливе, яке вже встигло потрапити йому в кров, серце професора шалено калатало.

Лікарка Брукс поспіхом увійшла до палати, вимахуючи своїм «кінським хвостом».

– Щось трапилося?

Ленгдон отетеріло похитав головою.

– Я... я в Італії?

– От і добре, – сказала жінка. – Ви вже пригадуєте.

– Ні! – скрикнув Ленгдон, показуючи у вікно на величну споруду, що вивищувалася вдалині. – Просто я впізнав Палацо Веккіо.

Лікарка Брукс знову ввімкнула світло, і флорентійський обрій зник. Підійшовши до ліжка, вона сказала тихим голосом:

– Пане Ленгдон, не хвилюйтеся. У вас амнезія середньої тяжкості, але лікар Марконі запевняє, що функції вашого мозку в порядку.

До кімнати влетів бородатий лікар, вочевидь, він теж почув дзвінок виклику. Поглянув на покази серцевого монітора Ленгдона, а молода лікарка тим часом швидко пояснювала йому італійською – мовляв, Ленгдон став *agitato*, бо дізнався, що він в Італії.

«*Agitato*? Збуджений? – обурено подумав Ленгдон. – Не збуджений, а радше отетерілий!» Адреналін, що хлинув у його судини, уже почав свою війну із заспокійливим.

– Що зі мною трапилося? – суворо спитав він. – І який сьогодні день тижня?

– Та все нормально, – відповіла жінка. – Тепер передсвітанковий ранок. Сьогодні понеділок, вісімнадцяте березня.

«Понеділок. – Ленгдон змусив свій зболений мозок повернутися до останніх образів, які міг пригадати: він іде сам-один у прохолодній темряві університетського містечка в Гарварді, щоб прочитати вечірні суботні лекції. – Це було два дні тому?! – Професор спробував пригадати хоч що-небудь, що трапилося під час лекцій чи опісля них, і гостре відчуття паніки охопило його. – Я не можу пригадати нічого». Серцевий монітор знову пришвидшено запищав.

Лікар Марконі почухав бороду й заходився налаштовувати медичне приладдя, а лікарка Брукс знову всілася поруч із Ленгдоном.

– Ви видужаєте, усе буде нормально, – запевнила вона його лагідним і тихим голосом. – Ми діагностували у вас ретроградну амнезію, якою вельми часто супроводжуються травми голови. Можливо, ваші спогади кількох останніх днів будуть сплутаними або взагалі відсутніми, але ваш мозок не зазнав непоправної шкоди. – Вона зробила невеличку паузу. – Ви пам'ятаєте моє ім'я? Я вам його сказала, коли увійшла.

Ленгдон на мить замислився.

– Сіенна. Лікарка Сіенна Брукс.

Жінка всміхнулася.

– Ось бачите. У вас уже накопичуються нові спогади.

Біль у голові Ленгдона був майже нестерпний, а поле його периферійного зору залишалося розмитим.

– А що... що сталося? Як я сюди потрапив?

– Гадаю, вам слід відпочити, і, можливо...

– Як я сюди потрапив? – наполегливо спитав він, і апарат серцевого моніторингу знову пришвидшено запищав.

– Гаразд, тільки намагайтеся дихати вільно й розслаблено, – погодилася лікарка Брукс, обмінявшись із колегою бентежними поглядами. – Я розповім. – І вона мовила підкреслено серйозним тоном: – Пане Ленгдон, три години тому ви зайшли, погано тримаючись на ногах, до відділення невідкладної допомоги й майже одразу зоміли; із рани на вашій голові сочилася кров. Ніхто й гадки не мав, хто ви і як сюди потрапили. Ви щось мимрили англійською, тому лікар Марконі попросив мене допомогти йому. Я приїхала сюди з Англії в академічну відпустку.

Ленгдону здалося, що він прокинувся всередині картини Макса Ернста³. «Якого біса я опинився в Італії?» Зазвичай Ленгдон приїздив сюди в червні раз на два роки, щоби взяти участь у мистецькій конференції, але нині безрезень.

Заспокійливе вже діяло сильніше, і йому здалося, наче земне тяжіння дужчає з кожною секундою, намагаючись протягнути його донизу крізь матрац. Ленгдон пручався цій силі, натужно підводячи голову й силкуючись не заснути.

Лікарка Брукс схилилася над ним, зависнувши в повітрі, наче янгол.

– Благаю, пане Ленгдон, – прошепотіла вона. – Травма голови є надзвичайно вразливою впродовж першої доби. Вам треба відпочити, інакше заподієте собі серйозної шкоди.

Раптом у динаміку внутрішнього радіо затріскотів чийсь голос.

– Лікарю Марконі?

Бородань натиснув на кнопку й відповів:

– Sì?

Голос у динаміку швидко заговорив італійською. Ленгдон не второпав, про що йшлося, але побачив, як лікарі обмінялися здивованими поглядами. Чи то були *тривожні* погляди?

– Momento, – сказав Марконі, завершуючи розмову.

– Що сталося? – спитав Ленгдон.

Йому здалося, що очі пані Брукс трохи звузилися.

– То був черговий із прохідної відділення невідкладної допомоги. Хтось прийшов побачитися з вами.

У запамороченій голові Ленгдона блиснув промінець надії.

– Добра новина! Може, ця людина знає, що зі мною сталося.

На обличчі пані Брукс з'явився вираз невпевненості.

– Дуже дивно, що до вас хтось прийшов. Ми не знали, як вас звати, і ви навіть іще не зареєстровані в нашій системі.

Насилу долаючи дію заспокійливого, Ленгдон незграбно підвівся й сів у ліжку.

– Якщо хтось знає, що я тут, то ця людина має знати, що зі мною трапилося!

Лікарка Брукс поглянула на лікаря Марконі, і той негайно похитав головою й постукав по своєму годиннику. Жінка знову повернулася до Ленгдона.

– Це палата інтенсивної терапії, – пояснила вона. – Щонайраніше до дев'ятої ранку сюди не можна заходити нікому. За хвилину лікар Марконі піде гляне, хто то прийшов і що йому чи їй треба.

– А якщо це треба *мені*? – напосідливо спитав Ленгдон.

Пані Брукс терпляче всміхнулася і, прихилившись ближче, тихим голосом сказала:

– Пане Ленгдон, є деякі речі стосовно минулої ночі, про які ви не знаєте... стосовно того, що з вами трапилося. І перш ніж із кимсь розмовляти, гадаю, вам не завадило б спочатку дізнатися про всі факти. На жаль, мені здається, ви ще недостатньо зміцніли, щоб...

– Які факти?! – прискіпливо спитав у неї Ленгдон, щосили намагаючись випрямити спину й вмотитися вище. Голка крапельниці боляче встромила в його руку, і професорові здалося, що його тіло важить кілька сотень фунтів. – Усе, що мені відомо, – це те, що я перебу-

³ Художник-авангардист, один із провідних сюрреалістів і засновників техніки колажу.

ваю у флорентійському шпиталі і що коли тут опинився, то увесь час повторював фразу «Дуже вибачаюсь».

Раптом у Ленгдона з'явилася лячна думка.

– Може, я став винуватцем автомобільної пригоди? – спитав він. – Може, я комусь заподіяв шкоду?

– Ні, ні, – запевнила його лікарка. – Гадаю, що ні.

– Тоді що ж трапилося?! – настирливо спитав Ленгдон, змірявши обох лікарів розлюченим поглядом. – Я маю право знати, що відбувається!

Запала довга тиша, а потім лікар Марконі неохоче кивнув молодій колезі. Лікарка Брукс шумно зітхнула й підійшла до ліжка Ленгдона.

– Гаразд, я розповім вам те, що мені відомо, а ви мовчки й спокійно вислухаєте, домовилися?

Ленгдон кивнув, і цей рух голови знову спричинив гострий біль, який віялом розійшовся по його черепній коробці. Та професор не зважав на нього, нетерпляче чекаючи відповіді на своє запитання.

– Ну, по-перше, ось що... Рана на вашій голові не була спричинена нещасливим випадком чи автокатастрофою.

– Що ж, уже легше.

– Та не зовсім. Насправді вашу рану спричинила куля.

Серцевий монітор Ленгдона пришвидшено запищав.

– Перепрошую?!

Лікарка Брукс заговорила швидко, але впевнено:

– Об маківку вашої голови чиркнулася куля, і, скоріш за все, це призвело до контузії. Вам дуже пощастило, що ви не загинули. Якийсь сантиметр нижче, і... – Вона скрушно похитала головою.

Ленгдон отетеріло витріщився на неї. «Хтось вистрелив у мене?»

Раптом звідкись почулися сердиті голоси, почалася якась сварка. Здавалося, той, хто навідався до Ленгдона, не надто хотів чекати. Майже одночасно професор почув, як важкі двері в дальньому кінці коридору з гуркотом розчинилися. І побачив, як до палати наближається якась постать.

То була жінка, вдягнена в чорну шкіру. Гарна й сильна, вона мала темне, зібране в короткі шипи волосся. Рухаючись із надзвичайною легкістю, наче її ноги не торкалися землі, жінка прямувала до палати Ленгдона.

Не вагаючись ані секунди, лікар Марконі став на порозі, заступаючи їй шлях.

– ferma! (Зупиніться!) – скомандував він, виставивши вперед долоню, наче полісмен.

Незнайомка, не вповільнюючи ходи, дістала пістолет із глушником, націлила його в груди лікареві Марконі й вистрелила чергою.

Почулося сичання пострілів.

Ленгдон із жахом дивився, як лікар Марконі незграбно позадкував до палати і, вхопившись за груди, упав додолу, а на його білому халаті розпливлися плями крові.

Розділ 3

За п'ять миль від узбережжя Італії шикарна яхта під назвою «Мендаціум» завдовжки двісті тридцять сім футів йшла на двигуні, прорізаючи передранковий туман, що здіймався над легенькими й лінькуватими хвилями Адріатичного моря. Низький і малопомітний корпус судна був пофарбований у сірий колір гарматної бронзи, який надавав йому чітко вловимої загрозливої аури військового корабля.

Відваливши за яхту триста мільйонів американських зелених, її власник міг би пишатися тим, що вона мала всі причадали комфортабельного судна: гідромасажну ванну, кінотеатр, персональний батискаф і посадковий майданчик для гелікоптера. Однак усі ці земні блага мало цікавили власника судна, яке він отримав п'ять років тому. Він негайно позбувся більшості з них і змонтував на їхньому місці захищений шаром свинцю електронний командний центр, аналогічний до тих, які використовували в збройних силах.

Персонал оснащеної трьома закріпленими каналами супутникового зв'язку та додатковим комплексом наземних трансляційних радіостанцій керівної рубки яхти «Мендаціум» налічував майже дві дюжини людей – техніків, аналітиків й оперативних координаторів, які жили на судні, перебуваючи в постійному контакті з різними наземними центрами своєї організації.

До складу бортової системи безпеки судна входив невеликий підрозділ добре навчених військових, дві системи виявлення ракет, а також цілий арсенал найновіших видів зброї, які тільки можна було роздобути. Разом із допоміжним персоналом – коками, прибиральниками та обслугою – персонал яхти складав понад сорок людей. Фактично то була пересувна офісна будівля, із якої її власник здійснював управління своєю імперією.

Цей маленький, низенький чоловічок із засмаглою шкірою та глибоко посадженими очима був відомий своїм працівникам лише під прізвиськом Начальник. Його непоказна статура й безпосередні манери добре пасували особі, яка заробила грубенькі статки, надаючи купу приватних таємних послуг представникам тіньового маргінесу суспільства.

Його називали всіляко: і бездушним найманцем, і поплічником гріха, і агентом диявола, але він не був ані першим, ані другим, ані третім. Начальник лише надавав клієнтам можливість безкарно задовольняти свої амбіції та бажання, а те, що людство є гріховним за своєю природою, його мало турбувало.

Він не зважав на високоморальні протести своїх ганьбителів, бо його моральний компас мав чітко зафіксовані орієнтири. Свою репутацію – і сам Консорціум – Начальник збудував на двох золотих правилах:

1. Ніколи не давай обіцянок, які не зможеш виконати.
2. Ніколи не брешти клієнту.

Ніколи.

За всю професійну кар'єру Начальник жодного разу не порушив своєї обіцянки й жодного разу не скасував уже укладеної угоди. Під його слово можна було давати банківську позику – то була абсолютна гарантія, і, хоча траплялися контракти, про які він потім шкодував, у нього навіть думки не виникало скасувати їх.

Цього ранку, вийшовши на приватний балкон пасажирського салону своєї яхти, Начальник поглянув на морські хвилі й спробував придушити відчуття тривоги, яке нуртувало в його душі.

«Рішення, прийняті нами в минулому, є архітекторами нашого сьогодення».

Рішення, які Начальник прийняв у своєму минулому, забезпечили йому таке становище, із якого він міг успішно обійти будь-яку небезпеку й будь-яку пастку і при цьому вийти переможцем. Однак сьогодні, вдивляючись із вікна в далекі вогники на узбережжі Італії, він відчув невластиву собі нервозність.

Рік тому на цій яхті він ухвалив рішення, яке загрожувало поховати все, чого він досяг у житті.

«Я погодився надавати послуги не тій людині».

Тоді Начальник ніяк не міг цього знати, однак цей прорахунок призвів до купи передбачених проблем, змусивши його кинути на передову своїх найкращих агентів із наказом робити все, що треба, для того, аби не дати затонути його кораблеві, який небезпечно накренився.

Начальник чекав новин від цілком конкретного агента-оперативника.

«Ваєнта», – подумав він, уявивши собі кремезну «спеціалістку» зі шпичастою зачіскою. Ваєнта бездоганно служила йому аж до цього завдання, але минулої ночі припустилася помилки, яка обернулася важкими наслідками. Останні шість годин вилилися в напружену боротьбу, у відчайдушну спробу відновити контроль над ситуацією.

«Ваєнта стверджувала, що її помилка стала результатом звичайного невезіння – голубка невчасно затуркотіла».

Однак Начальник не вірив у везіння й невезіння. Усе, що він робив, організовувалося таким чином, щоб виключити будь-яку випадковість та непевність. Уміння тримати все під контролем було його сильною стороною: передбачати кожен можливість, передчувати всіляку потенційну реакцію й формувати дійсність таким чином, щоб на виході здобути потрібний результат. Він мав бездоганну репутацію вправного майстра успішних таємних оборудок, яка забезпечила йому запаморочливу клієнтуру – мільярдерів, шейхів і навіть уряди в повному складі.

На сході слабке ранішнє світло вже поглинало зорі, що висіли найнижче над горизонтом. А на палубі стояв Начальник і терпляче чекав звістки від Ваєнти про те, що вона виконала своє завдання точнісінько так, як планувалося.

Розділ 4

На мить Ленгдону здалося, що час зупинився.

Лікар Марконі лежав нерухомо на підлозі, і з його грудей струменіла кров. Долаючи дію снодійного у своїй судинній системі, Ленгдон підвів очі на вбивцю зі шпичастою зачіскою, яка широким кроком долала останні ярди коридору до відчинених дверей його палати. Наблизившись до порога, вона зиркнула на Ленгдона і рвучко повернула пістолет у його бік, цілячись у голову.

«Зараз я помру, – збагнув Ленгдон. – Прямо отут і прямо тепер».

У невеликій шпитальній палаті пролунав оглушливий вибух.

Ленгдон відсахнувся, не сумніваючись, що в нього влучила куля, але то не був звук пострілу з пістолета нападниці. То взагалі був не постріл, а оглушливий удар дверей, що зачинилися, коли лікарка Брукс кинулася на них усім тілом і замкнула.

Із вираченими від страху очима жінка різко крутнулася на п'ятах, сіла навпочіпки біля свого колеги й перевірила його пульс. Лікар Марконі закашлявся й викашляв із рота кров, яка тоненькими цівочками потекла по щоці крізь його густу бороду. А потім він сіпнувся й обм'як.

– *Enrico, no! Ti prego!* (Енріко, ні! Благаю тебе!) – закричала вона.

А ззовні об метал дверей дзвінко ляснула черга куль. Коридор заповнився стривоженими криками.

Тіло Ленгдона так-сяк рухалося, бо паніка й інстинкт самозбереження остаточно здолали дію заспокійливого препарату. Коли він незграбно вибирався з ліжка, його праве передпліччя різонув пекучий біль. На мить йому здалося, що то куля пробила двері і влучила в нього, але, поглянувши вниз, збагнув, що то від його руки відірвалася крапельниця. Зі рваного отвору в передпліччі стирчав пластмасовий катетер, і з нього вже витікала тепла кров.

Нарешті Ленгдон отямився.

Лікарка Брукс і досі сиділа навпочіпки біля тіла Марконі, намагаючись намацати його пульс; її очі наливалися слізьми. А потім у ній наче клацнув якийсь перемикач: вона рвучко підвелася й обернулася до Ленгдона. Вираз обличчя пані Брукс змінився. Її риси набули рішучості й твердості досвідченого лікаря-невідкладника, який мав здолати критичну ситуацію.

– Ідіть за мною, – наказала вона Ленгдону.

І з цими словами лікарка Брукс ухопила Ленгдона за руку й потягнула через кімнату. У коридорі лунали хаотичні звуки й стрілянина. Він рушив уперед на хитких ногах, його розум прояснився й був насторожі, але тіло, накачане великою дозою заспокійливого препарату, слухалося погано й повільно. «Мерщій!» Стопами він відчував прохолоду кахлів підлоги, а тоненька шпитальна сорочка ледь затуляла його тіло шість футів заввишки. Іще Ленгдон відчував, як із його передпліччя стікає кров, утворюючи в напівзігнутій долоні маленьку калюжку.

Кулі вгризалися в масивну ручку дверей, коли лікарка Брукс безцеремонно заштовхала Ленгдона до невеликої туалетної кімнати. Вона вже зайшла туди слідком за ним, але раптом зупинилася, рвучко обернулася і, кинувшись до стола, вхопила закривавлений твідовий піджак професора.

«Та на біса він мені здався!» – подумав Ленгдон.

Лікарка повернулася, стискаючи в руках піджак, і швидко замкнула двері туалету. Саме тієї миті зовнішні двері палати з тріскотом розчахнулися.

Молода лікарка швидко оцінила ситуацію й так само швидко прийняла рішення. Широким кроком вона перетнула невеликий туалет, підійшла до дверей навпроти і, рвучко розчинивши їх, вивела Ленгдона до прилеглої кімнати для одужуючих. Позаду них знову почулися постріли. Лікарка Брукс вистромила голову в коридор і, швидко схопивши Ленгдона за руку,

потягнула його до сходів. Від різкого руху в професора запаморочилося в голові, і він відчув, що може зомліти будь-якої миті.

Наступні секунд п'ятнадцять були суцільною розмитою плямою: вони спускалися сходами... він спіткнувся... упав. Гупання крові в голові Ленгдона було майже нестерпним. Його зір затуманився, м'язи стали повільними й неслухняними, кожен рух був наче вповільнений.

А потім повітря враз стало прохолодним.

«Я надворі».

Коли лікарка Брукс квапливо вела його темною алеєю геть від будівлі шпиталю, Ленгдон наступив на щось гостре й упав, боляче вдарившись об тротуар. Вона насилу поставила його на ноги, вигукуючи прокльони з того приводу, що Ленгдону ввели заспокійливе.

Дійшовши до кінця алеї, Ленгдон знову спіткнувся і впав. Цього разу вона залишила його на землі, а сама вибігла на вулицю й заволатала, кличучи когось здалеку на допомогу. Ленгдон розгледів слабенький зелений вогник таксі, що стояло перед шпитальним фасадом. Та авто не зрушило з місця, бо водій, вочевидь, спав. Лікарка Брукс щосили верещала, несамовито вимахуючи руками. Нарешті фари таксомотора ввімкнулися й лінькувато рушили їм назустріч.

А позаду Ленгдона, який лежав у кінці алеї, із гуркотом розчахнулися двері й почулися кроки, що швидко наближалися. Він обернувся й побачив темну постать, яка кинулася до нього, мов пантера. Ленгдон спробував зіп'ястися на ноги, але лікарка вже схопила його й заштовхувала на заднє сидіння «фіата», що стояв з увімкненим двигуном. Так-сяк запхавши професора до автівки – половина його тіла опинилася на сидінні, а половина на долівці, – лікарка Брукс накрила його зверху власним тілом і рвучко хряснула дверцятами.

Заспаний водій обернувся й отетеріло витріщився на химерну парочку, яка щойно увіпхалася до його таксі: молода жінка з волоссям, забраним у хвіст, та якийсь чоловік із закривавленою рукою в подертій шпитальній сорочці. Він уже зібрався наказати їм вимітатися з його автівки до бісової матері, як раптом бокове дзеркало вибухнуло, розсипавшись на друзки. З алеї вигулькнула якась жінка в чорній шкірянці й чорних штанях, тримаючи у випростаній руці пістолет. Зброя засичала – і лікарка Брукс схопила Ленгдона за голову й різко пригнула її додолу. Цього разу вибухнуло заднє вікно, засипавши їх скляними друзками.

Водій не потребував подальших пояснень. Він щосили натиснув на газ, і таксі кулею рвонуло вперед.

Ленгдон хитко балансував на межі між притомністю й непритомністю. «Хтось намагається мене вбити?»

Коли вони повернули за ріг, лікарка Брукс випрямилася на сидінні й схопила Ленгдона за скривавлену руку. З отвору в його плоті неокочирно стирчав катетер.

– Погляньте у вікно, – сказала вона тоном наказу.

Ленгдон зробив те, що було наказано. За вікном повз них проносилися примарні надгробки. Дивно, але чомусь те, що вони мчали повз цвинтар, тепер видавалося цілком доречним. Ленгдон відчув, як пальці лікарки легенько мацають його передпліччя, шукаючи катетер. А потім вона різко, без попередження висмикнула його.

Пекучий удар болю вразив Ленгдона прямо в голову. Він відчув, як його очі закотилися під лоба – і все навкруг поглинула темрява.

Розділ 5

Верескливий дзвінок телефону відірвав погляд Начальника від оповитих туманом вод Адріатики, і він швидко ввійшов до свого офісу в пасажирському салоні яхти.

«Уже й час», – подумав він, нетерпляче очікуючи на новини.

Екран комп'ютера на його робочому столі замерехтів і ожив, повідомляючи, що сигнал дзвінка надійшов із персонального кодофону «Сектра тайгер XS»; цей сигнал було скеровано через чотири невідстежувані маршрутизатори, а вже потім спрямовано до його судна.

Чоловік надягнув навушники.

– Начальник слухає, – сказав він, ретельно й повільно промовляючи слова. – Розповідай.

– Це Ваєнта, – почувся голос.

Начальник відчув у її голосі незвичну нервозність. Агенти-оперативники рідко розмовляли з Начальником напругу, а ще рідше їм удавалося уникнути звільнення після такого провалу, який стався минулої ночі. Проте йому були потрібні агенти-оперативники, щоб долати кризові ситуації «на місці», і Ваєнта була найкращою для такої роботи.

– Маю повідомити нові оперативні дані, – сказала жінка.

Начальник мовчав, даючи зрозуміти, що вона мусить продовжувати.

Коли Ваєнта заговорила, її тон був позбавлений емоцій; вона явно – і невдало – намагалась утриматися в рамках холодного професіоналізму.

– Ленгдону вдалося втекти, – повідомила вона. – Той предмет при ньому.

Начальник сів за робочий стіл і дуже довго сидів мовчки.

– Зрозуміло, – нарешті сказав він. – Не сумніваюся, що він якнайскоріше зв'яжеться з представниками влади.

Двома палубами нижче, у захищеному й безпечному керівному центрі судна, старший координатор Лоренс Нолтон, сидячи в приватній кабінці, помітив, що закодований дзвінок до начальника скінчився. Він сподівався, що той отримав добру новину. Останні два дні знервованість шефа було видно неозброєним оком і кожен оперативник на борту судна відчував, що триває якась операція, на яку зроблено високі ставки.

«Ставки надзвичайно високі, і цього разу Ваєнта постарається зробити все як слід».

Нолтон мав великий досвід керування ретельно розробленими планами, але цей конкретний сценарій розпався на шматки й перетворився на хаос, тому Начальник узявся особисто керувати його втіленням.

«Ми потрапили в ситуацію, у якій нам ніколи не доводилося бути».

Хоча наразі у всьому світі виконувалися півдесятка інших завдань, усіма ними займалися різні оперативники Консорціуму, щоб дати змогу Начальнику і його персоналу на борту яхти «Мендаціум» зосередитися на реалізації саме цього плану.

Їхній клієнт стрибонув із даху і вбився кілька днів тому у Флоренції, але Консорціум і досі мав багато важливих завдань у списку вже оплачених цим чоловіком замовлень, виконання яких він довірив цій організації незалежно від того, як могли скластися обставини. Тому Консорціум, як і завжди, мав намір виконувати ці замовлення без зайвих питань.

«Я маю виконувати накази», – подумав Нолтон. Він справді збирався виконувати їх сумлінно й беззаперечно. Координатор вийшов зі своєї звуконепроникної кабінки й оминув із півдесятка інших скляних кімнаток – прозорих і непрозорих, – де чергові офіцери займалися іншими аспектами цього самого завдання.

Нолтон пройшов крізь розріджене й охолоджене повітря головного пункту управління, кинув технарям й опинився в невеликій високій комірчині з дюжиною сейфів. Відімкнувши один із них, він видобув його вміст – це була яскраво-червона флешка. Згідно з прикріпленою до неї карткою, флешка містила великий відеофайл, котрий їхній клієнт наказав передати основним засобам масової інформації в конкретний час завтра вранці.

Завтрашнє анонімне оприлюднення – справа нескладна, але, згідно з протоколом щодо цифрових носіїв інформації, у робочому графіку цей файл був позначений як такий, що підлягав перегляду *сьогодні*, за добу до пересилання, аби забезпечити Консорціуму достатньо часу для здійснення, у разі потреби, необхідного декодування, перекомпонування й інших підготовчих процедур, виконання яких може знадобитися *перед* оприлюдненням, призначеним на конкретний час.

«Потрібно врахувати все, усунувши найменшу можливість будь-якої випадковості».

Нортон повернувся до своєї прозорої кабінки і, зачинивши важкі скляні двері, відгородився від зовнішнього світу.

Потім клацнув вимикачем на стіні – і кабінка вмиль стала непрозорою. Заради конфіденційності всі офіси на борту яхти були обладнані склом із «пристроєм на завислих частинках». Прозорість такого ПЗЧ-скла можна було легко змінювати, подаючи на нього електричний струм або вимикаючи його. Цей струм або структурував, або хаотизував мільйони паличкоподібних частинок, підвішених у скляній панелі.

Розкладання всього по полицях та чітке структурування було наріжним каменем успіху Консорціуму.

«Кожен має знати лише власне завдання. І нікому нічого не розповідати».

І тепер, усамітнівшись у своїй кімнатці, Нолтон вставив флешку в комп'ютер і клацнув по файлу, щоб проаналізувати його.

Екран його комп'ютера враз почорнів... і в динаміках почувся плюскіт води. Потім на екрані з'явилося зображення – розпливчате й непевне. Виринаючи з темряви, поволі почала вимальовуватися сцена – інтер'єр якоїсь печери чи гігантського підземелля... Долівкою тої порожнини була вода, як у підземному озері. Якимось дивовижним чином та вода була немов підсвічена низу.

Нолтон досі не бачив нічого схожого. Уся печера світилася моторошно-хімерним червоно-пурпурним кольором, а на її блідих стінах колихалися схожі на вусики віддзеркалення маленьких хвильок на воді.

«Де це? Що це за місцина?»

Плюскіт води тривав, і камера спочатку нахилилася вниз і опустилася вертикально, до води, аж поки не пронизала її освітлену поверхню. Плюскіт стих, йому на зміну прийшла лячна підводна тиша. Занурившись, камера опускалася далі й, здолавши кілька футів водної товщі, зупинилася, сфокусувавшись на дні печери, вкритому намулом.

До дна була пригвинчена прямокутна табличка з блискучого титану. На ній був напис.

У ЦЬОМУ МІСЦІ ЦЬОГО ДНЯ
СВІТ ЗМІНИВСЯ НАЗАВЖДИ.

На табличці викарбувані ім'я й дата.

Те ім'я було іменем їхнього клієнта.

Але датою був... завтрашній день.

Розділ 6

Раптом Ленгдон відчув, як чийсь дужі руки піднімають його... вириваючи із забуття й допомагаючи вийти з таксі. Босими ногами він відчув холод тротуару.

Спираючись на плече тендітної лікарки Брукс, Ленгдон почував безлюдним проходом між двома багатоквартирними будинками. Шумів ранковий вітерець, роздуваючи його шпитальне вбрання, і Ленгдон відчув прохолоду в тому місці, де її не слід було відчувати.

Від заспокійливого, яке йому ввели в шпиталі, затьмарився не лише зір, а й розум. Йому здавалося, наче він потрапив під воду й тепер продирається крізь якесь липке й тьмяно освітлене середовище. Сіенна Брукс тягнула його вперед, підтримуючи із силою, дивовижною для її тендітного тіла.

– До сходів, – сказала вона, і Ленгдон здогадався, що то вони наблизилися до бокового входу будівлі.

Ухопившись за перила, він запаморочено поплентався вгору, долаючи одну сходинку за один крок. Його тіло почувалося незграбним та важким. Лікарка Брукс допомагала Ленгдону, підпихаючи його ззаду. Коли вони дісталися до сходового майданчика, вона набрала на старому іржавому табло якісь цифри – двері задзижчали й відчинилися.

Повітря всередині виявилось ненабагато теплішим, але кахлі на долівці здалися йому м'яким килимом після холодного й шорсткого тротуару надворі. Підвівши Ленгдона до крихітного ліфта, лікарка Брукс відчинила його складані двері, різко смикнувши їх убік, і заштовхала професора до кабінки, не більшої за телефонну будку. У ліфті стояв запах цигарок «Емес» – гірко-солодкий аромат, так само всюдисущий в Італії, як і аромат кави еспресо. Від цього запаху в Ленгдона трохи прояснилося в голові. Лікарка Брукс натиснула на кнопку, і десь високо над ними клацнули й закрутилися зморені шестерні.

Тепер – угору...

Старий скрипучий ящик піднімався, погойдуючись і вібруючи. Його стіни були звичайнісінькою металевою решіткою, і Ленгдон спіймав себе на тому, що спостерігає, як повз них ритмічно пропливають нутрощі ліфтової шахти. Навіть у напівпритомному стані страх Ленгдона перед обмеженим простором, який переслідував його все життя, знову ожив і набув реальних обрисів.

«Не дивися».

Він прихилився до стіни, намагаючись перевести дух. Передпліччя боліло, і коли він поглянув униз, то побачив, що воно незграбно перев'язане рукавом його твідового піджака, наче бинтом. Решта піджака звисала позаду нього на долівку, добряче забруднена.

Він заплющив очі, намагаючись полегшити біль, що гупав у голові, і темрява поглинула його.

Знову вирисувалася вже знайома картина: жінка під вуаллю, схожа на статую, з амулетом та кучерявим сивим волоссям. Як і раніше, вона стояла на березі кривавої ріки, а довкола неї звивалися й вигиналися людські тіла. Вона мовила Ленгдону благально:

– Шукай – і знайдеш!

У Ленгдона з'явилося відчуття, наче він має врятувати її... врятувати їх усіх. Ноги, що стирчали догори, охляли й впали на землю одна за одною.

– Хто ти? – гукнув він у тиші. – Що тобі треба?

Розкішне сріблясто-сиве волосся жінки тріпав гарячий вітер.

– У нас залишається все менше часу, – прошепотіла вона, торкаючись свого амулета. А потім раптом вибухнула сліпучим стовпом вогню, який шугонув через ріку й поглинув їх обох.

Ленгдон скрикнув і різко розплющив очі.

Лікарка Брукс стурбовано глянула на нього.

– Що сталося?

– Мої галюцинації тривають! – вигукнув Ленгдон. – Та сама картина.

– Жінка зі сріблястим волоссям? І купа трупів?

Ленгдон кивнув, і на його лобі виступили краплини поту.

– Із вами все буде гаразд, – запевнила його лікарка, хоча в самої голос тремтів. – Повторні видіння є звичайними для стану амнезії. Та функція мозку, що займається сортуванням та категоризацією ваших спогадів, зазнала тимчасового ушкодження, тому все замінює тепер однією картиною.

– Не надто приємна картина, – насилу вимовив Ленгдон.

– Знаю, але доки ви не видужаєте, ваші спогади залишатимуться сплутаними й неструктурованими: минуле, сьогодення й фантазії – усе змішається до купи. Те саме стосуватиметься й ваших снів.

Ліфт сіпнувся й завмер, і лікарка Брукс знову рвучко розчинила складані двері. Вони вийшли й знову кудись пішли, цього разу темним високим коридором. Потім пройшли повз вікно, за яким у передсвітанковій імлі проступали розпливчасті обриси флорентійських дахів. У дальньому кінці коридору Сіенна Брукс нагнулася, видобула з-під горщика з давно не поливаною хатньою рослиною ключа й відімкнула двері.

Квартира була маленька, а повітря в ній наштотувало на думку про віковічну боротьбу ароматизованої ваніллю свічки зі старим килимом. Меблі та інші речі були в кращому разі скромними, наче вона придбала їх на дешевому розпродажу в чиемусь дворі. Лікарка Брукс покрутила термостат – і батареї опалення з шумом ожили.

Вона на мить завмерла, заплющивши очі, і гучно зітхнула, немов збираючись із думками. А потім обернулася й допомогла Ленгдону увійти до скромної кухоньки, де біля стола з пластмасовим покриттям стояли два хиткі стільці.

Ленгдон був рушив до стільця, сподіваючись на нього сісти, але лікарка Брукс схопила його одною рукою за зап'ястя, а вільною рукою розчинила маленьку кухонну шафку. Та шафка виявилася майже порожньою: трохи крекерів, кілька пакетів із макаронами, бляшанка «Кока-коли» та пляшечка кофейнових пігулок «Ноудоз».

Сіенна Брукс дістала пляшечку і висипала Ленгдону в долоню шість пігулок.

– Це кофейн, – сказала вона. – Приймаю, коли в мене нічна зміна, як сьогодні.

Ленгдон підніс пігулки до рота й озирнувся, шукаючи поглядом води.

– А ви їх розжуйте, – порадила лікарка. – Так вони потраплять вам у кров швидше і допоможуть здолати дію заспокійливого.

Ленгдон пожував і аж скривився. Пігулки були гіркі й розраховані на те, щоб їх ковтали цілком. Лікарка Брукс відчинила холодильник і подала Ленгдону напівпорожню пляшку води «Сан-Пелегріно». Той вдячно припав до неї, зробивши кілька великих ковтків.

Тим часом «хвостата» лікарка зняла з його руки імпровізований бинт, який змайструвала з рукава твідового піджака, і поклала його на кухонний стіл. Потім пильно оглянула рани. Коли вона тримала його за оголену руку, Ленгдон відчув, як тремтіли її тонкі пальці.

– Житимете, – заявила лікарка Брукс.

Ленгдон відчув за неї тривогу, хоча ще й досі не вповні збагнув те, що з ними щойно трапилося.

– Лікарко Брукс, – озвався він. – Нам треба когось викликати. Із консульства... з поліції. Хоч кого-небудь.

Вона кивнула, погоджуючись.

– Звісно, що треба. А ще вам треба кинути звертатися до мене «лікарко Брукс», мене звуть Сіенна.

Ленгдон кивнув.

– Дякую. Мене звуть Роберт. – Схоже, той зв'язок, що виник між ними, коли вони обое тікали від смерті, потребував фундаменту, складеного з їхніх імен. – Ти сказала, що ти британка?

– Так, за народженням.

– Але я не чую англійського акценту.

– От і добре, – відповіла вона. – Я дуже старалася його позбутися.

Ленгдон хотів був спитати чому, але Сіенна кивнула, щоб він йшов за нею. Вона провела його вузьким коридором до маленької похмурої ванної кімнати. У дзеркалі над раковиною Ленгдон побачив своє обличчя вперше, відтоді як бачив його у вікні шпитальної палати.

Те, що він побачив, не надто йому сподобалося. Його густе волосся скуйовдилося, а очі були червоні й втомлені. Підборіддя вкривала густа щетина.

Сіенна відкрутила кран і спрямувала поранену руку під холодну, як крига, воду. Гострий біль обпалив передпліччя, але Ленгдон, скривившись, тримав руку під водою.

Сіенна витягнула свіжу махрову серветку й побризкала на неї антибактеріальним мийним розчином.

– Може, відвернешся, щоб не бачити?

– Усе нормально. Мені неважко витримати такий...

Сіенна сильно потерла його рану, і пекучий, мов розжарений метал, біль стрільнув у руку. Ленгдон стиснув зуби, щоб не скрикнути на знак протесту.

– Ти ж не хочеш підхопити інфекцію, – сказала вона, шкрябаючи ще сильніше. – До того ж, якщо ти збираєшся розмовляти з владою, тобі слід бути жвавішим, ніж тепер. Ніщо так не збільшує продукування адреналіну, як біль.

Ленгдон тримався аж десять секунд, принаймні йому так здалося, але потім висмикнув руку. *Досить!* А й дійсно: тепер він почувався дужим і жвавішим, а біль у руці цілком перебив біль у голові.

– От і добре, – сказала вона, закручуючи кран і витираючи професорові руку чистим рушником. Потім Сіенна наклала йому на передпліччя невеличку бинтову пов'язку, і, коли вона це робила, Ленгдон мимоволі помітив те, чого не помічав раніше, і те, що він помітив, дуже його засмутило.

Майже сорок років він носив антикварну колекційну модель годинника з Мікі-Маусом, який подарували йому батьки. Усміхнений писок мишеняти і лапки, якими він несамовито розмахував, слугували Ленгдону щоденним нагадуванням про те, що слід частіше всміхатися і сприймати життя менш серйозно.

– Мій... наручний... годинник, – сказав професор, затинаячись. – Він зник! – Без нього Ленгдон раптом відчув себе неповним, незавершеним. – Коли я з'явився в шпиталі, на мені був годинник?

Сіенна спантеличено зиркнула на нього, явно заінтригована тим, що його хвилює така начебто тривіальна річ, як годинник.

– Ніякого годинника я не пам'ятаю. Помийся. Я прийду за кілька хвилин, і ми поміркуємо, як тобі допомогти. – Вона обернулася, щоб піти, але на порозі зупинилася й зустрілася з ним поглядом у дзеркалі. – А поки мене не буде, раджу тобі добряче подумати – чому комусь здумалося тебе вбити. Гадаю, це перше, про що спитають тебе представники влади.

– Стривай, а ти куди?

– Ти ж не збираєшся розмовляти з поліцією майже голяка. Піду пошукаю тобі якусь одіж. Мій сусід приблизно такий самий за розмірами. Його немає вдома, а я годую його kota. Тому він переді мною в боргу.

І з цими словами Сіенна пішла.

Роберт Ленгдон знову глянув у малесеньке дзеркало над раковиною й насилу впізнав індивіда, який на нього звідти дивився. «Комусь треба, щоб я помер». У голові професора

знову залунало його малорозбірливе маячливе бурмотіння, яке він почув у шпиталі на диктофоні: «Дуже вибачаюсь. Дуже вибачаюсь».

Він понишпорив у пам'яті, шукаючи хоч якийсь спогад, хоча б що-небудь. І не знайшов нічого, окрім порожнечі. Ленгдон знав лише, що він у Флоренції і що куля поранила його в голову.

Коли професор вдивлявся у свої втомлені очі, йому раптом подумалося, що він ось-ось прокинеться вдома у своєму кріслі, стискаючи в одній руці порожній келих для мартіні, а в другій – примірник «Мертвих душ», і вкотре збагне, що джин «Бомбейський сапфір» у жодному разі не можна змішувати з Гоголем в одному коктейлі.

Розділ 7

Ленгдон скинув шпитальну сорочку й обмотав талію рушником. Похлюпавши водою в обличчя, він обережно помацав на потилиці шви, які йому наклали у відділенні невідкладної допомоги. Шкіра боліла, та він розгладив скуйовджене волосся над раною, прикривши її. Кофеїнові пігулки вже подіяли, і Ленгдон нарешті відчув, як туман, що огортав його, розвіюється.

«Думай, Роберте. Спробуй пригадати».

Раптом глуха, без вікон ванна нагнала на нього нову хвилю клаустрофобії, і Ленгдон вийшов у залу, інстинктивно рушивши до стовпа світла, що линуло з кінця коридору крізь прочинені двері. Кімната виявилася таким собі імпровізованим кабінетом – із простеньким робочим столом, потертим обертальним стільцем, набором книг на підлозі і, хвала Господу, із вікном.

Ленгдон рушив до денного світла.

Удалині світанкове тосканське сонце от-от мало ніжно торкнутися найвищих точок міста, що прокидалося: вежі Джотто, Флорентійського абатства та палацу Барджелло. Ленгдон притиснувся лобом до прохолодного скла. Холодне й прозоре березневе повітря посилювало повний спектр сонячного світла, що вже визирало з-понад пагорбів.

Це називали «світлом художників».

А в центрі обрію горою здіймався купол із червоної черепиці, прикрашений у найвищій точці позолоченою мідною кулею, що виблискувала, мов маяк. Санта-Марія дель Фіоре. Чи то пак Дуомо. Брунеллескі, змайструвавши масивний купол цього собору, увійшов в історію архітектури, і тепер, через п'ять сторіч, ця споруда триста сімдесят п'ять футів заввишки вперто стояла нерухомим гігантом на п'яці дель Дуомо.

«Чому я опинився у Флоренції?»

Для Ленгдона, який усе життя захоплювався італійським мистецтвом, Флоренція стала одним з улюблених пунктів призначення в усій Європі. Це було місто, на вулицях якого в дитинстві грався Мікеланджело, тут у мистецьких студіях народився італійський Ренесанс. Це була Флоренція; її галереї манили до себе мільйони туристів, котрі милувалися «Народженням Венери» Боттічеллі, «Благовіщенням» Леонардо, а також красою й гордістю міста – статуєю Давида.

Ленгдон був заворожений «Давидом» Мікеланджело, іще коли вперше побачив його в підлітковому віці, опинившись в Академії образотворчих мистецтв. Ідучи повз похмуру шереду «Рабів», грубо витесаних Мікеланджело, Ленгдон раптом відчув, як його погляд немовимо потягнувся сам по собі догори, до шедевра заввишки сімнадцять футів. Самі лише велетенські розміри «Давида» і його випукла мускулатура спантеличували більшість гостей, які бачили статую вперше, але Ленгдона захопила надзвичайна Давидова постава. Мікеланджело вдався до класичної традиції контрапосту для створення ілюзії, наче Давид подався трохи праворуч і його ліва нога майже не має ніякого навантаження, тоді як насправді його ліва нога тримала на собі тонни граніту.

Саме «Давид» уперше викресав у Ленгдона іскру розуміння того впливу, який справляє на людину велика скульптура. А тепер Ленгдон намагався пригадати, чи ходив він дивитися на цей шедевр упродовж кількох останніх днів, але єдиним спогадом, що виринав зі свідомості, було те, як він прокинувся у шпиталі і як у нього на очах убили безневинного лікаря. «Дуже вибачаюся. Дуже вибачаюся... – Почуття провини було таким, що професора мало не нудило. – Що ж я скоїв?»

Коли Ленгдон стояв біля вікна, у поле його периферійного зору потрапив переносний комп'ютер на столі. І він раптом збагнув: те, що трапилося з ним минулої ночі, могло потрапити в новини.

«Якщо я зможу вийти в Інтернет, то знайду відповіді на свої запитання».

Ленгдон повернувся до дверей і гукнув:

– Сіенно!

Тиша. Вона й досі у квартирі сусіда – шукає йому одіж.

Не сумніваючись, що Сіенна з розумінням поставиться до його втручання, Ленгдон розкрив переносний комп'ютер й увімкнув його.

Екран замерехтів і ожив: стандартна заставка фірми «Windows» – «Блакитна хмарина». Ленгдон миттю зайшов на гуглівську сторінку «Пошук в Італії» і вдрукував у віконце «Роберт Ленгдон».

«Бачили б мене мої студенти», – подумав він, починаючи пошук. Ленгдон регулярно відчитував своїх студентів за те, що вони вишукували в «Гуглі» самих себе; то був новий химерний спосіб проводити час, який, мов пошесть, уразив нині американську молодь.

На екрані з'явилася сторінка з результатами пошуку: сотні посилань, що стосувалися Ленгдона, його книжок і лекцій. «Але це не те, що я шукаю».

Він клікнув – і з'явилася нова сторінка – результати пошуку за фразою «Роберт Ленгдон».

Автографи на книгах: Роберт Ленгдон має з'явитися в...

Звернення Роберта Ленгдона до випускників...

Роберт Ленгдон публікує підручник для символістів-початківців...

Список займав кілька сторінок, однак Ленгдон не побачив нічого, що стосувалося б недавніх подій, а тим більше того, що могло кинути світло на ту халепу, у яку він ускочив. «Що ж сталося минулої ночі?» Ленгдон продовжив пошуки, вийшовши на веб-сторінку «The Florentine» – англомовної газети, що видавалася у Флоренції. Він пробігся очима по заголовках, проглянув розділ гарячих новин та поліцейський блог і дізнався про пожежу в помешканні, урядовий скандал через розкрадання державних коштів і про низку дрібних порушень закону.

«Ну хоча б що-небудь!»

Професор затримався на сенсаційному заголовку в розділі гарячих новин, де йшлося про те, що якийсь міський чиновник помер минулої ночі від серцевого нападу на майдані біля собору. Ім'я того чиновника ще не оприлюднили, але нічого кримінального в цьому нещасливому випадку поліція не побачила.

Насамкінець, не знаючи, що робити далі, Ленгдон увів пароль до своєї гарвардської електронної пошти й перевіряв нові повідомлення, сподіваючись знайти в них відповіді на свої запитання. Але знайшов лише кілька звичайних повідомлень від колег, студентів та друзів. Більшість із них стосувалася зустрічей, призначених на наступний тиждень.

«Таке враження, що про моє зникнення ніхто не знає».

Відчуваючи ще більшу невпевненість, Ленгдон вимкнув комп'ютер і склав його. Він хотів був піти з кімнати, як щось впало йому в око. Край стола Сіенни. На стосі старих медичних журналів і газет стояла полароїдна фотографія. То був знімок Сіенни Брукс та її бородатого колеги; вони стояли разом у коридорі шпиталю й усміхалися.

«Лікар Марконі», – винувато подумав Ленгдон, беручи зі стола фото й роздивляючись його.

Коли він ставив фото назад на стос книг та журналів, із подивом помітив зверху того стосу жовтий буклет. То була потерта театральна програмка лондонського театру «Глобус». Якщо вірити обкладинці, програмка стосувалася постановки шекспірівської п'єси «Сон літньої ночі», здійсненої майже двадцять п'ять років тому.

На тій програмці було написано від руки фломастером: «Люба, ніколи не забувай, що ти – чудо».

Ленгдон узяв програмку – і з неї на стіл випав стос газетних вирізок. Він спробував швидко покласти їх на місце, та коли розгорнув буклет на пожовклій сторінці, де зберігалися ті вирізки, то аж заляк від здивування.

Ленгдон стояв і витріщався на фотопробу дитини-актора на роль пустотливого ельфа Пака у п'єсі Шекспіра. На знімку була маленька дівчинка віком років п'ять, не більше, її русаве волоссячко було зібране ззаду в уже знайомий Ленгдону «кінський хвіст».

Під фото стояв підпис: «Народження нової зірки».

Автор стислого біографічного нарису аж захлинався від захвату, розповідаючи про театрального вундеркінда – Сіенну Брукс, дівчинку з фантастичним IQ, яка за одну ніч завчила ролі всіх персонажів і під час перших репетицій часто підказувала текст своїм колегам-претендентам на ту чи іншу роль. Серед хобі цієї п'ятирічної дівчинки були скрипка, шахи, біологія та хімія. Дитя заможного подружжя з лондонського передмістя Блектіт, вона вже встигла прославитися в наукових колах: у чотири роки крихітка перемогла шахового гросмейстера, граючи чорними, та ще й читала трьома мовами.

«Отакої! – подумав Ленгдон. – Оце так Сіенна! Що ж, це принаймні дещо пояснює».

Професор пригадав, що одним із найвідоміших випускників Гарварду був вундеркінд на ім'я Саул Кріпке, який у віці шести років самотужки вивчив іврит, а до дванадцяти років устиг прочитати всі твори Декарта. Ленгдон пригадав також, що недавно читав про одного феноменального хлопця на ім'я Моше Кай Кавалін, котрий в одинадцятирічному віці здобув університетський диплом із середнім балом 4,0 і виборов титул чемпіона Сполучених Штатів у бойових мистецтвах, а в чотирнадцять років видав книгу під назвою «Це нам до снаги».

Ленгдон узяв іншу газетну вирізку – то була стаття з фотографією Сіенни у віці семи років: «Геніальна дитина демонструє IQ у 208 балів».

Ленгдон навіть не знав, що коефіцієнт розумового розвитку буває настільки високим. У статті йшлося про те, що Сіенна Брукс віртуозно грала на скрипці, мала здатність вивчити іноземну мову впродовж місяця й самотужки займалася анатомією та психологією.

Він глянув на вирізку з медичного журналу: «Майбутнє думки – не всі уми народжуються рівними».

У цій статті було фото Сіенни, десятирічної білявки. Вона стояла біля якогось великого медичного приладу. Стаття містила інтерв'ю з лікарем, котрий пояснив: томографія мозочка Сіенни продемонструвала, що він має фізичні відмінності від мозочків інших людей; у випадку Сіенни ця відмінність полягає в тім, що її мозочок – це дещо більший і більш обтічний за формою орган, здатний обробляти візуально-просторову інформацію в такий спосіб, який більшості людей навіть уявити важко. Лікар пояснив цю фізіологічну перевагу Сіенни незвичайно швидким клітинним зростанням у її мозку, дуже схожим на зростання ракових клітин, однак відмінність полягала в тому, що зростала корисна мозкова тканина, а не смертоносні ракові клітини.

Потім Ленгдон знайшов вирізку з провінційної газети.

Стаття називалася «Прокляття обдарованості».

Цього разу фото не було, але в статті йшлося про молодого генія Сіенну Брукс, яка намагалася ходити до звичайної школи, але зазнавала принижень і глузування з боку інших учнів, бо не вписувалася в їхній колектив. У статті писалося також про самотність, від якої страждають обдаровані молоді люди, чії соціальні навички відстають від їхнього розумового розвитку, і про той бойкот, якого вони часто зазнають.

Якщо вірити цій статті, Сіенна втекла з дому у восьмирічному віці й виявила достатньо розуму, щоби прожити самотужки непоміченою впродовж десяти днів. Її знайшли в фешенебельному лондонському готелі, де вона, удавши із себе доньку багатого пожильця, поцупила ключа й замовляла доставку харчів і напоїв до номера за його рахунок. Судячи з усього, упродовж того тижня вона примудрилася прочитати тисячу шістсот сторінок знаменитого підруч-

ника з анатомії Генрі Грея. Коли представники влади поцікавилися, чому вона читала медичні тексти, дівчинка відповіла, що їй хотілося дізнатися, що не так із її мозком.

Ленгдону стало всім серцем шкода ту маленьку дівчинку. Якою ж самотньою має почуватися дитина, котра так сильно відрізняється від інших дітей! Він знову склав до купи всі вирізки, затримавши ще раз погляд на фотографії п'ятирічної Сієнни в ролі Пака. Ленгдон мав визнати, що з огляду на сюрреалістичні обставини його сьогоднішнього знайомства із Сієнною вона навдивовижу добре підходила на роль пустотливого ельфа, здатного насилати сни. І Ленгдону захотілося, щоб він, як і персонажі шекспірівської п'єси, зміг прокинутися і вдати, наче все те, що сталося нещодавно, йому просто наснилося.

Ленгдон обережно вклав вирізки до тої самої сторінки й згорнув програмку, несподівано відчувши сум, коли ще раз побачив напис на обкладинці: «Люба, ніколи не забувай, що ти – чудо».

Його погляд зупинився на відомому символі, що прикрашав обкладинку театральної програмки. То була давньогрецька піктограма, яку зображували на більшості театральних програмок у всьому світі, – символ віком дві з половиною тисячі років, що став синонімом драматичного театру.

Le maschere. Маска.

Ленгдон поглянув на традиційні обличчя трагедії й комедії, що дивилися на нього з обкладинки, і раптом відчув у вухах якесь дивне гудіння: наче в його голові натягували дріт і той дріт натужно вібрував. Гострий, мов удар кинджала, біль пронизав його мозок. Образи масок попливли перед його очима. Ленгдон охнув, хапаючи ротом повітря, і, обхопивши голову руками, опустився на стілець, що стояв біля стола.

У темряві, що огортала Ленгдона, на нього люто накинулися ті самі видіння – яскраві й контрастні.

Знову срібноволоса жінка з амулетом гукала його з протилежного боку кривавої ріки. Її розпачливі зойки пронизували просякнуте смородом повітря, вони ледь чулися крізь вигуки замордованих та вмирущих, які звивалися в агонії. Людських тіл було стільки, скільки око сягало. Знову Ленгдон побачив ноги з написом Р. Людина, закопана по пояс головою донизу, відчайдушно вимахувала ними в повітрі, немов крутила педалі.

– Шукай – і знайдеш! – гукнула жінка Ленгдону. – Час спливає!

Знову Ленгдон відчув нагальну потребу допомогти їй... допомогти *кожному*. Охоплений відчаєм, він крикнув їй через кривавий потік:

– Хто ти?!

І знову жінка підняла руку й відсунула вуаль, за якою Ленгдону відкрилося те саме надзвичайне обличчя, яке він бачив раніше.

– Я – життя, – відповіла вона.

Раптом у небі над нею вирисувалося гігантське видіння – страхітлива маска з довгим, схожим на дзьоб носом та двома палаючими зеленими очима, які витріщалися на Ленгдона.

– А я... я – смерть, – прогудів голос.

Розділ 8

Ленгдон різко розплющив очі та глибоко вдихнув. Він і досі сидів за робочим столом Сієнни, обхопивши голову руками. Серце його несамовито калатало.

«Що ж це, в біса, зі мною коїться, га?»

Видіння срібноволосої жінки й дзьобатої маски не йшли йому з пам'яті. *Я – життя. А я – смерть.* Він спробував викинути ті видіння з голови, але вони немов витаврувалися в його мозку. А зі стола на нього витріщалися дві маски з театральної програмки.

«Ваші спогади залишатимуться сплутаними й неструктурованими, – сказала йому Сієнна. – Минуле, сьогодення й фантазії – усе змішається до купи».

У Ленгдона запаморочилося в голові.

Десь у квартирі задзвонив телефон. То був пронизливий старомодний дзвінок, що долинав із кухні.

– Сієнно? – гукнув Ленгдон, встаючи з-за стола.

Але йому ніхто не відповів. Сієнна й досі не повернулася. Через два дзвінки ввімкнувся автовідповідач.

– Сіао, sono io, – почувся у відповідь радісний голос Сієнни. – *Lasciatemi un messaggio e vi richiamerò.* (Привіт. Це я. Залиште ваше повідомлення, і я вам передзвоню.)

Почувся писк, і якась охоплена панікою жінка з сильним східноєвропейським акцентом надиктувала повідомлення. Її голос відлунув у коридорі.

– Сієнно, це Данікова. Ти де? Це жахливо! Твій друг, лікар Марконі, він помирати! У шпиталі всі збожеволіли! Тут поліція! Люди кажуть поліції, що ти втекла, рятуючи пацієнта! Чому? Ти ж його зовсім не знаєш! Тепер поліція хоче поговорити з тобою! Вони взяли твою особову справу! Я знаю, що та інформація фальшива – хибна адреса, без телефонних номерів, липова робоча віза, тому вони не знайти тебе сьогодні, але невдовзі все одно вони тебе знайти! Я намагаюся попередити тебе. Мені дуже жаль, що так сталося, Сієнно.

Дзвінок скінчився.

Ленгдон відчув, як на нього накотилася нова хвиля жалості й каяття. Із того, що він почув у цьому повідомленні, стало зрозуміло, що лікар Марконі дозволив Сієнні працювати в шпиталі. А тепер поява Ленгдона в лікарні коштувала Марконі життя, інстинктивне ж бажання Сієнни врятувати незнайомця може їй дорого обійтися в майбутньому.

У цей момент у дальньому кутку квартири гучно гелнули двері.

«Вона повернулася».

Через кільканадцять секунд заверещав автовідповідач.

«Сієнно, це Данікова! Ти де?»

Ленгдон аж скривився, знаючи, *що* саме почує Сієнна. Поки прокручувалося повідомлення, він прибрав програмку й поклав на столі все так, як було раніше. І нечутно прослизнув назад до ванної кімнати, відчуваючись незручно через те, що зазирнув у минуле Сієнни.

Через десять секунд у двері ванної тихо постукали.

– Я почеплю одіж на ручку дверей, – сказала Сієнна хрипким від хвилювання голосом.

– Дуже вдячний, – відповів Ленгдон.

– Коли впораєшся, прийди, будь ласка, у кухню, – додала вона. – Мені хотілося б показати тобі дещо важливе, перш ніж ми до кого-небудь звернемося.

Сієнна пройшла через залу до своєї скромної спальні, дістала з комода сині джинси і светр і попрямувала до туалетної кімнати.

Зустрівшись очима з власним віддзеркаленням, вона підняла руку, міцно вхопилася за товстий «кінський хвіст», сильно смикнула його – і зняла перуку з голого скальпа.

Із дзеркала на неї втупилася поглядом лиса тридцятидворічна жінка.

Сієнні не бракувало проблем у житті, і хоча вона вже навчилася покладатися на інтелект, щоб долати труднощі, нинішня халепа приголомшила її.

Відклавши перуку, вона вмила лице й руки, ретельно витерлась, потім переодяглася, знову наділа перуку й обережно поправила її. Жалість до самої себе була тим почуттям, до якого Сієнна майже завжди ставилася з нетерпимістю, але тепер, коли на очі наверталися сльози, вона збагнула, що не має іншого вибору, як дозволити собі поплакати.

І вона дозволила.

Вона плакала через своє життя, яке не піддавалося контролю.

Вона плакала за наставником, який загинув у неї на очах.

Вона плакала через нестерпну самотність, якою повнилося її серце.

Але понад усе вона плакала за своїм майбутнім, яке зненацька стало таким непевним.

Розділ 9

У трюмі фешенебельного судна «Мендаціум» координатор Лоренс Нолтон сидів у своїй зачиненій скляній кабінці й отетеріло витріщався на монітор комп'ютера. Він щойно завершив попередній перегляд відеоматеріалу, який залишив їхній клієнт.

«Невже я маю передати оце засобам масової інформації завтра вранці?»

За десять років роботи в Консорціумі Нолтону доводилося виконувати всілякі дивовижні завдання, які, наскільки йому було відомо, лежали в площині між шахрайством і незаконністю. Робота в сірій царині моралі була звичною для Консорціуму – організації, єдиний моральний принцип якої полягав у тому, щоб іти на все заради виконання обіцянки, даної клієнту.

«Будемо виконувати. І не треба зайвих запитань. Що б там не було».

Однак перспектива оприлюднення цього відео стурбувала Нолтона. У минулому, хоч які б химерні завдання доводилося виконувати, він завжди розумів раціональний бік справи... розумів мотиви... розумів потребу в бажаному результаті.

Однак це відео просто збивало з пантелику.

Відчувалося, що воно якесь не таке.

Дуже не таке.

Повернувшись за комп'ютер, Нолтон знову запустив відеофайл, сподіваючись, що повторний перегляд прояснить суть справи. Він підсилив звук і приготувався до дев'ятихвилинного перегляду.

Як і першого разу, відео почалося з тихого плюскоту води в химерній, заповненій водою порожнині, де все купалося в неприродному червоному світлі. Знову камера пірнула під освітлену воду, щоб показати вкрите намулом дно печери. І знову Нолтон прочитав напис на підводній титановій дошці:

У ЦЬОМУ МІСЦІ ЦЬОГО ДНЯ СВІТ ЗМІНИВСЯ НАЗАВЖДИ.

Бентежило те, що та відполірована дошка була підписана іменем їхнього клієнта. Те, що дата була *завтрашня*, стривожило Нолтона ще більше. А те, що він побачив далі, змусило його рознервуватися не на жарт.

Ось камера змістилася ліворуч і показала лячний предмет, що висів під водою біля дошки.

Там, прикріплена до дна тоненьким дротом, гойдалася пластикова куля. Крихка й тремтлива, наче велетенська мильна бульбашка, прозора сфера висіла у воді, наче підводна повітряна куля, але надута вона була не гелієм, а якоюсь желатиноподібною жовто-брунатною рідиною. Цей роздутий аморфний мішок діаметром приблизно тридцять сантиметрів під прозорою оболонкою мав похмуру хмару рідини, що поволі вирувала, схожа на епіцентр народжуваної бурі.

«О Господи», – подумав Нолтон, відчуваючи внутрішній дискомфорт. Під час другого перегляду цей плавучий мішок видався ще більш загрозливим.

Поступово картина почорніла й зникла.

З'явилася нова картина: волога стіна печери, на якій танцювали хвилясті віддзеркалення підсвіченої лагуни. На стіні відбилась якась примара... примара чоловіка, що стояв у печері.

Але голова того чоловіка була спотворена... жахливо спотворена.

Замість носа той чоловік мав довгий дзьоб, наче він був наполовину птахом. Коли він заговорив, голос його був якийсь приглушений, і говорив той чоловік химерно-велемовно, із розміреним ритмом, наче був оповідачем якогось класичного твору.

Нолтон сидів непорушно і, затамувавши дух, слухав дзьобату істоту.

Я – Привид.

Якщо ви дивитесь цей фільм, це означає, що моя душа нарешті упокоїлася.

Загнаний углиб, я мушу промовляти до світу з землі, заточений до цієї похмурої печери, де червоні, як кров, води, стікають до лагуни, яка не віддзеркалює зірок.

Але це мій рай... ідеальна утроба для мого крихкого й вразливого дитяти.

Це пекло.

Невдовзі ви дізнаєтесь, що я залишив після себе.

Однак навіть тут я чую звуки кроків тих неуків, які переслідують мене... невігласів, готових на все, щоб перешкодити мені.

Ви скажете: «Простіть їм, бо не відають вони, що коять».

Але в історії настає такий момент, коли невігластво припиняє бути прогрішенням, яке можна пробачити... настає такий момент, коли тільки мудрість має владу відпускати гріхи.

Із чистою совістю я заповів вам увесь свій дар надії, порятунку і прийдешнього дня.

Однак і досі існують ті, хто женуть мене, мов пса, надихаючись своїм фарисейським переконанням у тому, що я божевільний. Є одна срібноволоса красуня, яка зве мене потворою! Як і ті сліпі у своєму невігластві церковники, котрі вимагали смерті Коперника, вона ставиться до мене з презирством – як до демона, настрашена тим, що я узрів часточку Істини.

Але я не пророк.

Я – ваше спасіння.

Я – Привид.

Розділ 10

– Сідай, – сказала Сіенна. – Я маю до тебе декілька запитань.

Увійшовши в кухню, Ленгдон відчув, що вже значно впевненіше тримається на ногах. На ньому був костюм «Бріоні», позичений у сусіда, і цей костюм пасував йому напрочуд добре. Навіть туфлі-мокасини – і ті виявилися вельми зручними, тому Ленгдон подумки відзначив, що коли повернеться додому, то неодмінно придбає італійське взуття.

«Якщо мені вдасться повернутися додому».

Сіенна зазнала трансформації – перетворилася на жінку природної краси, бо перевдягнулась у джинси і кремовий светр, які підкреслювали стрункість і грацію її фігури. Із волоссям, і досі забраним ззаду в «кінський хвіст», але без медичного халата, який надавав їй певної владної аури, вона здавалася на вигляд слабшою і вразливішою. Ленгдон помітив, що очі в Сіенни почервоніли, наче вона щойно плакала, і сильне почуття провини знову охопило його.

– Сіенно, вибач, будь ласка. Я чув повідомлення, яке залишили тобі на телефоні. Не знаю навіть, що й сказати.

– Дякую, – відповіла вона. – Але наразі нам слід зосередитися на *тобі*. Сідай, будь ласка.

Її тон став більш упевненим, і Ленгдон пригадав статті про її високорозвинений інтелект і ранній розвиток у дитинстві.

– Мені треба, щоб ти поміркував, – сказала Сіенна, жестом запрошуючи його сідати. – Ти пам'ятаєш, як ми дісталися до цієї квартири?

Ленгдон не зрозумів, який це має стосунок до всього, що відбувається.

– На таксі, – відповів він, сідаючи за стіл. – У нас хтось стріляв.

– Стріляли не в нас, а в *тебе*. Це однозначно.

– Так. Вибач.

– А пам'ятаєш постріли, коли ти був усередині таксомотора?

«Дивне запитання».

– Так, пам'ятаю. Було два постріли. Один влучив у бокове дзеркало, а другий розбив заднє вікно.

– Добре, а тепер заплющ очі.

Ленгдон збагнув, що Сіенна перевіряє його пам'ять, і заплющив очі.

– У що я вдягнена?

Сіенна чітко постала перед мисленням зором Ленгдона.

– Чорні туфлі на плоскій підшві, сині джинси та кремовий светр із V-подібним вирізом. Волосся русаве, до плечей, зібране ззаду. А очі карі.

Ленгдон розплющив очі й уважно оглянув Сіенну, задоволений тим, що його ейдетична пам'ять функціонує нормально.

– Добре. Маєш прекрасну візуально-пізнавальну фіксацію, і це підтверджує, що твоя амнезія стосується виключно минулого, а також те, що твої здатності формувати спогади не завдано непоправної шкоди. Ти не пригадав нічого нового про те, що трапилося впродовж останніх кількох днів?

– На жаль, ні. Утім, коли тебе не було, на мене накопилася ще одна хвиля тих самих видінь.

Ленгдон розповів Сіенні про рецидиви галюцинацій, у яких фігурували жінка під вуаллю, гори трупів та ноги з літерою R, що стирчали, звиваючись, із землі. Потім він розповів їй про химерну дзьобату маску, що витала в небі.

– «Я – смерть»? – стурбовано спитала Сіенна.

– Так, саме це вона й казала.

– Зрозуміло... Звучить навіть крутіше, ніж «Я – Вішну, руйнівник світів».

Молода жінка процитувала фразу фізика Оппенгеймера, яку він мовив під час випробування першої атомної бомби.

– А ця дзьобата маска із зеленими очима... – сказала Сіенна, – ти маєш хоч якесь пояснення, звідки у твоїй голові міг узятися цей образ?

– Жодного пояснення, але маски в такому стилі були досить поширеними у Середньовіччі, – сказав Ленгдон і після невеличкої паузи продовжив: – Вона зветься маскою чуми.

Сіенна чомусь сильно рознервувалася.

– Маска чуми?

Ленгдон швидко пояснив їй, що в його світі символів унікальна форма маски з довгим дзьобом була майже синонімом Чорної Смерті – смертоносною чуми, яка вихором пронеслася Європою на початку чотирнадцятого сторіччя, винищивши до третини населення в деяких із її регіонів. Більшість людей вважали, що «чорне» в Чорній Смерті мало стосунок до потемніння плоті жертв, спричиненого гангреною та підшкірними крововиливами, але насправді слово «чорна» відображало той глибокий панічний страх, який епідемія чуми поширювала серед населення.

– Ту дзьобату маску, – сказав Ленгдон, – носили середньовічні чумні лікарі, щоб до їхніх ніздрів не добралася пошесть під час лікування хворих. Нині ці маски можна побачити лише на венеціанському карнавалі – як лячну згадку про той похмурий період італійської історії.

– А ти певен, що бачив таку маску в одному зі своїх видінь? – спитала Сіенна вже тремтячим голосом. – Маску середньовічного чумного лікаря?

Ленгдон кивнув. Бо ту дзьобату маску було важко сплутати з якоюсь іншою.

Сіенна нахмурила брови так, що в Ленгдона виникло відчуття, наче вона вигадує спосіб повідомити йому якусь погану новину.

– І та жінка знову й знову казала тобі: «Шукай – і знайдеш»?

– Так. Як і раніше. Але проблема ось у чім: я не знаю, що маю шукати.

Сіенна повільно випустила з легенів повітря, і її обличчя стало ще більш серйозним.

– Здається, я можу знати, що ти маєш шукати. Навіть більше: гадаю, що ти вже його знайшов.

Ленгдон спантеличено витріщився на неї.

– Про що ти кажеш?

– Роберте, минулої ночі, коли ти з'явився в шпиталі, ти приніс у кишені свого піджака дещо незвичне. Ти пам'ятаєш, що то було?

Ленгдон похитав головою.

– Ти приніс із собою один предмет... вельми моторошний предмет. Я випадково знайшла його, коли ми тебе мили. – І з цими словами Сіенна кивнула на скривавлений твідовий піджак Ленгдона, що розгорнутий лежав на столі. – Той предмет і досі в кишені, можеш поглянути на нього, якщо хочеш.

Ленгдон нерішуче обдивився свій піджак. «Тепер принаймні зрозуміло, чому Сіенна прихопила його з собою». Він узяв свій скривавлений піджак і ретельно обшукав усі кишені. І нічого не знайшов. Знову обшукав. І, насамкінець, обернувся до Сіенни й знизав плечима.

– Там нічого немає.

– А якщо пошукати в потайній кишені?

– Що? Мій піджак не має потайної кишені.

– Не має? – здивовано спитала Сіенна. – Отже... це чужий піджак?

Ленгдон відчув, як думки в його голові знову переплуталися.

– Ні, це мій піджак.

– А ти певен?

«На всі сто, чорт забирай, – подумав він. – Тому що це мій улюблений костюм “Кімберлі”». Ленгдон відкотив підкладку й показав Сіенні етикетку зі своїм улюбленим символом

із царини моди: відома в усьому світі сфера, прикрашена тринадцятьма схожими на гудзики самоцвітами й мальтійським хрестом.

Облиште це шотландцям – нехай викликають духів воїнів Христових на клаптику саржі.

– Поглянь-но ось на це, – сказав Ленгдон, показуючи на ініціали *Р. Л.*, вишиті вручну на етикетці. В університетському містечку, де сотні твідових піджаків скидалися й вдягалися в аудиторіях та їдальнях, Ленгдон не хотів стати жертвою випадкового обміну.

– Я вірю тобі, – сказала Сіенна, забираючи в Ленгдона піджак. – А тепер *ти* дивися сюди.

Вона розгорнула піджак так, що стало видно його підкладку в нижній частині спини. Там, ретельно прихована поміж складок, виявилася велика, акуратно скроєна кишеня.

– Що за чортівня?

Ленгдон анітрохи не сумнівався, що ніколи раніше не бачив тої кишені.

Це був бездоганно змайстрований прихований шов.

– Її там раніше не було! – наполягав Ленгдон.

– Тоді, наскільки я розумію, ти й *цього* не бачив? – Сіенна засунула руку до кишені, видобула з неї гладенький металевий предмет і обережно вклала Ленгдону в руку.

Той отетеріло витріщився на нього.

– Ти знаєш, що це? – поцікавилася Сіенна.

– Ні... – відповів Ленгдон тремтливим голосом. – Ніколи не бачив нічого подібного.

– Що ж, на жаль, *я знаю*, що це таке. І абсолютно впевнена, що саме через цей предмет хтось намагається вбити тебе.

Міряючи кроками свою приватну кабінку на борту яхти «Мендаціум», координатор Нолтон розмірковував про відео, яке мав оприлюднити завтра вранці перед усім світом, і відчував дедалі більший неспокій.

Я – Привид?

Ходили чутки, що саме цей клієнт упродовж кількох останніх місяців страждав від психічного розладу, і, здавалося, це відео абсолютно невідпорно ці чутки підтверджувало.

Нолтон знав, що має два варіанти на вибір: або підготувати відео для завтрашнього оприлюднення, як і домовлено з клієнтом, або віднести його Начальнику нагору, щоб дізнатися його думку з цього приводу.

«Утім, я й так знаю, що він мені скаже, – подумав Нолтон. Бо ніколи не був свідком того, як Начальник вдавався до дій, котрі суперечили обіцянці, даній клієнту. – Він накаже мені оприлюднити це відео... скаже, щоб я не ставив зайвих запитань, і розлютиться на мене через те, що я прийшов до нього зі своїми сумнівами».

Нолтон знову зосередив увагу на відео, перемотав його до особливо бентежного місця – і перед ним знову з'явилася химерно освітлена печера, у якій плюскотала вода. На вологій стіні бовванів привид гуманойда – високого чоловіка з довгим, як у птаха, дзьобом.

І потворний привид знову заговорив приглушеним голосом.

Тепер настала нова Темна доба.

Сторіччя тому Європа борсалася в глибинах власного убозтва й страждань: її населення – то була жалюгідна безладна юрма, що страждала від голоду й холоду, потонувши у власних гріхах і безпорадності. Воно нагадувало надміру зарослий ліс, задушений сухостоєм, ліс, що чекав на удар Божої блискавки, на іскру, яка нарешті запалить вогонь, який пронесеться просторами, знищить той сухостій і знову поверне сонячне світло здоровим кореням.

Вибракування – це природна процедура, до якої вдається Господь.

Спитайте в себе: «Що прийшло на зміну Чорній Смерті?»

Відповідь відома нам усім.

Ренесанс.

Відродження.

Так було завжди. За смертю йде народження нового життя.

Щоб потрапити до раю, людина має пройти крізь пекло.

Цього навчив нас Господь.

А ота срібноволоса неосвічена жінка має нахабство називати мене потворою. Невже вона й досі не зрозуміла математики майбутнього? Жахіть, які воно із собою принесе?

Я – Привид.

Я – ваш порятунок.

Тож я стою в цій печері, спрямувавши свій пильний погляд через лагуну, у якій не віддзеркалюються зорі. Тут, під водами затонулого палацу, тліє пекло.

Невдовзі воно вибухне полум'ям.

І коли це станеться, ніщо у світі не зможе його зупинити.

Розділ 11

Предмет, який Ленгдон тримав у руці, був надивовижу важким як для свого невеликого розміру. Тоненький та гладенький полірований металевий циліндр мав приблизно п'ятнадцять сантиметрів завдовжки й був заокруглений з країв, мов мініатюрна торпеда.

– Не поспішай викинути цю штуку чи гепнути нею об підлогу. Краще поглянь на неї з іншого боку. – Сіенна роблено всміхнулася. – Ти ж казав, що ти – професор із символів!

Ленгдон знову зосередився на рурці й покрутив її в руках, аж поки йому на очі не вплив яскраво-червоний символ, зображений на її поверхні.

Його тіло вмить напружилось.

Ленгдон знав, що лише жменька значущих символів має здатність вселяти миттєвий страх у свідомість людини. Але значок, який щойно трапився йому на очі, був, безперечно, першим у цьому обмеженому переліку. Відчувши тваринний страх, Ленгдон зреагував інстинктивно й миттєво: поклав рурку на стіл і опустився на стілець.

Сіенна кивнула.

– Отож-бо, я зреагувала так само.

Позначка на рурці була простою трибічною піктограмою.

Колись Ленгдон прочитав, що цей сумнозвісний символ розробила в 1960-х роках компанія «Доу кемікал», щоб замінити ним цілий набір безсилих та неефективних попереджувальних знаків, які були тоді у вжитку. Як і всі вдалі символи, ця піктограма вийшла простою, чіткою й легко відтворюваною. Кмітливо поєднавши в собі асоціації з усім – від клешень краба і до кидальних ножів ніндзя, цей сучасний символ біологічної небезпеки перетворився на все-світньо відоме клеймо, котре передавало слово «небезпека» універсальною мовою.

– Ця маленька рурка є біоконтейнером, – сказала Сіенна. – Вона використовується для перевезення небезпечних речовин. Час від часу вони трапляються в нашій медичній галузі. Усередині – вставка з пінопласту, до якої можна вкласти зразки для безпечного транспортування. У цьому ж разі, – вона показала на символ біологічної небезпеки, – мені здається, що там міститься смертоносна хімічна речовина, а може... вірус? – Сіенна зробила невелику паузу. – Перші віруси пропасниці Ебола були привезені з Африки в схожій рурці.

Але це було не те, про що хотілося почути Ленгдону.

– Якого біса воно потрапило до мого піджака?! Я – професор історії мистецтва, а не біології!

Моторошні видіння покручених тіл блискавкою промайнули в його свідомості... а над ними витала маска чуми.

Дуже вибачаюсь, дуже вибачаюсь.

– Звідки б цей контейнер не взявся, – сказала Сіенна, – він зроблений за останнім словом техніки. Титан покритий шаром свинцю. Практично непроникний, навіть для радіації. Як на мене, то це казенна річ. – Вона показала на чорну пластинку збоку значка біонебезпеки; та була завбільшки з поштову марку. – Це для розпізнання відбитків пальців. Запобіжний засіб на той випадок, якщо цю штуку поцуплять або загублять. Такі рурки може відкрити лише конкретна особа.

Хоча Ленгдон і відчував, що його розум уже працює з нормальною швидкістю, він ще мав таке враження, що трохи недобирає. «Я носив при собі біометрично загерметизований контейнер».

– Коли я знайшла цю рурку в тебе в піджаку, мені захотілося таємно показати її лікареві Марконі, але я не мала такої змоги, допоки ти не прокинувся. Я подумувала прикласти твій палець до чорної пластинки, поки ти був непритомний, але не мала жодного уявлення про вміст цієї рурки, тому...

– Мій палець?! – Ленгдон похитав головою. – Ця штука ніяк не може бути запрограмована на те, щоб її відмикав саме я. Я поняття зеленого не маю про біохімію. Я ніколи не мав при собі нічого подібного.

– А ти впевнений?

Ленгдон був упевнений на всі сто. Він простягнув руку і приклав палець до чорної пластинки. Але не сталося нічого.

– Ось бачиш, я ж казав...

Титанова рурка гучно клацнула – і Ленгдон відсмикнув руку, наче обпик її. *От зараза!* Він витріщився на рурку так, наче вона ось-ось розкрутиться сама і з неї просочиться смертоносний газ. Через три секунди контейнер клацнув ще раз; вочевидь, він знову замкнувся.

Втративши дар мови, Ленгдон поглянув на Сіенну.

Молода лікарка знервовано зітхнула.

– Що ж, цілком очевидно, що саме тебе було призначено носієм цієї рурки.

Але Ленгдону такий сценарій видався цілковито абсурдним.

– Такого не може бути. По-перше, як я міг пронести цей шматок металу крізь сканер в аеропорту?

– А може, ти летів приватним літаком? Чи, скажімо, його дали тобі вже тут, в Італії?

– Сіенно, мені треба зв'язатися з консульством. Негайно.

– А тобі не здається, що нам слід спершу розкрити цю штуку?

Ленгдону доводилося робити у своєму житті нерозважливі вчинки, але він не збирався доповнювати їхній перелік відкриванням контейнера з небезпечною речовиною в кухні цієї жінки.

– Я збираюся віддати цю рурку представникам влади. Негайно.

Сіенна стиснула губи, вочевидь, розмірковуючи, як їй чинити далі.

– Гаразд, але щойно ти зробиш цей дзвінок, ти залишишся сам-один. Я не можу в це вплутуватися. Тобі однозначно не можна зустрічатися з ними тут, у моїй квартирі. Мій статус іммігранта в Італії є... непростим.

Ленгдон глянув Сіенні прямо в очі.

– Усе, що я знаю, Сіенно, – це те, що ти врятувала мені життя. І я буду вибиратися з цієї ситуації так, як цього хотіла б ти.

Вона вдячно кивнула і, підійшовши до вікна, глянула вниз на вулицю.

– Гаразд, я пропоную зробити ось що.

Сіенна швидко окреслила план. Він був простим, розумним і безпечним.

Ленгдон дивився, як вона розблокувала свій мобільний телефон і набрала номер. Її тонкі пальці рухалися з продуманою рішучістю.

– Informazioni abbonati? – спитала Сіенна бездоганною італійською. – Per favore, può darmi il numero del Consolato americano di Firenze? (Інформаційна служба? Будь ласка, дайте мені номер телефону американського консульства у Флоренції.)

Вона почекала, а потім швидко записала номер телефону.

– Grazie mille (Дуже дякую), – сказала Сіенна і від'єднала зв'язок. А потім простягнула Ленгдону папірець із телефонним номером та свій мобільний.

– Починай. Ти пам'ятаєш, що казати?

– Моя пам'ять у нормі, – відповів Ленгдон і, всміхнувшись, набрав телефонний номер, записаний на смужці паперу. Почулися гудки.

«Навряд чи з цього щось вийде. Ще дуже рано».

Він увімкнув гучномовець і поклав телефон на стіл, щоб Сіенна могла чути. На дзвінок відповіло записане повідомлення із загальною інформацією про послуги, що їх надавало консульство, та години роботи, яка мала розпочатися аж о восьмій тридцять.

Ленгдон поглянув на годинник мобільного телефону. Була шоста ранку.

– В екстреному випадку, – повідомив запис, – наберіть сім-сім, щоб поговорити з черговим працівником.

Ленгдон негайно набрав ці дві цифри.

Знову почулися гудки.

– Consolato americano, – озвався втомлений голос. – Sono il funzionario di turno. (Американське консульство. Черговий слухає.)

– Lei parla inglese? (Ви говорите англійською?) – уточнив Ленгдон.

– Звісно, – відповів черговий з американським акцентом. У голосі чоловіка чулося легке роздратування через те, що його розбудили. – Чим можу допомогти?

– Я – американець, я приїхав до Флоренції й зазнав нападу. Мене звуть Роберт Ленгдон.

– Номер вашого паспорта, будь ласка, – сказав черговий і гучно позіхнув.

– Я не маю паспорта. Гадаю, його викрали. Мене поранили пострілом у голову. Я був у шпиталі. Мені потрібна допомога.

Раптом черговий прокинувся.

– Як ви сказали, пане? У вас стріляли? Назвіть ваше ім'я та прізвище, будь ласка.

– Роберт Ленгдон.

У телефоні зашуміло, а потім Ленгдон почув, як працівник консульства щось друкує на клавіатурі. Пискнув комп'ютер. Пауза. Потім по клавіатурі знову забігали пальці. Комп'ютер тонко пискнув іще раз. Потім іще тричі.

Настала довга пауза.

– Пане, вас звуть Роберт Ленгдон? – перепитав черговий.

– Саме так. І я потрапив у халепу.

– Гарзд, пане, ваше ім'я має екстрену позначку. У такому разі, згідно зі службовою інструкцією, я маю негайно з'єднати вас із головним асистентом генерального консула. – Черговий замовк, наче сам не вірячи в те, що відбувається. – Залишайтеся на лінії.

– Стривайте, а ви не могли б сказати мені...

Але по той бік лінії вже почулися гудки виклику.

Після четвертого гудка на дзвінок відповіли.

– Колінз слухає, – почувся хрипкий голос.

Ленгдон набрав повні легені повітря й заговорив якомога спокійнішим тоном:

– Пане Колінз, мене звуть Роберт Ленгдон. Я – американець, що приїхав до Флоренції. У мене стріляли. Мені потрібна допомога. Я хочу прийти до американського консульства негайно. Ви мені допоможете?

Низький голос відповів йому без вагань:

– Хвала Господу, ви живі, пане Ленгдон. Ми вас шукали.

Розділ 12

«У консульстві знають, що я тут?»

Дізнавшись цю новину, Ленгдон відчув величезне полегшення. Пан Колінз, який назвався головним асистентом генерального консула, говорив рішучим тоном професіонала, але в його голосі звучало занепокоєння.

– Пане Ленгдон, нам слід поговорити негайно. І, ясна річ, не по телефону.

Ленгдону нічого не було *ясно*, але він не збирався переривати співрозмовника.

– Я накажу комусь із колег привезти вас якнайскоріше, – запевнив Колінз. – Де ви є?

Сіенна знервовано завовтузилася на стільці, слухаючи розмову через гучний зв'язок. Ленгдон заспокоїливо кивнув їй, маючи намір ретельно дотримуватися плану, який вона склала.

– Наразі я в маленькому готелі під назвою «Пенсіоне ла Фіорентина», – відповів Ленгдон, зиркнувши через вулицю на неоковирний готель, який Сіенна показала йому кілька хвилин тому. І дав Колінзу вуличну адресу.

– Записав, – відповів старший адміністратор. – Нікуди не виходьте. Залишайтеся у своїй кімнаті. За вами прийдуть дуже швидко. Номер ваших апартаментів?

– Тридцять один, – не змигнувши оком вигдав Ленгдон.

– Гарзд, протягом двадцяти хвилин за вами зайдуть. – Колінз стишив голос. – До речі, пане Ленгдон, може, із мого боку це прозвучить недоречно, але мені неодмінно треба знати... та річ і досі при вас?

«Та річ». Ленгдон відчув, що запитання, хоча й дещо завуальоване, стосувалося цілком конкретного предмета. Його погляд ковзнув до біоконтейнера, що лежав на кухонному столі.

– Так, пане. Та річ і досі при мені.

Було добре чути, як Колінз полегшено зітхнув.

– Коли ми не отримали від вас жодної звістки, то подумали... якщо чесно, то ми подумали, що сталося найгірше. Я радий, що ми помилилися. Будьте на місці. Нікуди не виходьте. Упродовж двадцяти хвилин за вами зайдуть. Вам у двері постукають.

І Колінз поклав слухавку.

Уперше після того, як він прокинувся в шпиталі, Ленгдон відчув, як його плечі розслабилися. «У консульстві знають, що відбувається, і невдовзі я матиму відповіді на мої запитання». Ленгдон заплющив очі й повільно випустив із легенів повітря, почувачись майже в нормі. Головний біль несподівано вгамувався.

– Якісь шпигунські пристрасі та й годі, – сказала напівжартома Сіенна. – Ти що, таємний агент?

Наразі Ленгдон і сам не мав уявлення, хто він. Думка про те, що з його пам'яті можуть випасти два дні, а сам він опиниться в незбагненній ситуації, здавалася дикою, однак сталося те, що сталося: ось він тут сидить, а до його зустрічі з представником американського консульства в пошарпаному готелі лишилося двадцять хвилин.

«Що ж тут відбувається?»

Він підвів погляд на Сіенну, усвідомлюючи, що невдовзі їхні шляхи розійдуться, однак водночас відчуваючи, що в них лишилася якась незавершена справа. Він згадав бородатого лікаря, який помирав на шпитальній підлозі перед його очима.

– Сіенно, – прошепотів він. – Твій приятель... лікар Марконі... Це жахливо.

Вона мовчки кивнула.

– Мені страшенно шкода, що я тебе в це втягнув. Я знаю, що твій статус у шпиталі є непевним, а тут іще розслідування почнеться... – Голос Ленгдона затремтів і замовк.

– Усе нормально, – сказала вона. – Мені не вперше перебиратися на нове місце.

Із відстороненого погляду Сієнни Ленгдон зрозумів, що сьогодні вранці у її житті змінилося все. А життя Ленгдона також скидалося на хаос, однак він відчув, що всім серцем співчуває цій жінці.

«Вона мені життя врятувала, а я їй життя зіпсував».

Вони сиділи мовчки цілу хвилину, і атмосфера між ними ущільнювалася, наче обое хотіли поговорити, але не мали що сказати. Зрештою вони були чужими людьми, і їхня нетривала й химерна подорож щойно добігла дорожньої розвилки, де кожен мав обрати власний шлях.

– Сієнно, – нарешті озвався Ленгдон, – коли я розберуся з консульством, то, можливо, тобі знадобиться моя допомога... Звертайся, будь ласка...

– Дякую, – прошепотіла вона й сумно відвела очі до вікна.

Поволі збігали хвилини, і Сієнна Брукс відсторонено дивилася в кухонне вікно, думаючи про те, що їй готує сьогоднішній день. Хай там як, вона не сумнівалася, що її світ матиме наприкінці дня зовсім інакший вигляд.

Сієнна знала, що це, можливо, так адреналін на неї вплинув, але вона з подивом для себе виявила, що їй вабить до цього американського професора. На додачу до своєї фізичної привабливості він, здавалося, ще й мав щире й добре серце. У якомусь далекому, іншому житті Роберт Ленгдон міг би навіть виявитися тим чоловіком, із яким їй захотілося б бути разом.

«Та він ніколи б не захотів бути зі мною, – подумала вона. – Бо я зіпсута».

Поки вона намагалася придушити емоції, щось за вікном впало їй в око. Вона стрімко підвелася і, притиснувшись обличчям до скла, увіп'ялася поглядом униз, у вулицю.

– Роберте, поглянь!

Ленгдон пильно поглянув униз на гладенький чорний мотоцикл BMW, який щойно з гуркотом підлетів до готелю «Пенсіоне ла Фіорентина» і зупинився. Його водій був високий та дужий, у чорному шкіряному костюмі та шоломі. Коли ж він граціозно зіскочив із мотоцикла і зняв із голови блискучий шолом, то Сієнна почула, як Ленгдону перехопило подих.

Шпичасте волосся жінки неможливо було не впізнати.

Вона дістала вже знайомий пістолет, перевірила глушник і засунула його назад до кишені куртки. А потім, рухаючись із грацією смертельно небезпечного хижака, прослизнула до готелю.

– Роберте, – прошепотіла Сієнна голосом, що тремтів від страху. – Щойно уряд Сполучених Штатів послав декого, щоб тебе вбити.

Розділ 13

Прикипівши поглядом до готелю вниз, Ленгдон відчув, як його охопила паніка. Жінка зі шпичастим волоссям щойно зайшла до готелю, а він ніяк не міг второпати, звідки вона дізналася адресу.

Адреналін хлинув у його судини, вкотре заплутавши хід думок.

– Уряд моєї країни послав до мене вбивцю?

Сіенна була спантеличена не менше за нього.

– Роберте, це означає, що ота попередня спроба вбити тебе в шпиталі також була санкціонована урядом твоєї країни. – Вона підвелася і двічі перевірила замок у дверях своєї квартири. – Якщо консульство Сполучених Штатів має дозвіл на твоє вбивство... – Вона не закінчила думку, але їй і не треба було цього робити. Потенційні наслідки були самі собою очевидні й жахливі.

«Що ж вони, чорт їх забирай, хочуть мені приписати? Невже вони думають, що я щось скоїв? І чому на мене полює уряд моєї країни?!»

І знову Ленгдон почув ті два слова, котрі він здогадно мимрив, коли з'явився в шпиталі.

Дуже вибачаюсь, дуже вибачаюсь.

– Тобі тут небезпечно залишатися, – сказала Сіенна. – *Нам* тут небезпечно залишатися. – Вона вказала рукою на протилежний бік вулиці. – Та жінка бачила, як ми разом тікали зі шпиталю, і я готова битися об заклад, що твій уряд і наша поліція вже намагаються вистежити мене. Моя квартира в суборенді на чуже ім'я, але рано чи пізно вони мене знайдуть. – Вона поглянула на біорурку, що лежала на столі. – Ти маєш розкрити її, негайно.

Ленгдон пильно поглянув на титановий пристрій, але, окрім символу біонебезпеки, не побачив нічого.

– Що б там не було всередині, – сказала Сіенна, – воно, можливо, має ідентифікаційний код, назву якоїсь агенції, номер телефону чи ще що-небудь. Тобі потрібна інформація. *Мені* потрібна інформація! Твій уряд убив мого приятеля!

Біль, що прозвучав у словах Сіенни, різко відвернув Ленгдона від його думок, і він кивнув, підтверджуючи, що жінка має рацію.

– Так, я дуже вибачаюся... – Ленгдон аж скривився, знову почувши ці слова. Він обернувся до контейнера на столі й подумав: «Які ж таємниці там криються?» – Якщо я розкрию рурку, це може призвести до величезної небезпеки.

Сіенна на мить замислилася.

– Що б там не було всередині, воно надзвичайно надійно ізольоване, можливо, у пробірці з ударостійкого плексигласу. Ця біорурка є лише зовнішньою оболонкою, яка забезпечує додаткову міцність під час перевезення.

Ленгдон поглянув у вікно на чорний мотоцикл, припаркований біля готелю. Жінка ще не вийшла, але невдовзі вона дізнається, що Ленгдона там немає. «Що ж вона робитиме далі? – подумав він. – І скільки часу мине до того, як вона загепає у двері цієї квартири?»

І Ленгдон прийняв рішення. Він підняв титанову рурку й неохоче притиснув палець до чорної біометричної пластинки. Через секунду контейнер пискнув і гучно клацнув.

Поки рурка знову не замкнулася, Ленгдон ухопив її за обидва кінці й крутнув у протилежних напрямках. Коли він зробив чверть оберту, контейнер пискнув удруге, і Ленгдон збагнув, що йому вдалося вимкнути замок.

Відчуваючи, як спітніли долоні, він розкручував рурку далі. Дві її половинки плавно оберталися на бездоганно виточеній різьбі. А Ленгдон крутив, крутив із відчуттям, наче в нього в руках якась рідкісна й дорожочінна матрьошка, тільки він не знає, що там усередині.

Після п'яти обертів дві половинки послабли, і Ленгдон обережно потягнув їх у протилежних напрямках. Коли проміжок між половинками розширився і в ньому показалася пінопластова вставка, Ленгдон поклав її на стіл. Захисна оболонка віддалено нагадувала довгастий пластиковий м'яч.

«А що, коли всередині нічого немає?»

Ленгдон легенько відігнув верхню частину пінопластової оболонки й нарешті оголив предмет, що крився всередині.

Сіенна увіп'ялася в нього поглядом, здивовано схиливши набік голову.

– Це точно не те, на що я очікувала.

Ленгдон сам гадав, що побачить якусь футуристичну на вигляд пляшечку, однак вміст біорурки можна було назвати яким завгодно, але не модерновим. Схоже, вишукано різьблений предмет був зроблений зі слонової кістки і мав приблизно такий самий розмір, як і трубочка з м'ятними льодяниками.

– Гарний... – прошепотіла Сіенна. – Схожий на...

– ...на циліндричну печатку, – сказав Ленгдон, нарешті дозволивши собі перевести дух. Винайдені шумерами три тисячі п'ятисотого року до нашої ери, циліндричні печатки були предтечами форм глибокого друку в друкарській справі. Різьблена декоративними зображеннями, така печатка мала поздовжній отвір, до якого вставлявся осьовий штамп, щоб різьблений циліндр можна було котити як сучасний фарбувальний валик по вологій глині чи теракоті, аби «надрукувати» безперервну стрічку символів, зображень чи тексту.

Ленгдон здогадався, що ця конкретна печатка була, безперечно, рідкісною та коштовною, однак йому було невтямки, навіщо її замкнули в титановому циліндрі, наче якусь небезпечну біологічну зброю.

Коли Ленгдон обережно покрутив печатку в руках, він побачив, що саме цей екземпляр містив особливо моторошну гравюру: зображення триголового рогатого сатани, який пожирає трьох людей одночасно – по одному в кожній пащі.

«Пречудово».

В око Ленгдону впали сім літер, вирізьблених під зображенням диявола. Химерні каліграфічні літери були написані в дзеркальному відображенні, як і всі тексти на друкарських валиках, але Ленгдон легко прочитав їх: «SALIGIA».

Сіенна примружено глянула на слово й прочитала його.

– Саліджія?

Ленгдон кивнув, відчувши холодок на спині, коли почув це слово, прочитане вголос.

– Це латинський мнемонічний код, винайдений Ватиканом для того, щоб нагадувати християнам про сім смертних гріхів. Saligia – це абревіатура, яка означає *superbia, avaritia, luxuria, invidia, gula, ira, acedia*.

Сіенна нахмурила брови.

– Гордіня, пожадливість, хтивість, заздрість, жажерливість, лютість і лінощі.

Ленгдон був вражений.

– Ти знаєш латину?

– Мене виховували як католичку. Я знаю, що таке гріх.

Ленгдон зобразив усмішку і, повернувшись поглядом до печатки, знову подумав: «А чому це її помістили в рурку, наче вона становить якусь небезпеку?»

– Мені здалося, що це слонова кістка, – сказала Сіенна. – А це звичайна кістка. – Вона підставила артефакт під сонячне світло й показала на лінії, що виднілися на ньому. – Слонова кістка структурується в ромбоподібні двійникові решітки з напівпрозорими борозенками; звичайні ж кістки утворюють структуру з паралельними борозенками та потемнілими раковинами.

Ленгдон обережно підняв печатку й пильніше придивився до гравіювання. Оригінальні шумерські печатки різьбилися примітивними фігурами та клиноподібними знаками. Однак ця

мала вишуканіше різьблення. «Середньовічне», – здогадався Ленгдон. Більше того, прикраси на ній вказували на бентежний зв'язок із його недавніми галюцинаціями.

Сіенна стурбовано поглянула на нього.

– Що таке?

– Та сама рецидивна тема, – похмуро відказав Ленгдон, кивнувши на одне з різьблених зображень на печатці. – Бачиш цього триголового сатану, що пожирає людей? Це звичайний для Середньовіччя образ, що асоціюється з Чорною Смертю. Три зажерливі пащеки символізують швидкість, із якою чума косила населення Європи.

Сіенна тривожно зиркнула на символ біонебезпеки, зображений на рурці.

Згадки про чуму траплялися цього ранку частіше, ніж Ленгдон був готовий констатувати, тому він неохоче визнав ще один зв'язок.

– Saligia є віддзеркаленням колективних гріхів людства, котрі, згідно із середньовічною релігійною доктриною...

– ...стали причиною того, що Господь обрушив на світ свою кару у вигляді Чорної Смерті, – сказала Сіенна, завершуючи його думку.

– Саме так. – Ленгдон замовк, на мить втративши нитку думки. Він щойно помітив у циліндрі одну річ, яка спантеличила його. Зазвичай людина може дивитися крізь порожнисту циліндричну печатку, мов крізь трубу, але в цьому разі отвір печатки був чимось заповнений. *У цю кістку щось вставлено.* На торець впало світло, і він замерехтів.

– Там усередині щось є, – сказав Ленгдон. – І схоже, воно зроблене зі скла. – Із цими словами він перевернув циліндр, щоб поглянути з протилежного торця, і коли він зробив це, усередині заторохтів якийсь маленький предмет, перекотившись з одного торця циліндра до другого, наче кульковий підшипник у трубі.

Ленгдон завмер і тієї ж миті почув, як поруч із ним охнула Сіенна.

«Що то, в біса, було?»

– Ти чув той звук? – прошепотіла Сіенна.

Ленгдон кивнув і обережно зазирнув у торець рурки.

– Здається, отвір заблокований чимось... металевим. Може, то заглушка пробірки?

Сіенна позадкувала.

– А тобі не здається, що воно... розбите?

– Не думаю.

Ленгдон обережно перевернув кістку, щоб ретельніше придивитися до скляного торця, і цієї миті торохтіння повторилося. А за мить скло в циліндрі взагалі утнуло дещо абсолютно несподіване – воно почало світитися.

Очі Сіенни широко розкрилися.

– Стій, Роберте! Не рухайся!

Розділ 14

Ленгдон завмер абсолютно непорушно, так само непорушно тримаючи в руці кістяний циліндр. Не підлягало жодному сумніву, що скло на торці рурки випромінювало світло... воно жевріло так, немов те, що було всередині циліндра, раптово прокинулося.

Світло всередині кістки поступово згасло.

Сіенна підійшла ближче, пришвидшено дихаючи. Вона нахилила голову й пильно оглянула видиму ділянку скла всередині кістки.

– Переверни її знову, – прошепотіла вона. – Тільки дуже повільно.

Ленгдон потихеньку перевернув кістяний циліндр догори ногами. І знову всередині затохтіла якась маленька штука, а потім затихла.

– Ще раз, – попросила Сіенна. – Легенько.

Ленгдон повторив процедуру, і в рурці знову затохтіло. Цього разу внутрішнє скло слабко замерехтіло, на якусь мить засвітилося, а потім знову потемнішало.

– Схоже, що то пробірка з кулькою-активатором, – заявила Сіенна.

Ленгдон знав про кульки-активатори, які використовувалися в бляшанках із розпилювальною фарбою: занурені дробинки допомагали ретельніше розмішувати фарбу, якщо струсувати бляшанку.

– Схоже, там є якась фосфоресцентна хімічна сполука, – сказала Сіенна. – Або біолоюмінесцентний організм, який світиться, якщо його стимулювати.

Та в Ленгдона виникли інші ідеї. Йому колись доводилося бачити палички хімічного світіння і навіть біолоюмінесцентний планктон, який світився, коли човен збурював його природне середовище. Тому професор майже не сумнівався в тім, що цей біоконтейнер не містив ані першого, ані другого. Він потихеньку перевернув кістяний циліндр іще кілька разів, допоки той не засвітився, а потім спрямував його люмінесцентний торець собі на долоню. Як і очікувалося, йому на шкіру впало слабке червонувате світло.

«Приємно усвідомлювати, що IQ 208 балів інколи може давати збої».

– Ось дивись, – сказав Ленгдон і несамовито струсонував рурку. Предмет усередині затохтів ще швидше.

Сіенна аж назад відскочила.

– Що ти робиш?

Не припиняючи трясти рурку, Ленгдон підійшов до вимикача й клацнув ним, вимикаючи світло. У кухні стало відносно темно.

– Усередині – не пробірка, – сказав він, і досі несамовито трясучи рурку. – Це указка Фарадея.

Колись Ленгдону дав схожий пристрій один із його студентів – то була лазерна указка для лекторів, які, не бажаючи без кінця марнувати кошти на батарейки, були не проти витратити трохи зусиль на те, щоб кілька секунд потрусити указку, перетворюючи кінетичну енергію на електричний струм. Якщо пристрій потрусити, то металева кулька всередині нього ковзала туди-сюди, обертаючи кілька лопаток, що рухали маленький генератор. Вочевидь, комусь здумалося вмонтувати саме таку указку в порожнявий кістяний циліндр, що став древнім корпусом для сучасної електронної цяцьки.

Кінчик указки тепер яскраво горів у його руці, і Ленгдон усміхнувся Сіенні неспокійною усмішкою.

– А тепер – кіносеанс!

Він націлив кістяну указку на голу ділянку кухонної стіни. Коли стіна освітілася, Сіенна аж охнула від несподіванки, а Ленгдон здивовано відсахнувся.

Світло, що з'явилося на стіні, не було маленькою лазерною цяточкою. То була яскрава й чітка фотографія, яка випромінювалася з маленької рурки, наче зі старомодного проектора слайдів.

«О Господи! – Рука Ленгдона трохи затремтіла, коли він побачив перед собою на стіні моторошну картину. – Недивно, що мені являлися видіння смерті».

Сієнна, заворожена побаченням, приклала руку до рота й обережно ступила вперед.

Картина, що проектувалася на стіну з кістяної рурки, виявилася старовинним олійним полотном зі сценами людських страждань – тисячі душ піддавалися жахливим тортурам на різних рівнях пекла. Підземний світ був зображений як поперечний розріз Землі, у лійкоподібній порожнині надзвичайної глибини. У розділеній на спадні тераси порожнині страждання зростали з кожним рівнем, населеним усілякими грішниками, що зазнавали жахливих тортур.

Ленгдон одразу ж упізнав цю картину.

Шедевр, який з'явився перед його очима, «Мапа пекла», створив один зі справжніх велетів італійського Ренесансу – Сандро Боттічеллі. Ця ретельно виписана схема підземного світу була одним із наймоторошніших образів потойбічного світу, які коли-небудь виходили з-під пензля мистців. Похмуре, моторошне й зловісне, це полотно навіть тепер змушувало людей ціпеніти. На відміну від життєствердних та барвистих «Весни» і «Народження Венери», Боттічеллі створив «Мапу пекла» за допомогою гнітючої палітри червоних, сірих та коричневих кольорів.

Раптом до Ленгдона повернувся його пекучий головний біль, однак уперше відтоді, як він прокинувся в незнайомому шпиталі, професор відчув, як один елемент загадки-мозаїки таки став на своє місце. Його моторошні галюцинації, вочевидь, були спричинені тим, що він бачив це полотно.

«Напевне, я роздивлявся “Мапу пекла”», – подумав він, але не зміг пригадати чому.

Хоча картина Боттічеллі була бентежною сама по собі, але ще більше Ленгдона бентежило походження цього полотна. Ленгдон добре знав, що натхнення написати цей твір, сповнений моторошних передчуттів, народилося не в голові самого Боттічеллі, а у свідомості людини, яка жила за двісті років до нього.

«Один мистецький шедевр надихнув на створення іншого».

Полотно Боттічеллі «Мапа пекла» фактично є даниною визнання літературному твору чотирнадцятого сторіччя, якому судилося стати одним із найславетніших творів в історії людства... і сумнозвісним моторошним видінням пекла, яке і нині нікого не залишало байдужим.

То було Дантове «Пекло».

А по той бік вулиці Ваєнта тихенько піднялася службовими сходами й сховалася на горішній терасі маленького сонного готельчика «Пенсіоне ла Фіорентина». Ленгдон повідомив працівнику консульства неіснуючий номер готельної кімнати й фальшиве місце зустрічі, тобто призначив «дубльовану зустріч», як це заведено було називати серед її колег. Він вдався до звичного для таємних агентів прийому, який дав би йому можливість оцінити ситуацію, перш ніж розкрити своє справжнє місцезнаходження. Фальшиве, або «дубльоване», місце незмінно вибиралося таким чином, щоби його було прекрасно видно зі справжнього місцеположення.

Ваєнта зайняла потаємну вигідну позицію на даху, із якої мала можливість оглядати всю прилеглу територію, немов із пташиного польоту. Очі поволі призвичаїлися, і тепер вона вдивлялася у вікна багатоквартирного будинку по той бік вулиці.

«Ваш хід, пане Ленгдон».

А цієї миті на борту яхти «Мендаціум» Начальник вийшов на обшиту червоним деревом палубу й глибоко вдихнув, смакуючи солонувате повітря Адріатики. Це судно вже багато років було його домівкою, однак низка подій, що розгорталися у Флоренції, загрожувала знищити все те, що він будував роками.

Його агент-оперативник Ваєнта поставила все під загрозу, і хоча на неї чекає слідство, наразі Начальнику вона була потрібна.

«Краще б вона поклала край цьому безладу й поновила наш контроль над ситуацією, чорт забирай».

Позаду почулися короткі швидкі кроки, Начальник обернувся й побачив жінку з аналітичного відділу, яка підтюпцем наближалася до нього.

– Ми щойно дізналися, що Роберт Ленгдон заходив на свою гарвардську електронну пошту з відкритої IP-адреси. – Жінка зробила паузу й зустрілася з Начальником поглядом. – Тепер можна відстежити точне місцезнаходження Ленгдона.

Начальник був вражений: хіба можна бути таким йолопом! *Ця обставина міняє все.* Склавши долоні пірамідкою, він вдивлявся в берегову лінію і розмірковував над наслідками.

– Нам відоме місцезнаходження нашої спецкоманди?

– Так, пане. Менш ніж за дві милі від Ленгдона.

Для прийняття рішення Начальнику знадобилася одна секунда.

Розділ 15

– «Пекло» Данте, – прошепотіла Сіенна, зачудовано наближаючись до приголомшливої картини підземного світу, спроектованої на стіну її кухні.

«Пекло очима Данте, – подумав Ленгдон, – зображене тут у кольорі».

Прославлюване як один із найвидатніших творів світової літератури, «Пекло» було першою з трьох книг, які складала «Божественну комедію» Данте Аліг'єрі – епічну поему з 14 233 рядків, у якій змальовувався жаский спуск автора до підземного світу, подорож крізь чистилище та завершальне прибуття до раю. З усіх трьох складових твору – «Пекло», «Чистилище» та «Рай» – «Пекло» читали й пам'ятали значно більше.

Написане Данте Аліг'єрі на початку чотирнадцятого сторіччя «Пекло» в буквальному розумінні слова переінакшило середньовічне уявлення про прокляття й осуд. Ніколи раніше концепція пекла не заволодівала так чітко широкими масами людей. Несподівано твір Данте перетворив абстрактне поняття пекла на чітке й моторошне видіння – фізично осяжне й незабутнє. Недивно, що після виходу поеми у світ католицька церква зазнала значного напливу переляканих грішників, які бажали уникнути того модернізованого варіанта пекла, який змалював Данте у своєму творі.

На полотні Боттічеллі жахливий образ Дантового «Пекла» був відтворений у вигляді підземного виру страждань: моторошний потойбічний ландшафт із вогню, сірки, фекалій, потвор і сатана власною персоною, який чекав грішників у самісінькому центрі. Та лійкоподібна порожнина була сконструйована на дев'ятох чітких рівнях, дев'ятьма колами пекла, куди кидали грішників відповідно до тяжкості скоєних ними гріхів. Нагорі *хтивих*, або «плотських порушників», шматували нескінченні буревії як символ їхньої нездатності контролювати свої пристрасті. Під ними *ненажер* силоміць примушували лягати долілиць у фекалії, щоби їхні роти заповнювалися продуктами їхньої ненажерливості. На наступному рівні перебували *єретики*; вони палали в домовинах, засуджені на довічний вогонь. І так далі: що нижчий рівень пекла, то сильнішими були страждання.

Упродовж семи сторіч після видання незабутня картина Дантового пекла надихала найвідоміших творців в історії людства на присвяти, переклади та різноманітні варіації. Лонгфелло, Чосер, Маркс, Мільтон, Бальзак, Борхес і навіть кілька римських пап – усі вони написали твори, що ґрунтувалися на Дантовому «Пеклі». Монтеверді, Ліст, Вагнер, Чайковський і Пуччіні також писали твори, ґрунтуючись на літературній спадщині Данте; до цих композиторів слід також додати й улюбленого сучасного митця Ленгдона Лоріну Маккеннітт, яка живе й записується в Канаді. Навіть сучасному світу відеоігор та айпадів не бракує сюжетів, пов'язаних із творчістю Данте.

Ленгдон, радо ділячись зі своїми студентами животрепетним багатством символів Дантового світобачення, інколи читав курс про образи, що повторюються як у Данте, так і в тих творах, на які він надихнув інших митців за багато століть.

– Роберте, – сказала Сіенна, підходячи ще ближче до зображення на стіні. – Поглянь-но сюди! – І вона показала на ділянку картини біля підніжжя лійкоподібного пекла.

Ділянка, яка привернула її увагу, мала назву «Канави зла». То було восьме, передостаннє коло пекла, розділене на десять окремих канав, кожна з яких була призначена для конкретного типу шахраїв.

Раптом Сіенна пожвавилася.

– Дивись! Хіба ж ти не казав, що тобі у видінні набачилося ось це?

Ленгдон примружився, вдивляючись туди, куди показувала Сіенна, але не побачив там нічого. Крихітний проектор втрачав потужність, і картина на стіні зблякнула. Ленгдон швидко потрусив рурку, і та знову загорілася яскравіше. Потім він поволі відсунув проектор від стіни

й поклав його на стіл у маленькій кухні, щоби з більшої відстані він давав більше зображення. Ленгдон підійшов до Сіенни і став убік, щоб краще придивитися до яскравої мапи.

І знову Сіенна тицьнула пальцем на восьме коло пекла.

– Поглянь сюди. Хіба ж ти не казав мені, що у своїх галюцинаціях бачив дві ноги, що стирчали із землі, позначені літерою R? – Із цими словами вона торкнулася конкретної точки на картині. – Ось де вони!

Як Ленгдон уже неодноразово бачив на цьому полотні, десята канава восьмого кола була напхана грішниками, наполовину закопаними вниз головою, а їхні ноги стирчали із землі. Але дивним було те, що в цьому варіанті картини на одній парі ніг виднілася літера R, написана багнюкою, – точнісінько так, як бачив Ленгдон у своїх видіннях.

«Боже милосердний!»

Ленгдон пильно придивився до цієї дрібної деталі.

– Ця літера R... Її точно немає в оригінальному творі Боттічеллі!

– Там є ще одна літера, – сказала Сіенна, простягаючи руку.

Ленгдон простежив поглядом за її пальцем і побачив іще одну з десяти канав, де на фальшивому пророкові з химерно повернутою головою була написана літера E.

«Що це таке? Картину переінакшили».

Тепер перед ним з'явилися й інші літери, нашкрябані на грішниках по всіх десяти канавах восьмого кола. Він побачив C на спокусникові, якого били батогами демони... потім побачив іще одну R на крадієві, якого безперервно жалили змії... потім – літеру A на продажному політикові, зануреному в озеро киплячої смоли.

– Ці літери, – сказав Ленгдон із впевненістю в голосі, – однозначно не є частиною Боттічеллієвого оригіналу. Цю картину змінили цифровим способом.

Він повернувся поглядом до найвищої канави й прочитав літери згори донизу, проходячи кожну з десяти канав.

S...A...T...R...O...V...A...C...E...R

– Catrovacer? – спитав Ленгдон. – Це що, італійська?

Сіенна похитала головою.

– І не латина. Не можу збагнути, що це.

– Може, це чийсь підпис?

– Catrovacer? – На обличчі Сіенни відбився сумнів. – Як на мене, не надто схоже на ім'я. Але поглянь сюди. – І вона показала на одного з численних грішників у третій канаві зла.

Коли очі Ленгдона віднайшли ту фігуру, по його спині вмиль побігли мурашки. Серед натовпу грішників у третій канаві виднівся знаменитий образ Середньовіччя – чоловік у накидці з довгим пташиним дзьобом та мертвими очима.

Маска чуми.

– А в Боттічеллієвому оригіналі є чумний лікар? – спитала Сіенна.

– І близько немає. Цю фігуру сюди додали.

– А Боттічеллі підписував оригінал?

Цього Ленгдон не міг пригадати, але коли його погляд ковзнув до правого нижнього кута картини, де зазвичай мав бути підпис, професор збагнув, чому вона про це спитала. Підпису там не було, але вздовж темно-коричневої канви «Мапи пекла» тягнувся ледь видимий рядок тексту дрібними літерами: «La verità è visibile solo attraverso gli occhi della morte».

Ленгдон достатньо добре володів італійською, щоби зрозуміти суть написаного.

Істину можна побачити лише очима смерті.

Сіенна кивнула.

– Як дивно.

Поки вони мовчки стояли, моторошна картина перед їхніми очима поволі блякнула. «Дантове “Пекло”, – подумав Ленгдон. – Воно надихає на твори зі зловісними пророцтвами аж із тисяча триста тридцятого року».

Курс лекцій, який читав Ленгдон, неодмінно містив розділ про образотворче мистецтво на тему Дантового «Пекла». Окрім славнозвісної Боттічеллієвої «Мапи пекла», була також безцінна скульптура Родена з трьома привидами із «Брами пекла», ілюстрація Страдануса із зображенням Флегія, що веслує річкою Стікс крізь занурені у воду тіла... хтиві грішники Вільяма Блейка, що крутяться в безкінечному вихорі буревію... надивовижу еротична картина Бугро, на якій Данте й Вергілій спостерігають за двома оголеними чоловіками, що зійшлися у двобої... змучені душі Байроса, скоцюрблені під градом розпечених дробинок і краплин вогню... ексцентрична серія Сальвадора Далі з акварелей та гравюр по дереву... і велетенська колекція Доре з чорно-білих гравюр, що зображали все – від схожого на тунель входу до підземного царства... до самого сатани з крилами.

І ось тепер виявилось, що поетична візія Данте надихала не лише славетних митців минулого. Вочевидь, вона надихнула ще одного індивіда – якогось схибленого типа, котрий цифровим способом підкоригував знамениту картину Боттічеллі, додавши до неї десять літер і чумного лікаря, а потім підписав її зловісною фразою про те, що істину можна побачити лише очима смерті. Потім цей художник помістив видозмінену картину в сучасний проектор, захований у химерно різьблену кістку.

Ленгдон найменшої гадки не мав, хто міг створити такий артефакт, однак просто зараз це питання здавалося другорядним порівняно з набагато бентежнішим питанням: «Якого біса я ношу цю штуку з собою?»

Поки Сіенна стояла в кухні з Ленгдоном, розмірковуючи над тим, як їй жити далі, знизу з вулиці несподівано долинуло ревіння потужного двигуна, у якому крився не один десяток кінських сил. Потім почулося вицання коліс і стукання дверцят.

Сіенна здивовано поквапилася до вікна й визирнула на вулицю.

Унизу біля її будинку різко загальмував чорний мікроавтобус без номерів. Із мікроавтобуса висипала група чоловіків, усі в чорній уніформі з круглими зеленими жетонами на лівому плечі. Стискаючи автоматичні гвинтівки, вони рухалися з рішучою професійністю військових. Не вагаючись, чотири вояки кинулися до входу в багатоквартирний будинок.

Сіенна відчула, як у неї застигла кров.

– Роберте! – крикнула вона. – Я не знаю, хто вони, але вони нас знайшли!

Унизу, на вулиці, агент Крістоф Брюдер вигукнув накази підлеглим, і ті кинулися до будинку. Брюдер був кремезний чоловік із тривалою військовою кар'єрою, яка вселила в нього почуття обов'язку й поваги до командної ієрархії. Він знав своє завдання і знав, наскільки високими є ставки.

В організації, на яку він працював, було багато відділів, але відділ Брюдера – відділ стеження й реагування – викликали лише тоді, коли ситуація набувала статусу *кризової*.

Коли всі його підлеглі зникли у багатоквартирному будинку, Брюдер став на чатах біля парадного входу, дістав переговорний пристрій і зв'язався з координатором операції.

– Брюдер на лінії, – сказав він. – Ми успішно вирахували Ленгдона через IP його комп'ютера. Моя група наближається до нього. Доповім, коли він буде наш.

А високо над Брюдером, на даху тераси «Пенсіоне ла Фіорентина», Ваєнта, не вірячи своїм очам, з жахом спостерігала, як агенти вбігали до багатоквартирного будинку.

«Якого біса вони тут роблять?!»

Голубка затуркотіла – і все пішло шкереберть, вийшло з-під контролю. Те, що починалося як звичайне завдання, перетворилося на кошмар наяву.

«Якщо спецпідрозділ тут, то для мене все скінчилося».

Ваєнта у відчаї схопила переговорний пристрій і зв'язалася з Начальником.

– Пане, – сказала вона, затинаячись, – сюди прибув спецпідрозділ! Люди Брюдера ввірвалися до багатоквартирного будинку по той бік вулиці!

Ваєнта почекала відповіді, але коли та надійшла, то почула на лінії лише різке клацання, а потім озвався механічний голос, який спокійно констатував: «*Протокол зречення активовано*».

Ваєнта опустила телефон і поглянула на його екран – саме вчасно, щоб побачити, як той згас.

Кров відхлинула від її обличчя, і вона ледве знайшла в собі сили усвідомити те, що відбулося. Щойно Консорціум розірвав із нею всі зв'язки.

Не залишивши жодної сполучної ланки. Жодної можливості спілкування.

«Мене зреклися. Дезавуювали».

Шок тривав лише якусь мить.

А потім його змінив страх.

Розділ 16

– Поквапся, Роберте! – гукнула Сіенна. – Іди за мною!

Коли Ленгдон вискочив у коридор, його думки й досі були поглинуті похмурими картинами Дантового підземного світу. До цього моменту Сіенна Брукс іще примудрялася витримувати пережитий вранці стрес, демонструючи щось на кшталт відстороненої рівноваги, але тепер під зовні спокійною оболонкою вирували емоції, яких Ленгдону ще не доводилося в ній бачити, – то був непідробний страх.

Опинившись у коридорі, Сіенна рвонула вперед і проскочила повз ліфт – той уже опускався, бо його, вочевидь, викликали чоловіки в чорній уніформі, які встигли увійти до вестибюля. Зі спринтерською швидкістю вона добігла до кінця коридору і, не озираючись, зникла в сходовому колодязі.

Ленгдон біг за нею, не відстаючи, ковзаючи слизькими підошвами запозичених мокасинів. Він біг, а маленький проектор у нагрудній кишені піджака «Бріоні» стукав йому об груди. Мозок професора на коротку, мов блискавка, мить повернувся до отого химерного напису, що вінчав восьме коло пекла: «CATROVACER». У його уяві з'явилася маска чуми й дивна фраза: *«Істину можна побачити лише очима смерті»*.

Ленгдон напружено намагався поєднати ці два несхожі елементи, але наразі виходила нісенітниця. На сходовому майданчику він зупинився, бо там стояла, уважно прислухаючись, Сіенна. Ленгдон почув, як угору сходами гупають кроки.

– Тут є інший вихід? – пошепки спитав він.

– Іди за мною, – ледь чутно кинула вона.

Сьогодні Сіенна вже один раз врятувала Ленгдону життя, тому він, не маючи іншого вибору, крім довіритися цій жінці, набрав повні легені повітря й застрибав слідком за нею сходами вниз.

Вони спустилися на один поверх, і звуки кроків, що піднімалися, зазвучали зовсім близько; їх відділяв від них один поверх, максимум – два.

«Чому вона біжить прямо на них?»

Не встиг Ленгдон висловити своє заперечення, як Сіенна вхопила його за руку й висмикнула зі сходів до безлюдного коридору, уздовж якого виднілися зачинені двері квартир.

Там же нема де сховатися!

Сіенна клацнула вимикачем, і кілька лампочок згасли, але в тьмяно освітленому коридорі сховатися було важко, бо Сіенну й Ленгдона однаково було добре видно. Гуркітливі кроки лунали зовсім поруч, і Ленгдон збагнув, що їхні переслідувачі ось-ось з'являться на сходовому майданчику, звідки їм буде чудово видно цей коридор.

– Мені потрібно ось це, – прошепотіла Сіенна, стягуючи з нього піджак. Потім запхала Ленгдона до дверного заглиблення позаду себе, змусивши його стати навкарачки. – Не рухайся.

«Що вона робить? Її ж видно як на долоні!»

На сходах з'явилися військові, що бігли нагору, але, побачивши Сіенну в затемненому коридорі, вони різко зупинилися.

– Per l'amore di Dio! – сердито гукнула їм вона. – Cos'è questa confusione? (Заради всього святого! Що за гармидер?)

Двоє чоловіків примружилися, не розуміючи, хто перед ними.

А Сіенна горлала на них:

– Tanto chiasso a quest'ora! (Що за шум о такій ранній годині?!)

Тепер Ленгдон розгледів, що Сіенна накинула його піджак собі на голову й плечі, вкрившись ним, як бабця шаллю. Вона нахилилася вперед, затулила собою Ленгдона, який сидів,

скоцюрбившись, у напівтемряві, цілковито змінившись, шаркнула крок до вояків і заверещала, мов вижила з розуму стара баба.

Один із вояків підняв руку, показуючи їй, щоб вона повернулася до своєї квартири.

– Signora! Rientri subito in casa!

Сіенна зробила ще один хиткий крок, сердито трусячи кулаком.

– Avete svegliato mio marito, che è malato!

Ленгдон отетеріло слухав. «Виявляється, військові розбудили її хворого чоловіка?»

Тепер уже другий солдат підняв автомат і націлив прямо на неї.

– Ferma o spago! (Стійте! Або я стрілятиму!)

Сіенна різко зупинилася, несамовито лаючи їх, і, накульгуючи, позадкувала.

Військові квапливо кинулися догори й зникли в сходовому колодязі.

«Не по-шекспірівськи, але вражає», – подумав Ленгдон. Вочевидь, театральна підготовка може бути універсальною зброєю.

Сіенна зняла з голови піджак і кинула його Ленгдону.

– Усе нормально, іди за мною.

Цього разу Ленгдон побіг за Сіенною без найменшого вагання.

Вони зійшли вниз до сходового майданчика над вестибюлем, де двоє військових саме заходили в ліфт, щоб піднятися нагору. На вулиці біля мікроавтобуса стояв насторожі ще один вояк; його м'язи випиналися з-під чорної уніформи. Ленгдон із Сіенною мовчки поквапилися вниз, до підвального приміщення.

На підземній стоянці було темно, смерділо сечею. Сіенна підтюпцем підбігла до кутка, заставленого скутерами й мотоциклами. Вона зупинилася біля сріблястого трайка – триколісної мопедоподібної конструкції, схожої на скромного й некрасивого нащадка італійської «Веспи» і справжнього триколісного мотоцикла. Помацавши своєю тендітною рукою під переднім крилом мотоцикла, вона видобула невеличку намагнічену скриньку. Усередині виявився ключ. Вона вставила його в замок – і двигун із ревом ожив.

За кілька секунд Ленгдон уже сидів на мотоциклі позаду Сіенни. Невпевнено почувачись на маленькому сидінні, він помацав довкола, шукаючи ручку чи хоч що-небудь, за що можна було б триматися.

– Не слухний час для цнотливості, – сказала Сіенна, схопила Ленгдона за руки й обхопила ними свою струнку талію. – Не хочеться, а доведеться, бо гепнешся.

Ленгдон так і зробив, і Сіенна, давши газу, скерувала трицикл до виїзду. Цей транспортний засіб виявився потужнішим, ніж Ленгдону здалося на перший погляд, і вони мало не злетіли в повітря, коли вискочили з підземного гаража в ранкове світло за п'ятдесят ярдів від парадного входу до будинку. М'язистий вояк, що стояв біля входу, миттю повернувся й побачив, що Ленгдон та Сіенна помчали геть, верескливо ревнувши двигуном мотоцикла, коли Сіенна додала газу.

Сидячи ззаду, наче півень на сідалі, Ленгдон зиркнув через плече на вояка – той уже зняв із плеча автоматичну гвинтівку й прицілювався. Ленгдон приготувався до найгіршого. Лягнув один-єдиний постріл, і куля рикошетом відскочила від заднього крила трицикла, мало не влучивши Ленгдону в поперек.

«Чорт забирай!»

Сіенна круто звернула на перехресті ліворуч, і Ленгдон ковзнув у сідлі, насилу зберігаючи рівновагу.

– Притиснись до мене! – крикнула Сіенна.

Ленгдон нахилився вперед, відновлюючи рівновагу, а тим часом Сіенна погнала трицикл уже ширшою вулицею. Поки професор переводив дух, вони проскочили цілий квартал.

«Хто ті люди, чорти б їх забрали?!»

Сієнна не відводила очей від дороги. Вони вискочили на широкий проспект і гайнули по ньому, викеровуючи між ранковими автівками. Декілька перехожих отетеріло подивилися їм услід, уражені тим, що шестифутовий здоровань сидить іззаду, а мотоциклом керує тендітна жіночка.

Ленгдон із Сієнною промчали три квартали і вже наближалися до великого перехрестя, як раптом попереду загуділи клаксони. З-за рогу, балансуючи на двох бокових колесах, вилетів блискучий чорний мікроавтобус. Круто вписавшись у поворот, він на повній швидкості рвонув прямо на них. Цей мікроавтобус був точнісінько як той, що привіз вояків до багатоквартирного будинку.

Сієнна негайно зробила крутий поворот праворуч і різко натиснула на гальма. Ленгдон міцно притиснувся грудьми до Сієнної спини, коли трицикл, верескнучи колесами, зупинився за припаркованою вантажівкою так, щоби їх не було видно. Потихеньку підкотивши трайк до переднього бампера вантажівки для розвезення товарів, Сієнна вимкнула двигун.

«Вони помітили нас чи ні?»

Сієнна з Ленгдоном пригнулися й чекали, затамувавши дух.

Мікроавтобус із ревом проскочив повз них, не пригальмувавши ані на мить, – скоріш за все, їх таки не встигли помітити. Коли авто промчало повз, Ленгдон устиг побачити того, хто був усередині.

На задньому сидінні між двома військовими, наче полонена, сиділа немолода приваблива жінка. Її погляд розфокусувався, а голова метлялася, наче вона марила або, можливо, була під впливом наркотичних препаратів, на шиї зблиснув амулет. Вона мала злегка кучеряве сріблясто-сиве волосся, що спадало на плечі.

На мить у Ленгдона стиснулося горло – йому здалося, ніби він побачив примару.

То була жінка з його видінь.

Розділ 17

Начальник вихором вилетів із керівної рубки й закрокував по довгій правобічній палубі яхти, намагаючись зібратися з думками. Те, що трапилося щойно в багатоквартирному будинку у Флоренції, було немислимим.

Двічі оббігши по колу судно, Начальник забрів до свого офісу й видобув пляшку п'ятдесятирічного односолодового віскі «Гайленд-парк», але не налив собі склянку, а поставив пляшку на стіл і повернувся до неї спиною, ніби підкреслюючи самому собі, що й досі тримає ситуацію під контролем.

Його погляд мимоволі ковзнув до грубезного потертого фоліанта на полиці – то був подарунок одного клієнта... клієнта, про зустріч із яким він тепер страшенно шкодував.

«То було рік тому... звідки я міг знати?»

Зазвичай Начальник не розмовляв із потенційними клієнтами особисто, але цей прийшов за надійною рекомендацією, тому він зробив виняток.

На морі стояв повний штиль, коли той клієнт прибув на борт яхти «Мендаціум» на приватному гелікоптері. Гість – відома постать у своїй царині – мав сорок шість років, був ідеально вдягнений, надзвичайно високий і мав пронизливі зелені очі.

– Як вам відомо, – почав чоловік, – ваші послуги мені порекомендував наш спільний приятель. – Гість випростав довгі ноги, почуваючись, як удома, у фешенебельному офісі Начальника. – Тому дозвольте сказати, *що саме* мені потрібно.

– Узагалі-то, цього робити не треба, – перервав його Начальник, демонструючи візитеру, хто тут старший. – Згідно з моїм протоколом, ви не маєте мені нічого казати. Я називаю асортимент послуг, які надаю, а ви вибираєте з них ту, що вас зацікавить.

На обличчі гостя відбилися спантеличення, але він підкорився й уважно вислухав. Наприкінці виявилось, що те, чого хотів цей високий стрункий чоловік, було для Консорціуму стандартною послугою: загалом він бажав можливості на якийсь час стати «невидимим», щоб зайнятися однією справою подалі від завидющих очей.

«Дитяча гра, їй-богу».

Консорціум мав забезпечити цю «невидимість», надавши клієнту фальшиві документи й безпечне місце проживання за межами офіційної системи, де він міг би виконувати свою роботу в умовах абсолютної секретності – якою б та робота не була. Консорціум ніколи не цікавився, із якою *метою* той чи інший клієнт потребував тої чи іншої послуги, воліючи знати якомога менше про своїх роботодавців.

Цілий рік за грубі гроші Начальник забезпечував криївку тому зеленоокому чоловікові, який спершу здавався ідеальним клієнтом. Начальник із ним не контактував, а всі рахунки оплачувалися вчасно.

А два тижні тому все змінилося.

Несподівано клієнт вийшов на контакт, вимагаючи особистої зустрічі з Начальником. Узявши до уваги чималенькі суми грошей, сплачені клієнтом, Начальник змушений був погодитися.

У скуйовдженому й занедбаному чоловікові, який прибув на яхту, насилу можна було впізнати того статечного чепуруна, із яким Начальник мав справу рік тому. У його колись пронизливих зелених очах блимав якийсь дикий вираз. Клієнт був схожий... на божевільного.

«Що ж із ним сталося? Чим він займався?»

Начальник провів чоловіка, який нервово смикався, до свого офісу.

– Та срібноволоса відьма, – мимрив клієнт, заїкаючись. – Вона з кожним днем добирається до мене все ближче.

Начальник зиркнув на досьє клієнта й зупинився поглядом на фотографії привабливої жінки зі сріблясто-сивим волоссям.

– Так, – сказав він. – Це ваша срібноволоса відьма. Ми добре знаємо ваших ворогів. Та хоч якою б впливовою вона не була, нам вдавалося цілий рік захищати вас від неї, і ми збираємося це робити й надалі.

Зеленоокий знервовано накрутив на пальці пасмо немитого масного волосся.

– Не обманюйтеся її красою, вона небезпечний ворог.

«І то так», – подумав Начальник, невдоволений тим, що його клієнт привернув увагу такої впливової особи. Та срібноволоса жінка мала надзвичайно великі можливості та значні ресурси – із таким супротивником він волів би не мати справи.

– Якщо вона або її демони встановлять моє місцезнаходження... – почав клієнт.

– Не встановлять, – заспокоїв його Начальник. – Хіба ж нам досі не вдавалося ховати вас від завидючих очей і забезпечувати всім, чого ви потребували?

– Так, – сказав чоловік. – Однак я спатиму спокійніше, якщо... – Він зробив паузу, збираючись із духом. – Мені треба знати, що коли зі мною щось трапиться, то ви виконаєте мої останні бажання.

– І в чому ці бажання полягають?

Чоловік засунув руку до сумки й видобув звідти невеличкий запечатаний конверт.

– Уміст цього конверта забезпечує доступ до банківського сейфа у Флоренції. У тому сейфі ви знайдете невеличкий предмет. Якщо зі мною щось трапиться, то я хотів би, щоб ви доставили той предмет замість мене. Це стане свого роду подарунком.

– Гаразд. – Начальник підняв ручку, щоби зробити необхідні нотатки. – І кому ж я маю його доставити?

– Срібноволосій відьмі.

Начальник підвів погляд.

– Подарунок вашому мучителю?

– Скоріше це буде не подарунок, а шпичка їй у бік. – Очі клієнта спалахнули лютим вогнем. – Така собі хитромудра маленька шпичка, зроблена з кістки. Вона виявить, що то мапа... її особистий Вергілій... гід, котрий поведе ту відьму до самісінького центру її особистого пекла.

Начальник кинув на клієнта довгий допитливий погляд.

– Як забажаєте. Вважайте, що ми вже виконали це завдання.

– Час його виконання матиме критично важливе значення, – емоційно зауважив клієнт. – Той подарунок не можна доставляти надто рано. Ви мусите тримати його в таємниці до... – Замовник спинився, раптово замислившись.

– До якої дати? – спитав Начальник.

Чоловік рвучко підвівся, підійшов до Начальникового стола, схопив червоний фломастер і похапцем обвів дату на особистому настільному календарі Начальника.

– До оцього дня.

Начальник стиснув зуби й повільно видихнув, переборюючи незадоволення чудернацькою поведінкою чоловіка.

– Зрозуміло, – сказав він. – До того дня я не робитиму нічого, а коли цей день настане, то предмет із сейфа – який би він не був – отримає срібноволоса жінка. Даю вам слово. – І він порахував дні, що залишилися до незграбно окресленої дати. – Я виконаю ваші побажання рівно через чотирнадцять днів від сьогодні.

– І в жодному разі ні на день раніше! – гарячково застеріг клієнт.

– Я чудово вас зрозумів, – запевнив його Начальник. – Ані на день раніше.

Він узяв конверт, вклав його в досьє клієнта й зробив на ньому необхідні позначки, щоб усі побажання замовника були виконані чітко й вчасно. Хоча клієнт і не дав конкретного опису

предмета, що був у сейфі, Начальник не наполягав. Відстороненість була наріжним каменем філософії Консорціуму.

«Надавай послуги. Не став запитань. Не винось вироків і не висловлюй суджень».

Плечі замовника розслаблено обм'якли, і він важко видихнув.

– Дякую.

– Щось іще? – поцікавився Начальник, бажаючи якомога скоріше позбутися клієнта, що зазнав такої несприятливої трансформації.

– Так, узагалі-то, є ще дещо. – Клієнт засунув руку до кишені й видобув звідти маленьку темно-червону флешку. – Це відеофайл. – Він поклав флешку перед Начальником. – Я хотів би, щоб його передали світовим засобам масової інформації.

Начальник із цікавістю поглянув на чоловіка. Консорціум часто займався поширенням інформації для клієнтів, але щось у проханні цього чоловіка насторожило його.

– Того самого дня? – спитав він, кивнувши на окреслену дату.

– Того самого дня, – підтвердив клієнт. – І в жодному разі не раніше.

– Зрозуміло. – Начальник прикріпив до флешки картку з необхідною інформацією. – Тепер усе? – І з цими словами він підвівся, бажаючи якомога скоріше завершити зустріч.

Але клієнт залишився в кріслі.

– Ні. Є ще одне, останнє.

Начальник знову сів.

Погляд зелених очей клієнта палав диким вогнем.

– Невдовзі після того, як ви передасте це відео, я стану дуже відомою людиною.

«Та ви вже й так досить відома людина», – подумав Начальник, пригадавши геніальні досягнення цього чоловіка.

– Ви також заслуговуєте певної похвали, – сказав замовник. – Бо послуги, що ви мені їх надавали, уможливили створення мого шедевра... опусу, якому судилося змінити світ. Ви маєте гордитися своєю роллю.

– Яким би не був ваш шедевр, – зазначив Начальник, відчуючи все більше роздратування, – я задоволений тим, що ми забезпечили вам конфіденційність, необхідну для його створення.

– На знак вдячності я приніс вам прощальний подарунок. – Скуйовджений чоловік простягнув руку до сумки. – Це книга.

Начальнику подумалося, що ця книга і є тим таємним опусом, над яким клієнт працював увесь цей час.

– Це та книга, яку ви написали?

– Ні. – Чоловік поклав масивний фоліант на стіл. – Навпаки: цю книгу написали *для мене*.

Начальник ошелешено глянув на видання, яке поклав перед ним клієнт. «Невже він справді думає, що її написали для нього?» Фоліант виявився класичним літературним твором... написаним у чотирнадцятому сторіччі.

– Прочитайте цю книгу, – попросив клієнт, і на його обличчі з'явилася химерна й лячна посмішка. – Вона допоможе вам збагнути все, що я зробив.

Із цими словами скуйовджений візитер підвівся, попрощався й швидко вийшов. У вікно офісу Начальник спостерігав, як гелікоптер клієнта злетів із палуби й попрямував до узбережжя Італії.

А потім він зосередив увагу на великій книзі, що лежала перед ним. Невпевненими пальцями підняв шкіряну обкладинку й прогортав сторінки до початку твору. Перша строфа була виписана великими каліграфічними літерами й займала всю сторінку.

Пекло

Промандрувавши півжиття,
Я в лісі темному раптово опинився,
Бо зі шляху прямого збився.

На протилежній сторінці його клієнт підписав книгу від руки отаким посланням:

Любий друже, дякую за те, що допоміг мені на моєму шляху.
Тобі вдячний також увесь світ.

Начальник щонайменшої гадки не мав, що це означало, але він прочитав більше, ніж треба, тому похапцем згорнув книгу й поклав її на полицю. Слава Богу, його професійні стосунки з цим дивакуватим типом невдовзі скінчаться. «Ще чотирнадцять днів – і все», – подумав Начальник, переводячи погляд на похапливо окреслену дату у своєму календарі.

Наступними днями Начальник відчував нехарактерну нервозність, коли згадував про клієнта. Здавалося, той зовсім із глузду з'їхав. Проте, попри інтуїцію Начальника, цей час минув без небажаних пригод.

А потім, саме перед окресленою датою, у Флоренції швидко сталося кілька халеп. Начальник спробував врегулювати кризу, але вона швидко вийшла з-під контролю. Криза сягнула апогею, коли їхній клієнт, хекаючи від натуги, видерся на вежу Флорентійського абатства.

«Він зістрибнув звідти... і вбився».

Попри жахливу втрату клієнта, особливо в такий спосіб, Начальник як людина слова швидко готувався до виконання останньої обіцянки, даної загиблому: доставити срібноволосяй жінці вміст сейфа у Флоренції. Як його заздалегідь попередили, це мало відбутися в чітко визначений момент, бо було вкрай важливо.

Не раніше дати, окресленої в календарі.

Начальник дав конверт із кодом сейфа Ваєнті, яка поїхала до Флоренції забрати той предмет, оту «хитромудру маленьку шпичку». Та коли Ваєнта зателефонувала, щоб звітуватися, новина, яку вона повідомила, була приголомшливою й тривожною. Вміст сейфа вилучили, і Ваєнті дивом удалося уникнути арешту. Якимось чином срібноволося жінка дізналася про той предмет, вдалася до свого впливу і здобула не лише доступ до сейфа, а й ордер на арешт будь-кого, хто з'явиться за його вмістом.

Це було три дні тому.

Клієнт розраховував, що на той момент поцуплений предмет уже доставлять срібноволосяй жінці – як його завершальну образу, як глузливий голос із могили.

«А тепер виявилось, що той голос прозвучав надто рано».

І відтоді Консорціум перебував у безперервній хаотичній шарпанині – використовував усі ресурси для захисту останнього побажання клієнта, а також для захисту самого себе. Консорціум уже перетнув низку певних застережних ліній, з-за яких, як добре знав Начальник, повернутися буде дуже важко. І тепер, кинувши всі сили на повернення ситуації у Флоренції під свій контроль, Начальник сидів, втупившись поглядом у робочий стіл і міркуючи над тим, що чекало його в майбутньому.

А з календаря на нього дивилася дата, похапцем окреслена загиблим клієнтом: химерне червоне коло навколо конкретного числа.

«Завтрашньої дати».

Начальник неохоче зиркнув на пляшку віскі, що стояла перед ним. А потім – уперше за чотирнадцять років – налив собі склянку і випив її одним духом.

А в трюмі координатор Лоренс Нолтон витягнув маленьку червону флешку зі свого комп'ютера й поклав перед собою на стіл. Це відео було однією з найхімерніших речей, які йому доводилося бачити в житті.

І воно було рівно дев'ять хвилин завдовжки, секунда в секунду.

Почуваючись незвично тривожно, координатор підвівся й міряв кроками свою маленьку кабінку, знову і знову переймаючись питанням, чи варто поділитися з Начальником думками про це химерне відео.

«Лишень роби свою роботу, – сказав Нолтон самому собі. – Не став зайвих запитань. Не висловлюй суджень».

І, викинувши зайві питання з голови, Нолтон проставив у щоденнику конкретне завдання. Завтра, згідно з обіцянкою, даною клієнту, він передасть цей відеофайл засобам масової інформації.

Розділ 18

Проспект Нікколо Макіавеллі називають найгарнішою з усіх флорентійських вулиць. За S-подібні вигини, що зміяються крізь пишні зелені чагарники та листяні дерева, його полюбляють мотоциклісти й палкі шанувальники «феррарі».

Сіенна вміло провела трицикл крізь усі круті вигини проспекту. Непоказний житловий мікрорайон залишився позаду, і вони вїхали в чисте, насичене кедровим запахом повітря фешенебельного району Флоренції, розташованого на західному березі річки Арно, проминули каплицю з годинником, який відбивав восьму годину ранку.

Ленгдон тримався за талію Сіенни, а в його голові крутилися загадкові видіння Дантового пекла... і таємниче обличчя прекрасної срібноволосої жінки, яку вони щойно бачили між двома кремезними вояками на задньому сидінні мікроавтобуса.

«Ким би вона не була, – подумав Ленгдон, – вони її спіймали».

– Та жінка в мікроавтобусі, – гукнула Сіенна через плече, перекикуючи шум двигуна.
– Ти впевнений, що то та сама жінка з твоїх видінь?

– Абсолютно.

– Тоді ти мусив бачити її впродовж останніх двох днів. Чому образ цієї жінки регулярно повертається до тебе – ось у чім питання... і чому вона щоразу наказує тобі шукати й знаходити.

– Не знаю... Я не пам'ятаю, чи зустрічався з нею, але щоразу, коли бачу її обличчя, мене проймає відчуття, що мушу їй допомогти.

Дуже вибачаюсь. Дуже вибачаюсь.

Раптом Ленгдон подумав: «А що, як те вибачення стосувалося срібноволосої жінки? Може, я її в чомусь підвів?» Від цієї думки в нього защеміло в грудях.

Ленгдон мав таке відчуття, наче з його арсеналу вилучили надзвичайно важливу зброю. «Я втратив пам'ять». Ще з дитинства маючи розвинену ейдетичну пам'ять, Ленгдон найбільше покладался саме на цей інтелектуальний ресурс. Для чоловіка, який звик пригадувати кожную дрібну деталь із того, що він бачив довкола себе, жити без пам'яті було те саме, що намагатися в темряві посадити літак, на якому не працює радар.

– Здається, твій єдиний шанс знайти відповіді на запитання полягає в декодуванні «Мапи пекла», – сказала Сіенна. – На мою думку, через сховану в ній таємницю – якою б вона не була – на тебе й полюють.

Ленгдон кивнув і замислився над словом *catrovacer*, що виступало на скоцюрблених тілах у Дантовому пеклі.

Раптом у його голові промайнула чітка і ясна думка: «Я прокинувся у Флоренції...»

Жодне місто у світі не було так пов'язане з Данте, як Флоренція. Данте Аліґ'єрі народився у Флоренції, у Флоренції виріс і у Флоренції закохався, згідно з легендою, у Беатріче. Із його дому у Флоренції Данте брутально вигнали, і йому судилося роками мандрувати італійськими селами, із сентиментальною тугою згадуючи про свою домівку.

Про вигнання Данте писав так: «Маєш позбутися всього, що ти любиш найбільше. Бо саме ця стріла вилітає першою з лука вигнання».

Коли Ленгдону спали на думку ці слова із сімнадцятої пісні поеми «Рай», він поглянув праворуч, через ріку Арно, на далекі вежі старої частини Флоренції.

Ленгдон уявив собі план Старого міста: туристичний лабіринт, тисняву, потік автомобілів, що мчить вузькими вулицями повз знаменитий флорентійський собор, музеї, каплиці та райони з невеличкими крамничками. Йому подумалося, що якби вони із Сіенною кинули трицикл, то запросто змогли б загубитися в натовпі.

– Старе місто – ось куди нам треба їхати, – заявив Ленгдон. – Якщо й існують відповіді на запитання, то саме там їх можна знайти. Стара Флоренція була для Данте цілим світом.

Сіенна кивнула на знак згоди й крикнула через плече:

– До того ж там буде безпечніше – більше місць, де можна сховатися. Поїдемо до Порта Романа, а звідти ми зможемо перебратися через річку.

«Ріка», – подумав Ленгдон із легким трепетом у душі. Знаменита подорож Данте до пекла також почалася з переходу через річку.

Сіенна натиснула на газ, і коли повз них замелькали розмиті картини місцевого ландшафту, Ленгдон подумки перебирав картини пекла, мертвих і живих, десять каналів восьмого кола з чумним лікарем і химерним словом «CATROVACER». Потім замислився над словами, написаними під «Мапою пекла»: *«Істину можна побачити лише очима смерті»* – і подумав, що це, можливо, цитата з Данте.

«Щось я не пригадую такого в Данте».

Ленгдон добре знався на творах Данте Аліґ'єрі, і його як відомого історика, що спеціалізувався на символах, час від часу запрошували розтлумачити той широкий набір символів, що населяли Дантів ландшафт. Випадково (а може, і не випадково) сталося так, що два роки тому він читав лекцію про Дантове «Пекло», яка називалася «Божественний Данте: символи пекла».

Данте Аліґ'єрі поступово став одним із найзнаменитіших мистців в історії людства, давши поштовх створенню дантівських товариств у всьому світі. Найстарішу американську філію заснував тисяча вісімсот вісімдесят першого року в Кембріджі, штат Массачусетс, Генрі Вордсворт Лонгфелло. Відомий поет із Нової Англії став першим американцем, який переклав «Божественну комедію», і його переклад донині вважається найавторитетнішим і найбільш читаним.

Як відомого дослідника творів Данте Ленгдона колись запросили виступити на важливому заході, влаштованому одним із найстаріших у світі дантівських товариств – Віденським товариством Данте Аліґ'єрі. Цей захід мав відбутися у віденській академії наук. Його спонсору – багатому науковцеві й члену дантівського товариства – вдалося орендувати великий лекційний зал академії на дві тисячі місць.

Ленгдона зустрів розпорядник засідання й провів усередину. Коли вони йшли вестибюлем, професор не міг не помітити п'ять слів, написаних велетенськими літерами на чорній стіні: «А ЩО, ЯК ГОСПОДЬ ПОМИЛЯВСЯ?»

– Це робота Лукаса Троберга, – прошепотів розпорядник. – Наша найновіша арт-інсталяція. Що скажете?

Ленгдон окинув поглядом масивний напис, не знаючи, як відповісти.

– Гм... мазки в нього щедрі, а з умовним способом у граматиці ще слід попрацювати.

Розпорядник ніяково поглянув на нього. Ленгдону залишилося сподіватися, що публіка сприйме його краще, ніж цей чоловік.

Коли Ленгдон нарешті вийшов на сцену, його зустріли аплодисментами – публіки набрався майже повен зал.

– Meine Damen und Herren, – почав Ленгдон, і його голос загудів у гучномовцях. – Willkommen, bienvenue, welcome. (Пані та панове, ласкаво просимо.)

Ця відома фраза з фільму «Кабаре» викликала серед публіки сміх розуміння.

– Мені сказали, що серед нашої сьогоднішньої аудиторії є не лише члени Дантового товариства, а й численні запрошені науковці й дослідники, які, можливо, тільки почали вивчати творчість Данте. Тому я гадаю, що для тих в аудиторії, хто надто багато часу витратив на прочитання середньовічного італійського епосу, мені варто було б почати з короткого огляду – життя Данте, його творчості та пояснення, чому його вважають однією з найвпливовіших постатей в історії людства.

І знову почулися аплодисменти.

Тримаючи в руці крихітний пульт дистанційного керування, Ленгдон продемонстрував низку зображень Данте, першим серед яких був портрет поета на повний зріст, що належав пензлю Андреа дель Кастаньо: Данте стояв в одвірку, стискаючи в руках книгу з філософії.

– Данте Аліг'єрі, – почав Ленгдон. – Цей флорентійський письменник і філософ жив із тисяча двісті шістдесят п'ятого до тисяча триста двадцять першого року. На цьому портреті, як і майже на всіх зображеннях, він у червоному складчастому каптурі з навушниками, що тісно прилягає до голови; цей каптур разом із пурпурною мантиєю святого Луки став складовою найпоширенішого образу Данте.

Ленгдон змінював слайди, аж поки не дійшов до Боттічеллієвого портрета Данте, який зберігався в галереї Уффіці; на ньому підкреслювалися найпомітніші риси обличчя поета: масивне підборіддя й гачкуватий ніс.

– Тут неповторне обличчя Данте знову обрамлене червоним каптуром, але Боттічеллі додав до головного убору лавровий вінок як символ досвідченості й майстерності, цього разу – у царині поетичного мистецтва. Лавровий вінок – традиційний символ, запозичений у давніх греків і використовуваний навіть нині під час церемоній нагородження поетів літературними преміями та на врученні Нобелівської премії.

Ленгдон швидко прогорнув кілька наступних портретів, де Данте скрізь був зображений у червоній шапочці, червоній мантиї, із лавровим вінком і великим носом.

– А щоб образ Данте остаточно сформувався у вашій свідомості, пропоную увазі присутніх статую з п'яца ді Санта-Кроче, а також знамениту приписувану Джотто фреску з каплиці Барджелло.

Залишивши слайд фрески Джотто на стіні, Ленгдон вийшов на середину сцени.

– Як ви, безперечно, чули, Данте відомий передусім монументальним літературним шедевром «Божественна комедія», яка є грубуватою й жвавою розповіддю автора про те, як він спустився до пекла, пройшов крізь чистилище, а потім вознісся до раю, щоб поспілкуватися з Богом. За сучасними стандартами «Божественна комедія» нічого божественного в собі не містить. Та й комедією вона зветься з абсолютно іншої причини. У чотирнадцятому сторіччі італійська література поділялася на дві категорії: трагедію, що представляла високу літературу, писану офіційною італійською, і комедію, яка представляла «низьку» літературу, писану місцевим діалектом і розраховану на широкий загал.

Ленгдон прогорнув слайди до знаменитої фрески Мікеліно, на якій Данте стоїть біля стін Флоренції, стискаючи в руках примірник «Божественної комедії». На задньому плані над брамою пекла високо здіймається терасована гора Чистилища. Це полотно нині виставлене у флорентійському соборі Санта-Марія дель Фіоре, більше відомому під назвою Дуомо.

– Як ви вже могли здогадатися з назви, – продовжив Ленгдон, – «Божественну комедію» було написано місцевим діалектом – мовою простих людей. Але, попри це, релігію, історію, політику, філософію й соціальні коментарі в ній блискуче поєднано в гобелен художнього слова, тобто літератури високоінтелектуальної, але цілком доступної широким масам читачів. Цей твір став настільки знаменитим стовпом італійської літератури, що письменницький стиль Данте славили як такий, що – ні багато, ні мало – дав початок сучасній італійській мові.

Ленгдон зробив ефектну паузу, а потім тихо сказав:

– Любі друзі, вплив творів Данте Аліг'єрі неможливо переоцінити. Упродовж усієї історії людства, за винятком хіба що Святого Письма, жоден із творів літератури, образотворчого мистецтва й музики не надихнув на таку кількість присвят, імітацій, варіацій та анотацій, як «Божественна комедія».

Далі Ленгдон навів великий список відомих композиторів, художників і літераторів, які творили, ґрунтуючись на епічній поемі Данте, й окинув публіку уважним поглядом.

– Скажіть, чи є серед вас письменники?

Піднялася майже третина рук. Ленгдон приголомшено витріщився в зал. «Отакої! Або це найдосконаліша аудиторія у світі, або результат доступності до публікацій через Інтернет».

– Що ж, як усі ви, автори, знаєте, ніщо письменники не цінують так високо, як рекламну анотацію – отой схвальний відгук завбільшки в один-два рядки, написаний кимось відомим, аби заохотити інших купувати ваш твір. У Середні віки теж існувало поняття рекламної анотації. І Данте спромігся мати їх досить багато.

Ленгдон знову змінив слайди.

– А чи хотіли б ви мати на обкладинці вашої книги отакі слова?

Ніколи не ходив землею чоловік, величніший за нього.

Мікеланджело

Публіка здивовано загула.

– Так, – мовив Ленгдон. – Це сказав той самий Мікеланджело, якого ви знаєте як автора розписів у Сікстинській капелі та статуї Давида. Мікеланджело був не лише майстерним художником і скульптором, а й прекрасним поетом, котрий опублікував близько трьохсот поем, включно з тією, що називалася «Данте» і була присвячена чоловікові, чії разючі образи пекла надихнули Мікеланджело на його «Судний день». А якщо ви мені не вірите, то прочитайте третю пісню Дантового «Пекла», а потім сходіть до Сікстинської капели; просто над вівтарем ви побачите цей знайомий образ.

Ленгдон прогорнув слайди до лячного зображення м'язистого злого духа, що замахнувся здоровезним веслом на людей, а ті припишкли від страху.

– А це Дантів пекельний поромник Харон, який б'є веслом тих, хто зволікає на переправі.

Ленгдон перейшов до нового слайда, цього разу з другою деталлю Мікеланджелового «Судного дня» – чоловіком, якого розпинали на хресті.

– Це Аман, ворог юдеїв, котрого, згідно зі Святим Письмом, скарали на смерть через повішення. Однак у поемі Данте його розіп'яли на хресті. Як можна бачити в Сікстинській капелі, Мікеланджело віддав перевагу Дантовому варіанту, а не біблійному. – Ленгдон усміхнувся й пошепки додав: – Тільки папі римському не кажіть.

Аудиторія вибухнула сміхом.

– Дантове «Пекло» створило світ болю й страждань, який перевершував усі попередні людські уявлення, і цей твір у буквальному розумінні визначив наше сучасне бачення пекла. – Ленгдон зробив паузу. – І повірте мені, католицькій церкві є чимало за що дякувати Данте. Його «Пекло» лякало віруючих сторіччями і, без сумніву, потроїло відвідуваність церкви тими, кого переповнював страх.

Ленгдон увімкнув наступний слайд.

– А оце підводить нас до причини, через яку ми всі тут сьогодні зібралися.

Тепер на екрані з'явився заголовок лекції: «Божественний Данте: символи пекла».

– Дантове пекло – це ландшафт, настільки багатий на символізм, що я часто присвячую цій темі курс лекцій на цілий семестр. А сьогодні, на мою думку, не буде кращого способу розкрити символи Дантового «Пекла», як пройти пліч-о-пліч із самим поетом... крізь браму пекла.

Ленгдон підійшов до краю сцени й поглянув на публіку.

– Отже, якщо ми збираємося здійснити прогулянку крізь пекло, то я переконливо рекомендую скористатися мапою. І немає повнішої мапи Дантового пекла, аніж та, яку зобразив Сандро Боттічеллі.

Ленгдон торкнувся пульта, і перед публікою з'явилася відразлива «Мапа пекла». Він почув, як дехто аж застогнав, забачивши всілякі жахіття, що коїлися в лікоподібній підземній порожнині.

– На відміну від інших художників, Боттічеллі був надзвичайно скрупульозний у відтворенні Дантового тексту. Насправді він провів стільки часу, читаючи Данте, що великий історик мистецтва Джорджо Вазарі стверджував, наче одержимість Боттічеллі творчістю Данте призвела до серйозних негараздів у житті художника. Мистець створив понад дві дюжини інших робіт, пов'язаних із Данте, але ця мапа є серед них найвідомішою.

Тоді Ленгдон повернувся й показав у лівий верхній кут полотна.

– Наша подорож почнеться он там, на поверхні землі, де ви можете бачити Данте в червоному одязі разом зі своїм гідом, Вергілієм; вони стоять обидва біля брами пекла. Звідти ми вирушимо в подорож униз, крізь дев'ять кіл Дантового пекла, і насамкінець опинимось лицем до лица з...

Ленгдон швидко переключився на інший слайд – величезне збільшене зображення сатани, яким його показав Боттічеллі на цьому самому полотні. Страшний триголовий Люцифер поїдає трьох людей одночасно, по одному кожним ротом.

Аудиторія зойкнула.

– Стислий огляд майбутніх атракціонів, – пожартував Ленгдон. – Цей моторошний персонаж перебуває там, де сьогодні має завершитися наша подорож. Це дев'яте коло пекла, де мешкає сам сатана. Однак... – Ленгдон зробив паузу, а потім продовжив: – Потрапити туди – це лише половина забави, тому повернімося трохи назад... до брами пекла, де наша подорож розпочнеться.

Ленгдон перейшов до наступного слайда – літографії Гюстава Доре, де був зображений темний, схожий на тунель вхід, вирубаний у торці стрімчака. Над входом виднівся напис: «Залиш надію той, хто сюди входить».

– Отже, – сказав Ленгдон з усмішкою. – Зайдімо?

Десь гучно заскреготали колеса, й аудиторія перед очима Ленгдона вмить розтанула. Він відчув, як сіпнувся вперед і зіштовхнувся зі спиною Сієнни, коли трицикл різко загальмував і зупинився посеред проспекту Макіавеллі.

У Ленгдона запаморочилося в голові; він і досі бачив двері пекла, що бовваніли перед ним. Коли ж він отямився, то побачив, де насправді опинився.

– Що сталося? – невдоволено спитав він.

Сієнна показала вперед, де на відстані трьохсот ярдів виднілася Порта Романа – старовинна кам'яна брама, що слугувала в'їздом до середньовічної Флоренції.

– Роберте, здається, у нас проблема.

Розділ 19

Агент Брюдер стояв у скромній квартирі, намагаючись осмислити побачене.

«Хто тут, у біса, живе?»

Помешкання було обставлене мізерно й безладно, наче кімната в студентському гуртожитку, мебльована за мінімум коштів.

– Агенте Брюдер? – гукнув із зали один із його підлеглих. – Гадаю, вам буде цікаво це побачити.

Ідучи до зали, Брюдер подумав, чи не затримала, бува, Ленгдона місцева поліція. Командир спецпідрозділу хотів би розв'язати цю кризу «по-домашньому», але втеча Ленгдона не залишила йому жодного іншого вибору, окрім як звернутися до місцевої поліції та влаштувати блок-пости на дорогах. У лабіринті вулиць Флоренції верткий мотоцикл легко уникне зустрічі з мікроавтобусами Брюдера, що через важкі плексигласові вікна та непробивні колеса ставали хоч і невразливими, але неповороткими. Італійська поліція мала репутацію такої, яка неохоче йде на співпрацю з чужинцями, але організація Брюдера мала значний вплив у поліції, консульствах і посольствах. «Коли ми висуваємо вимоги, ніхто не насмілюється ставити запитання».

Брюдер увійшов до невеличкої кімнати, де над розкритим переносним комп'ютером стояв чоловік і друкував у латексних рукавичках.

– Саме цією машиною він скористався, – сказав чоловік. – Через неї він увійшов у свою електронну пошту й здійснив деякі пошуки. Файли й досі зберігаються в кеші.

Брюдер рушив до стола.

– Схоже, це не комп'ютер Ленгдона, – сказав технар. – Він зареєстрований на когось з ініціалами S.C. Невдовзі я матиму повне ім'я.

Поки Брюдер чекав, його увагу привернув стос паперів на столі. Він продивився їх – стара програмка лондонського театру «Глобус» і кілька статей, вирізаних із газет. Що більше Брюдер читав, то більшими ставали його очі.

Узявши папери із собою, він вийшов із кімнати й зателефонував шефові.

– Брюдер на лінії, – сказав він. – Здається, я ідентифікував людину, яка допомагає Ленгдону.

– Хто це? – спитав шеф.

Брюдер повільно випустив із легенів повітря.

– Ви навіть не повірите.

А за дві милі від того місця Ваєнта мчала геть на своєму мотоциклі BMW, низько пригнувшись до керма. Повз неї, виючи сиренами, проносилися поліцейські машини.

«Мене зреклися», – подумала вона.

Зазвичай легенька вібрація чотиритактного двигуна мотоцикла заспокоювала її нерви. Але не сьогодні.

Ваєнта дванадцять років працювала на Консорціум, піднявшись ієрархічною драбиною від агента прикриття до члена групи стратегічного планування, а потім аж до агента-оперативника високого рангу. «Моя кар'єра – це все, що я маю». Агентам-оперативникам доводилося миритися з життям, сповненим таємничості, частими подорожами й тривалими завданнями, і все це унеможливлювало стосунки поза межами роботи.

«Я виконувала це завдання цілий рік», – подумала вона, і досі не в змозі повірити, що Начальник міг так різко й грубо натиснути на спусковий гачок і вигнати її.

Дванадцять місяців Ваєнта контролювала надання послуг і підтримки тому самому клієнту Консорціуму – ексцентричному зеленоокому генію, якому захотілося ненадовго «зникнути», щоб йому не заважали працювати конкуренти й вороги. Подорожував цей чоловік украй рідко, переважно непомітно, а здебільшого він працював. Ваєнта нічого не знала про нюанси його роботи, бо її завданням було ховати клієнта від впливових людей, які намагалися знайти його.

Свою функцію Ваєнта виконувала з довершеним професіоналізмом, і все йшло як по маслу.

Як по маслу... але до вчорашньої ночі.

І відтоді й емоційний стан Ваєнти, і стан її кар'єри покотилися під укіс.

«Тепер я – чужа. Я опинилася на протилежному боці».

Протокол зречення в разі його активації вимагав, щоб агент негайно облишив поточне завдання і якомога швидше покинув «арену». У разі затримки агента Консорціум стверджував, що вперше про нього чує, й заперечував будь-який зв'язок із ним. Агенти добре усвідомлювали, що не варто жартувати з цією організацією, бо з перших рук знали про її бентежну здатність маніпулювати реальністю й змінювати її під свої поточні потреби.

Ваєнта знала лише про два випадки дезавування агентів. Дивно, але чомусь вони більше ніколи не траплялися їй на очі. Вона завжди гадала, що їх викликали для офіційного розслідування, а потім звільнили, наказавши більше ніколи не вступати в контакт із працівниками Консорціуму.

Однак тепер Ваєнта засумнівалася, що саме так воно й було.

«Ти перебільшуєш, реагуєш надміру емоційно, – заспокоювала вона себе. – Методи Консорціуму є більш елегантними, ніж холоднокрівне вбивство».

Та по спині в неї побігли мурашки.

Ваєнта інстинктивно кинулася тікати непоміченою з даху готелю тієї ж миті, коли побачила групу Брюдера, і тепер вона усвідомила, що інстинкт, який спонукав її до дії, можливо, врятував їй життя.

«Тепер ніхто не знає, де я».

Женучи мотоцикл прямим бульваром Поджіо Імперіале, Ваєнта збагнула, як круто змінили її життя ці кілька останніх годин. Минулої ночі вона непокоїлася про те, щоби зберегти свою роботу. А тепер вона непокоїлася про те, щоби зберегти своє життя.

Розділ 20

Колись Флоренцію оточувала міська стіна з головним проходом – кам'яною брамою Порта Романа, збудованою тисяча триста двадцять шостого року. Хоча більшу частину периметра міської стіни зруйнували сотні років тому, Порта Романа збереглася й донині, тож і в наші дні транспортний потік скеровується до міста крізь глибокі аркові тунелі цієї колосальної фортифікації.

Сама брама має п'ятдесят футів заввишки, збудована зі старовинної цегли та каміння, а в її головному проїзді й досі збереглися масивні дерев'яні ворота на прогоничах, завжди зафіксовані в розчищеному положенні, щоби пропускати транспортний потік. Перед воротами шість великих доріг сходяться в одну й перетікають у кільцеву транспортну розв'язку, а над порослою травою розділовою смугою височіє статуя жінки, що виходить із міської брами з велетенським клунком на голові, скульптора Мікеланджело Пістолетто.

Утім, сьогодні Порта Романа є скоріше транспортним кошмаром, аніж історичною пам'яткою, бо істотно вповільнює дорожній рух. Колись тут проводилися контрактові ярмарки, на яких батьки продавали своїх дочок у шлюб із розрахунку, часто змушуючи їх танцювати спокосливі танці, аби забезпечити більшу вигоду.

Цього ранку, різко загальмувавши за кількасот ярдів від Порта Романа, Сіенна стривожено показала в її бік рукою. Ленгдон, сидячи позаду неї, поглянув уперед – і в нього теж з'явилося відчуття небезпеки. Перед ними простягнулася довга вервечка нерухомих авт, двигуни яких працювали на неробочих обертах. Рух на кільцевій розв'язці заблокував поліцейський пост, до якого час від часу підїжджали нові поліцейські автомашини. Від авта до авта ходили озброєні полісмени й ставили водіям запитання.

«Невже це через нас? – подумав Ленгдон. – Цього не може бути!»

Назустріч їм по проспекту Макіавеллі виїхав спітнілий велосипедист у шортах. Він їхав на велосипеді з напівлежачим сидлом, крутячи педалі поперед себе.

– Cos'è successo? (Що там відбувається?) – гукнула йому Сіенна.

– E chi lo sa! (Та хтозна!) – відповів велосипедист зі стривоженою міною на обличчі. – Carabinieri. (Карабінери.) – І з новою силою завертів педалі, наче хотів якомога швидше вшитися геть.

Сіенна обернулася й стривожено поглянула на Ленгдона.

– Блокпост. Військова поліція.

Далеко позаду завили сирени, і Сіенна, крутнувшись на сидінні, подивилася на проспект Макіавеллі; її обличчя перетворилося на маску страху.

«Ми потрапили в пастку», – подумав Ленгдон, роззираючись довкола в пошуках хоч якогось виїзду – перехресної дороги, парку чи алеї, але побачив лишень приватні будинки ліворуч і високу кам'яну стіну праворуч.

Сирени звучали дедалі гучніше, наближаючись до них.

– Туди! – гукнув Ленгдон, показуючи на покинутий будівельний майданчик за тридцять ярдів попереду них, де за переносною бетономішалкою хоч якось можна було сховатися.

Сіенна дала газу, і трицикл, вискочивши на тротуар, миттю влетів на будівельний майданчик. Вони зупинилися за бетономішалкою й швидко збагнули, що за нею навіть трицикл до пуття не сховати, а самим – і поготів.

– За мною! – сказала Сіенна і кинулася до невеличкого сарайчика для реманенту, що вгніздився посеред кущів під кам'яною стіною.

«Це не сарайчик, – здогадався Ленгдон, – а пересувний туалет».

Коли Сіенна та Ленгдон підбігали до біотуалету для будівельників, то почули, як ззаду наближаються поліцейські машини. Сіенна смикнула ручку дверей, але вони не піддалися, бо

були замкнені на масивний замок на ланцюзі. Ленгдон схопив Сіенну за руку, затягнув її за «сарай» і заштовхав до щілини між туалетом та кам'яною стіною. Вони насилу помістилися там удвох, ледь дихаючи, змушені вдихати важке смердюче повітря.

Ленгдон прослизнув слідком за Сіенною саме тієї миті, коли на дорозі з'явився чорний, як вороняче крило, «Субару форестер» із написом «Карабінери» на боці. Авто повільно прокотилося повз їхню схованку.

«Італійська воєнізована поліція, – подумав Ленгдон, не вірячи своїм очам. – А чи мають ці поліцейські наказ стріляти на місці без попередження?»

– Комуś конче потрібно знайти нас, – прошепотіла Сіенна. – І яким чином їм це вдалося?

– GPS? – спитав Ленгдон. – Може, цей проектор має вмонтований пристрій стеження?

Сіенна похитала головою.

– Повір мені, якби ця штука мала такий пристрій, то поліція вже давно б нас пов'язала.

Ленгдон зі своїм чималеньким тілом насилу поворухнувся, намагаючись зручніше вмотитися в тісному просторі. І його очі опинилися напроти елегантних графіті, виписаних на задній стінці туалету.

«А в італійців виходить краще».

Більшість американських біотуалетів були вкриті примітивними школярськими малюнками, що віддалено нагадували великі цицьки чи пеніси. Але графіті на цьому «закладі» були наче з альбому для етюдів студента мистецького коледжу: людське око, красиво виписана рука, чоловік у профіль та якийсь фантастичний дракон.

– Тут приватна власність псується інакше, ніж в інших частинах Італії, елегантніше, – зауважила Сіенна, вочевидь, прочитавши його думки. – Річ у тім, що за цією кам'яною стіною розташований факультет мистецтв Флорентійського університету.

І наче на підтвердження слів Сіенни поодаль з'явилася група студентів; вони наближалися дрібними кроками, тримаючи під пахвами етюдники. Студенти про щось гомоніли, чиркали запальничками, підкурюючи цигарки, і висловлювали подив через блокпост біля Портя Романа.

Ленгдон і Сіенна пригнулися, щоби їх не помітили студенти, і тоді Ленгдона несподівано вразила дивна думка: «Напівзакопані грішники з ногами, що стирчать догори».

Можливо, та думка з'явилася в нього через сморід людських випорожнень, а може, через велосипедиста, що вертів ногами, напівлежачи на велосипеді, та яким би не був мотив, Ленгдон умить подумки повернувся до смердючого світу пекельних канав і голих ніг, що стирчали там з-під землі.

Раптом він повернувся до своєї попутниці.

– Сіенно, на тій «Малі пекла», що ми бачили в тебе у квартирі, голі ноги стирчали з-під землі в десятій канаві, так? На найнижчому з рівнів восьмого кола?

Сіенна здивовано на нього поглянула: мовляв, знайшов час для таких запитань.

– Так, на самому дні.

На якусь частку секунди Ленгдон повернувся до лекції, яку читав у Відні. Він стояв на сцені. Наближаючись до тріумфального фіналу, він продемонстрував публіці гравюру Доре «Геріон» – крилату потвору з отруйним жалючим хвостом, котра жила над восьмим колом.

– Перш ніж зустрітися із сатаною, – сказав Ленгдон, і його низький голос забринів у гучномовцях, – ми мусимо пройти крізь десять канав восьмого кола, у яких зазнають покарання шахраї, тобто особи, винні в скоєнні навмисного злочину.

Ленгдон змінив слайд і показав фрагмент восьмого кола, а потім провів публіку вниз через кожну канаву, одну за одною.

– Згори донизу ми маємо спокусників, яких б'ють батогами демони... підлесників, що плавають у людських екскрементах... церковників-заробітчани, наполовину закопаних у землю головою донизу, чийі ноги стирчать догори... чаклунів із головами, повернутими назад... про-

дажних політиків у киплячій смолі... лицемірів у свинцевих мантиях... крадіїв, яких кусають змії... правників-шахраїв, яких пожирає вогонь... сіячів розбрату, яких розрубують навпіл демони... і насамкінець брехунів, спотворених хворобами до невпізнання. – Ленгдон знову повернувся обличчям до аудиторії.

– Скоріш за все, Данте надав цю останню канаву брехунам тому, що через низку брехливих свідчень його вигнали з улюбленої Флоренції.

– Роберте! – озвалася Сіенна.

Ленгдон сіпнувся – і повернувся до реальності.

Сіенна запитально дивилася на нього.

– У чім річ?

– Отой варіант «Мапи пекла», що ми маємо із собою в проекторі, – сказав він збуджено. – Картину змінили! – Він витягнув із кишені проектор і струснув його настільки сильно, наскільки це дозволяв тісний простір. Кулька-активатор заторохтіла, але її звук поглинуло ревіння поліцейських сирен. – Той, хто підкоригував цю картину, змінив і порядок рівнів у восьмому колі!

Коли пристрій засвітився, Ленгдон спрямував його на пласку поверхню перед собою. З'явилася «Мапа пекла», яскраво вирізняючись у темному світі.

«Боттічеллі на стіні біотуалету», – подумав Ленгдон, відчуваючи сором. Мабуть, це було найменш пристойне місце, де коли-небудь демонструвалися твори цього мистця. Ленгдон пробігся очима по канавах, збуджено киваючи.

– Так! – вигукнув він. – Це неправильно! Остання канава восьмого кола має бути заповнена хворими людьми, а не ногами, що стирчать догори. Десятий рівень призначений для брехунів, а не для пожадливих церковників!

На обличчі Сіенни з'явився зацікавлений вираз.

– Але ж навіщо комусь треба було змінювати картину?

– Satrovaseg, – прошепотів Ленгдон, роздивляючись маленькі літери, додані на кожному з рівнів. – Гадаю, що в цьому написі є розгадка.

Попри травму голови, через яку Ленгдон втратив спогади про останні дві доби, він відчував, що його пам'ять функціонує бездоганно. Заплющивши очі, він уявив перед собою два варіанти «Мапи», щоби проаналізувати розбіжності між ними. Змін, внесених у восьме коло, виявилось менше, ніж очікував Ленгдон... однак у нього з'явилося таке відчуття, наче вуаль перед його очима раптом зникла.

Усе стало зрозумілим.

Шукай – і знайдеш!

– Що таке? – спитала його Сіенна.

У Ленгдона аж у роті пересохло.

– Я знаю, чому опинився у Флоренції.

– Та невже?!

– Так, і я знаю, куди мені слід іти.

Сіенна вхопила його за руку.

– Куди ж?

Ленгдон почувався так, наче вперше після того, як він прокинувся в шпиталі, його ноги торкнулися твердої землі.

– Оті десять літер... – прошепотів він. – Насправді вони вказують на конкретне місце в Старому місті. І там ми знайдемо всі відповіді.

– А де саме в Старому місті? – наполегливо спитала Сіенна. – Як ти здогадався?

Із протилежного боку пересувного туалету почувся сміх. Повз нього проходила група студентів, сміючись, теревенячи й жартуючи різними мовами. Ленгдон обережно визирнув з-за кабінки й подивився їм услід. Потім роззирнувся, чи немає де поліції.

– Нам не можна сидіти на одному місці, ходімо. Я дорогою все поясню.

– Дорогою?! – Сієнна похитала головою. – Та ми ж не зможемо пробратися крізь Порта Романа!

– Побудь тут півхвилини, – сказав їй Ленгдон, – а потім рушай за мною.

І з цими словами він вислизнув зі щілини, залишивши свою ошелешену новоспечену подругу на самоті.

Розділ 21

– Scusi! – Роберт Ленгдон наздогнав групу студентів. – Scusate! (Вибачте!)

Вони зупинилися, і Ленгдон безпорадно озирнувся довкола, вдаючи заблукалого туриста.

– Dov'è l'Istituto statale d'arte? (Де тут інститут мистецтв?) – поцікавився він ламаною італійською.

Татуйований молодик картинно зотягнувся цигаркою й презирливо мовив із французьким акцентом:

– Non parliamo italiano. (Я не говорю італійською.)

Одна з дівчат насварила свого татуйованого друга і ввічливо показала рукою вздовж стіни в напрямку Порта Романа.

– Più avanti, sempre dritto.

«Уперед і прямо», – подумки переклав Ленгдон.

– Grazie. (Дякую.)

Як просив Ленгдон, Сіенна вигулькнула через тридцять секунд непоміченою з-за біотуалету. Гнучка тридцятидворічна жінка підійшла до групи, і Ленгдон запрошувально поклав їй на плече руку.

– Це моя сестра Сіенна. Вона викладає мистецтвознавство.

– Нічогенька краля, – стиха промимрив татуйований молодик, і його приятелі-хлопці розсміялися.

Ленгдон проігнорував їхні слова.

– Ми приїхали до Флоренції пошукати місце, щоб рік займатися викладацькою діяльністю. Можна ми підемо з вами до інституту?

– Ma certo (Авжеж), – відповіла дівчина-італійка і всміхнулася.

Поки група наближалася до поліції, Сіенна зав'язала розмову зі студентами, а Ленгдон поволі просунувся всередину невеличкого натовпу, злегка пригнувшись і намагаючись стати непомітним.

«Шукай – і знайдеш», – подумав Ленгдон, і його пульс збуджено пришвидшився, коли в уяві постали десять канал восьмого кола.

Catrovacer. Він збагнув, що ці десять літер були в центрі однієї з найзагадковіших таємниць мистецького світу, старої головоломки, яку так і не вдалося розгадати. Тисяча п'ятсот шістдесят третього року цими літерами написали послання на стіні знаменитого флорентійського Палацо Веккіо; напис був зроблений на висоті близько сорока футів від землі, і без бінокля його майже неможливо побачити. Він залишався там, схований у всіх на виду, упродовж сторіч, аж до сімдесятих років двадцятого століття, коли на нього звернув увагу нині знаменитий дослідник мистецтва, який потім десятиріччями намагався з'ясувати його значення. Попри різноманітні теорії, зміст цього послання залишається загадкою донині.

Для Ленгдона цей код був звичною цариною, тихою гаванню в химерному й бурхливому морі. Зрештою, історія мистецтва та давні таємниці були Ленгдону цікавішими за рурки із символом біонебезпеки та стрілянина.

А попереду до Порта Романа під'їжджали все нові й нові поліцейські автівки.

– Господи твоя воля, – мовив татуйований хлопець. – Той, кого вони шукають, напевне, утнув щось страшне.

Їхня група підійшла до парадного входу інституту мистецтв із правого боку, де вже зібрався натовп студентів, аби спостерігати за дійством біля Порта Романа. Низькооплачуваний охоронець інституту недбало зиркав на перепустки студентів, які заходили всередину: його більше цікавило те, що відбувалося біля старовинної брами.

Раптом почувся скрегіт коліс – то біля Порта Романа різко зупинився вже знайомий чорний мікроавтобус.

Ленгдон впізнав його з першого погляду.

Не кажучи ні слова, вони із Сіенною в слушний момент прослизнули крізь прохідну разом зі своїми новими приятелями.

Візна алея інституту мистецтв була напрочуд красивою, майже розкішною. З обох боків над нею плавно схиляли крони масивні дуби, утворюючи зелене покривало, яке обрамляло віддалену будівлю: масивну споруду вицвілого жовтого кольору з потрійним портиком та широкою овальною галявиною перед нею.

Ленгдон знав, що цю будівлю, як і багато інших будівель у цьому місті, звели за кошти і на замовлення однієї знаменитої династії, яка панувала у флорентійській політиці впродовж п'ятнадцятого, шістнадцятого та сімнадцятого сторіч.

Медічі.

Саме це ім'я стало символом Флоренції. За три століття правління царський дім Медічі нагромадив незліченні багатства й здобув величезний вплив, давши світові чотирьох римських пап, двох королів Франції, а також найбільший фінансовий заклад у всій Європі. І донині банки користуються бухгалтерським методом, винайденим Медічі: системою подвійного запису «дебет – кредит».

Однак найвизначнішою спадщиною Медічі були не фінанси чи політика, а мистецтво. Певно, як найщедріші з коли-небудь відомих у світі меценатів Медічі забезпечували безперервний і щедрий потік замовлень, який підживлював Ренесанс. Список митців, котрі користувалися покровительством Медічі, приголомшує – від Леонардо да Вінчі до Галілея й Боттічеллі. Полотно останнього «Народження Венери» було замовленням Лоренцо ді Медічі, який забажав, щоб над шлюбним ложем його кузена висіло сексуально збудливе полотно.

Лоренцо ді Медічі, відомий свого часу як Лоренцо Розкішний завдяки щедрості й поблажливості, сам був талановитим художником і поетом і мав, за свідченнями сучасників, бездоганний мистецький смак. Тисяча чотириста вісімдесят дев'ятого року Лоренцо пройнявся симпатією до творів одного молодого флорентійського скульптора й запропонував йому перебратися до палацу Медічі, де той міг би вдосконалювати свій талант серед творів красного образотворчого мистецтва, високої поезії та рафінованої культури. Під патронатом Медічі згодом молодий талант розквітнув і став автором двох найзнаменитіших скульптур в історії людства – «П'єти» («Оплакування Христа») і «Давида». Сьогодні ми знаємо цього мистця як Мікеланджело, творчого велета, якого інколи називають найвеличнішим подарунком, що його зробили Медічі людству.

Зважаючи на пристрасть Медічі до мистецтва, Ленгдон подумав, що представникам цієї династії було б приємно дізнатися, що споруда, яку він бачив перед собою і яку колись звели як стайні для родини Медічі, перетворилася на інститут, де вирувало мистецьке життя. Цю затишну ділянку, яка тепер надихає молодих творців, Медічі навмисне обрали під стайні: вона розташовувалася поблизу однієї з найгарніших місцевостей для кінних прогулянок у всій Флоренції – садів Боболі.

Ленгдон поглянув ліворуч, де над високою стіною виднілися густі крони дерев. Нині великий обшир садів Боболі став популярним туристичним об'єктом. Ленгдон майже не сумнівався, що коли йому з Сіенною вдасться потрапити до цього парку, то вони зможуть пройти крізь нього, обминувши браму Порта Романа непоміченими. Зрештою, у величезному парку не бракувало всіляких схованок – гаїв, лабіринтів, гротів та альтанок. А важливішим було те, що через сади Боболі вони зможуть вийти до Палацо Пітті – кам'яної цитаделі, колишньої головної резиденції великого герцогства Медічі, сто сорок кімнат якої залишалися найбільш відвідуваним туристичним об'єктом Флоренції.

«Якщо ми зможемо дістатися до Палацо Пітті, – подумав Ленгдон, – то до містка, який веде до Старого міста, залишиться три кроки ступити».

Намагаючись поводитися якомога спокійніше, Ленгдон кивнув на високу стіну, яка оточувала сади.

– Як нам потрапити до парку? – спитав він. – Мені хотілося б показати його своїй сестрі, перш ніж увійти до інституту.

Татуйований хлопчина похитав головою.

– Звідси потрапити до парку ви не зможете. Вхід до нього розташований аж біля Палацо Пітті. Вам слід було проїхати крізь Порто Романо й звернути до парку.

– Курзу-верзу! – випалила Сієнна.

Усі обернулися й отетеріло витріщилися на неї включно з Ленгдоном.

– Не морочте мені голову, – сказала вона, грайливо всміхнувшись студентам і пригладивши свій «кінський хвіст». – Ви хочете сказати мені, хлопчики й дівчатка, що ніколи не пробираєтесь тишком-нишком до парку, аби покурити там травичку й трохи подуріти?

Студенти обмінялися поглядами, а потім вибухнули сміхом.

Схоже, татуйований хлопчина остаточно впав жертвою Сієнної привабливості.

– Панійко, ну ви конкретна училка, скажу я вам! – Він провів Сієнну до рогу будівлі й показав на віддалену автостоянку. – Бачите отой сарай ліворуч? За ним стоїть старий причеп. Залазите на нього, вибираєтесь на дах сараю – і зістрибуєте по той бік стіни.

Сієнна вже йшла у вказаному напрямку. Озирнувшись через плече на Ленгдона, вона зверхньо посміхнулася йому:

– Ходімо, братику Бобе. Чи ти вже застарий, щоби стрибати через паркан?

Розділ 22

Срібноволоса жінка в мікроавтобусі прихилилася головою до куленепробивного скла й заплющила очі. Здавалося, світ під нею обертається. Від препаратів, якими її накачали, їй стало зле.

«Мені потрібна медична допомога», – подумала вона.

Та озброєний охоронець побіля жінки дотримувався суворого наказу: ігнорувати її потреби, допоки їхнє завдання не буде успішно виконано. Із хаотичних звуків, що лунали довкола, було очевидно, що це станеться не скоро.

Млюсть і нудота посилювалися, і їй стало важко дихати. Борючись із новим нападом нудоти, жінка замислилася, яким же чином життєва дорога привела її до такого сюрреалістичного перехрестя. Відповідь була надто складною для декодування в її нинішньому близькому до марення стані, але вона не мала сумнівів щодо того, коли все це почалося.

У Нью-Йорку.

Два роки тому.

Вона – директорка Всесвітньої організації охорони здоров'я – летіла з Мангеттену до Женеви. То була бажана й престижна посада, яку вона обіймала майже десять років. Її як спеціаліста з інфекційних захворювань та епідеміології запросили до ООН прочитати цикл лекцій стосовно загрози пандемічних хвороб у країнах третього світу. Лекція була жвавою й оптимістичною, у загальних рисах характеризувала системи раннього виявлення хвороб і плани боротьби з ними, розроблені ВООЗ та іншими організаціями. Її аплодували стоячи.

Після лекції, коли вона розмовляла з науковцями, до неї наблизився представник ООН зі значком працівника високого дипломатичного рівня і втрутився в розмову:

– Докторе Сінскі, ми щойно спілкувалися з представниками Ради з іноземних стосунків. Там одна людина хотіла б із вами поговорити. Авто чекає на вулиці.

Здивована й трохи знервована, доктор Елізабет Сінскі вибачилася перед співрозмовниками й збрала свій несесер. Коли лімузин помчав її по Першій авеню, вона відчула, що знервованість химерним чином посилилася.

«Рада з іноземних стосунків?»

Як і більшість її колег, Елізабет Сінскі вже чула про цю організацію.

Заснована тисяча дев'ятсот двадцятого року як приватний аналітичний заклад, РІС мала серед колишніх членів майже кожного держсекретаря, із півдюрини президентів, більшість голів ЦРУ, сенаторів, суддів, а також представників таких легендарних династій, як Моргани, Ротшильди і Рокфеллери. Така безпрецедентна концентрація інтелекту, політичного впливу й багатства серед членів РІС створила їй репутацію найвпливовішого приватного клубу на Землі.

Працюючи директоркою Всесвітньої організації охорони здоров'я, Елізабет не раз мала змогу «поштовхатися ліктями» з «великими хлопцями». Тривала робота на цій посаді та відверта вдача нещодавно привернули до неї поблажливу увагу одного великого журналу, який заніс її до списку двадцяти найвпливовіших людей у світі. «Обличчя світового здоров'я» – отакий підпис містився під її фотографією, хоча Елізабет сприйняла його з іронією, зважаючи на те, що зростала хворобливою дитиною.

Коли у віці шести років вона страждала на сильну астму, її лікували високими дозами багатообіцяльного нового препарату – першого у світі глюкокортикоїду, або ж стероїдного гормону. Цей препарат чудесним чином вилікував симптоми її астми. На жаль, непередбачувані побічні ефекти цього препарату проявилися лише через кілька років, коли Елізабет досягла віку статевої зрілості... але менструації в неї так і не з'явилися. Ніколи не забуде вона того моторошного моменту в кабінеті лікаря, коли дізналася, що її дітородній системі було завдано непоправної шкоди.

Елізабет Сінські так і не судилося мати дітей.

«Час загоїть порожнечу», – запевнив її лікар, але з роками сум і гнів у душі лише зростали. Препарати, позбавивши її можливості зачати дитину, жорстоко залишили їй тваринний інстинкт до продовження роду. Десятиріччями вона боролася з жаданням реалізувати це нездійсненне бажання. Навіть тепер, у шістдесят один, вона відчувала різкий біль порожнечі й самотності щоразу, коли бачила матір із дітям.

– Ще трохи, і ми на місці, докторе Сінські, – сказав їй водій лімузину.

Елізабет швидко причесала свої довгі сріблясті кучері й поглянула на себе в дзеркало. Щойно вона це зробила, як авто зупинилося й водій допоміг їй вийти на тротуар багатого мікрорайону на Мангеттені.

– Я почекаю вас тут, – сказав він. – Коли будете готові, ми зможемо поїхати звідси прямо до аеропорту.

Нью-йоркська штаб-квартира Ради з іноземних стосунків виявилася непоказним будинком у неокласичному стилі на розі Центрального парку й Шістдесят восьмої вулиці; колись тут розміщувалася резиденція магната зі «Стандард ойл». Зовні споруда бездоганно вписувалася в елегантний ландшафт, не даючи ані найменшого натяку на її унікальне призначення.

– Добридень, докторе Сінські, – привітала її огрядна секретарка. – Сюди, будь ласка. Він на вас чекає.

«Добре, але хто він?» Вона пішла слідком за жінкою розкішним коридором до зачинених дверей, у які секретарка швидко постукала і, відчинивши їх, кивком запросила Елізабет увійти.

Жінка ввійшла, і двері за нею зачинилися.

Маленький тьмянний конференц-зал освітлювався лише мерехтінням екрана. Перед екраном виднівся високий і стрункий силует. Хоча Елізабет і не бачила обличчя, вона відчула в тому чоловікові владу й авторитетність.

– Здрастуйте, докторе Сінські, – мовив різкий голос. – Дякую, що прийшли до мене. – Чітка вимова незнайомця нагадала Елізабет її рідну Швейцарію та Німеччину.

– Прошу, сідайте, – сказав він, кивнувши на крісло в передній частині залу.

«А формального знайомства не буде? – подумала Елізабет, сідаючи в крісло. Химерна картина на екрані змусила її нервувати ще сильніше. – Що це, в біса, таке?»

– Сьогодні вранці я був на вашій презентації, – заявив силует. – Я приїхав здалеку, щоб послухати ваш виступ. І це був надзвичайний виступ.

– Дякую, – відповіла вона.

– Дозвольте також сказати, що ви виявилися значно гарнішою, аніж я собі уявляв... попри ваш вік і ваш недалекоглядний підхід до проблем світового здоров'я.

Елізабет мимоволі аж рота роззявила. Таке зауваження було образливим з будь-якої точки зору.

– Вибачте, – мовила вона, вдивляючись у темряву. – Хто ви такий? І навіщо ви мене сюди покликали?

– Вибачте за невдалу спробу пожартувати, – відповів стрункий привид. – Зображення на екрані пояснить, чому ви тут.

Сінські придивилася до страхітливого образу – картини, на якій було зображене безкрає море людства – натовпи хворобливих людей, що видряпувалися одне на одного, утворюючи клубок оголених тіл.

– Доре – великий художник, – заявив чоловік. – Це його видовищна й моторошна інтерпретація бачення пекла, яким уявляв його собі Данте Аліґ'єрі. Гадаю, вас воно аж ніяк не лякає... бо саме до такого фіналу ми прямуємо. – Він помовчав, поволив підходячи до неї. – І дозвольте мені пояснити чому.

Він наближався, неначе збільшуючись із кожним кроком.

– Якщо я візьму аркуш паперу й розірву його навпіл... – Він зупинився біля стола, узяв аркуш паперу і гучно розірвав його навпіл. – А потім поклав дві половинки одну на одну... – І він склав дві половинки у стос. – А потім повторю цей процес... – І він знову розірвав папірці і знову склав їх у стос. – То результатом буде стос папірців, учетверо товщий за початковий, чи не так? – Його очі тліли, наче вуглини, у темряві кімнати.

Елізабет не сподобалися його поблажливий тон й агресивна поведінка. Та вона промовчала.

– Гіпотетично кажучи, – продовжив незнайомець, підходячи ще ближче, – якщо початковий аркуш паперу має товщину одна десята міліметра і я повторю цей процес, скажімо, п'ятдесят разів... то якою буде висота утвореного стосу? Ви знаєте?

Елізабет наїжачилася.

– Знаю, – відповіла вона з більшою неприязню, ніж збиралася. – Це буде одна десята міліметра, помножена на два в п'ятдесятому ступені. Це зветься геометричною прогресією. Можна дізнатися, навіщо я тут?

Чоловік пирхнув і, приємно вражений обізнаністю співрозмовниці, кивнув.

– Так, а чи можете ви уявити, якою буде фактична величина? Одна десята міліметра, помножена на два в п'ятдесятому ступені? Ви знаєте, яким заввишки буде цей стос паперу? – Він на мить зупинився, а потім продовжив: – Наш стос паперу всього-на-всього після п'ятдесяти подвоєнь тепер сягнув... аж до сонця.

Елізабет не здивувалася. Приголомшлива сила геометричного зростання – це те, з чим вона повсякчас мала справу у своїй роботі.

Ареал зараження... реплікація інфікованих клітин... прогнози смертності.

– Вибачте за мою здогадну наївність, – навіть не намагаючись приховати роздратування, зауважила вона, – але я не розумію, що ви хочете сказати.

– Що я хочу сказати? – Чоловік стиха хихикнув. – Я хочу сказати, що історія зростання нашої людської популяції є навіть більш разючою. Населення Землі, як і наш стос папірців, починало дуже скромно... але з велетенським потенціалом.

Він знову заходив по залу.

– Задумайтеся ось над чим. Населенню Землі знадобилася тисяча років – від світанку людства аж до дев'ятнадцятого сторіччя, щоб досягти позначки один мільярд. А потім воно з приголомшливою швидкістю за якихось сто років збільшилося до двох мільярдів у двадцятих роках двадцятого сторіччя. Після цього людській популяції знадобилося всього-на-всього п'ятдесят років, щоби збільшитися вдвічі, до чотирьох мільярдів, у сімдесятих роках. Як ви можете собі уявити, нам судилося вже вельми скоро досягнути восьми мільярдів. Лише за один сьогоднішній день населення планети Земля збільшилося ще на чверть мільйона осіб. Чверть мільйона. І це відбувається кожного дня – хоч дощ, хоч сонце. Нині щороку наша кількість збільшується на населення Німеччини.

Високий чоловік замовк, бовваніючи над Елізабет.

– Скільки вам років?

Іще одне образливе запитання, хоча вона як голова ВООЗ вже звикла відповідати на такі запитання дипломатично.

– Шістдесят один.

– А чи знаєте ви, що коли проживете ще дев'ятнадцять років до віку вісімдесяти, то станете свідком того, як населення Землі *потроїлося* впродовж вашого життя? Упродовж життя людини – потроєння! Замисліться над потенційними наслідками. Як вам відомо, ваша Всесвітня організація охорони здоров'я знову змінила свої прогнози в бік збільшення, передбачаючи, що ще до середини поточного сторіччя на нашій планеті буде приблизно дев'ять мільярдів людей. А тваринні види прискорено вимирають. Потреба в ресурсах, яких стає дедалі менше, злітає до небес. Чисту воду дедалі важче добути. За будь-якими біологічними вимірами наш

вид уже перевищив кількість, життєдіяльність якої можна підтримувати на нормальному рівні. І перед лицем неминучої катастрофи ВООЗ, хранитель здоров'я нашої планети, вкладає гроші й ресурси в такі речі, як лікування діабету, створення банку крові, боротьба з раковими захворюваннями... – Чоловік замовк, утупившись поглядом в Елізабет. – Тому я й запросив вас сюди, щоб спитати відверто: якого біса Всесвітня організація охорони здоров'я не має мужності розв'язувати цю проблему з піднятим забором?

Елізабет уже кипіла гнівом.

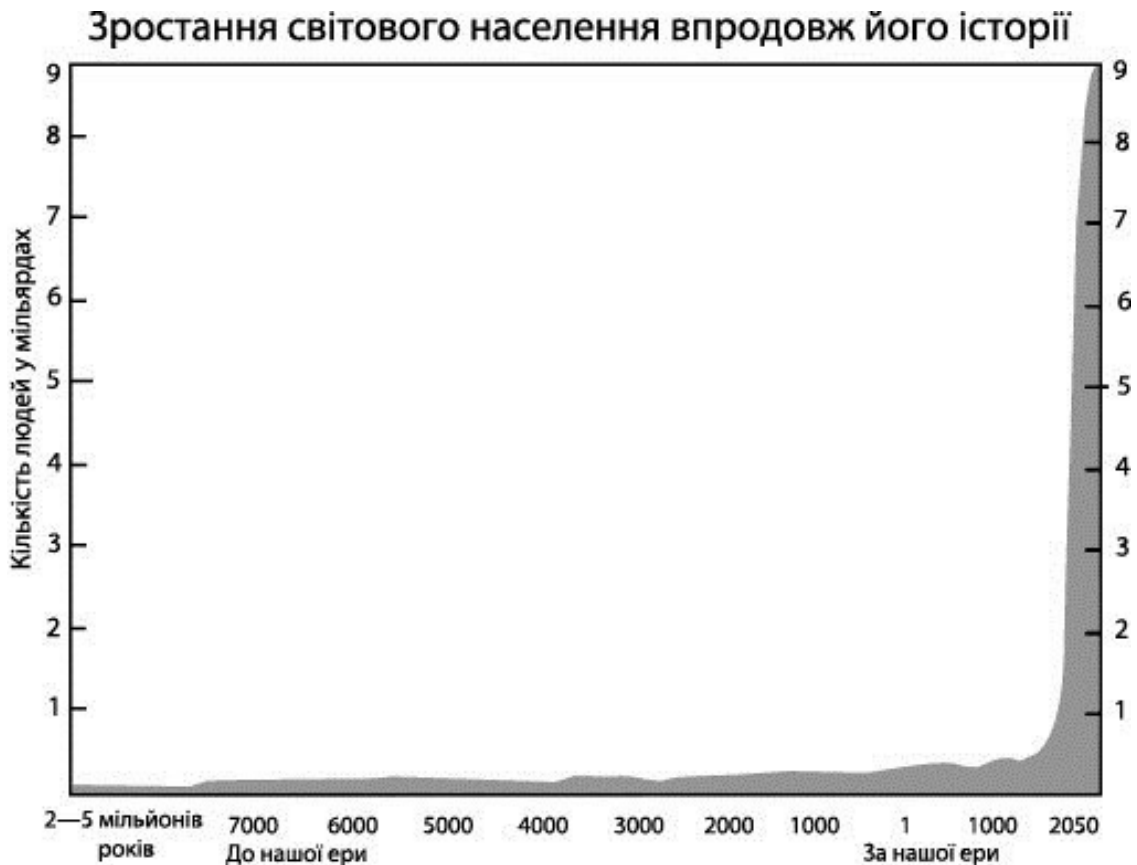
– Хто б ви не були, ви до біса добре знаєте, що ВООЗ сприймає проблему перенаселення дуже серйозно. Нещодавно ми витратили мільйони доларів, відправивши лікарів до Африки, щоб вони поширювали безкоштовно кондоми й освічували людей стосовно контролю народжуваності.

– Ага, аякже! – глузливо вигукнув чоловік. – А за вами слід у слід рушила ціла армія католицьких місіонерів, які навчають африканців, що коли вони користуватимуться кондомами, то всі опиняться в пеклі. Тепер в Африці з'явилася нова проблема в царині захисту довкілля – звалища невикористаних презервативів.

Елізабет стрималася, щоб не дати волі язика. У цьому питанні він мав рацію, однак сучасні католики вже чинять опір втручанням Ватикану в справу дітонародження. Найвідоміша з цих людей, Мелінда Гейтс, правовірна католичка, зробила мужній вчинок: ризикуючи наразитися на гнів церкви, надала п'ятсот шістдесят мільйонів доларів на покращення можливостей контролю дітонародження у всьому світі. Елізабет Сінські неодноразово заявляла через засоби масової інформації, що подружжя Білла та Мелінди Гейтс заслуговує на канонізацію за все, що вони зробили за допомогою свого фонду для покращення здоров'я на Землі. Та, як це не сумно, єдина інституція, здатна зараховувати до лику святих, не побачила християнської природи їхньої діяльності.

– Докторе Сінські, – продовжив привид. – Всесвітня організація охорони здоров'я відмовляється визнати, що існує лише одна світова проблема, пов'язана зі здоров'ям. – І він показав на похмуру картину на екрані. – Ось ця. – Чоловік помовчав. – Я знаю, що ви – науковець, а не дослідник класики й образотворчого мистецтва, тому дозвольте мені продемонструвати вам іще одне зображення, яке промовлятиме до вас мовою, яку ви добре розумієте.

На мить у кімнаті стало темно, а потім екран засвітився знову. Нове зображення, що на ньому з'явилося, Елізабет доводилося бачити вже не раз. І щоразу воно викликало у неї химерне відчуття неминучості.

У залі запала важка тиша.

– Так, – нарешті озвався стрункий високий чоловік. – Мовчазний жах є цілком доречною реакцією на цей графік. Дивитися на нього – це наче дивитися на фари локомотива, що наближається. – Чоловік повільно повернувся до Елізабет і всміхнувся їй стримано й поблажливо. – Маєте які-небудь запитання, докторе Сінські?

– Лише одне, – відказала вона. – Ви запросили мене сюди для того, щоб лекції читати, чи для того, щоб ображати?

– Ні те, ні інше. – Голос незнайомця став моторошно улесливим. – Я запросив вас сюди для співпраці. Я не маю сумніву, що ви розумієте, що перенаселення – це проблема охорони здоров'я. Але, боюся, ви не розумієте того, що ця проблема вражає саму душу людини. Під тиском перенаселення ті, хто ніколи навіть думки не мали про крадіжку, стануть крадіями заради того, щоби прогодувати свої родини. Ті, кому ніколи не спадало на думку вбивство, вбиватимуть, щоб виростити своїх дітей. Усі Дантові смертні гріхи – пожадливість, зажерливість, підступність, убивство й решта – усі вони поширюватимуться й виходитимуть на поверхню з глибини людських душ, посилювані зменшенням комфорту в нашому житті. Перед нами неминуча битва за саму душу людини.

– Я біолог. Я рятую людські життя, а не душі.

– Що ж, можу запевнити вас, що рятувати людські життя в майбутні роки ставатиме дедалі важче. Перенаселеність – дещо набагато більше, ніж духовний дискомфорт. У Макіавеллі є один пасаж...

– Так, – перервала вона його, цитуючи з пам'яті знамениту фразу: – «Коли кожна провінція світу переповниться мешканцями настільки, що вони не зможуть ані прогодувати себе, ані перебратися до інших країв, світ очистить себе сам». – Елізабет, поглянувши вгору, зупинила погляд на співрозмовників. – Усі ми у ВООЗ знаємо цю фразу.

– Добре, тоді ви маєте знати, що Макіавеллі сказав далі про чому як природний спосіб очищення світу.

– Так, і, як я вже сказала у виступі, усі ми добре усвідомлюємо пряму залежність між густотою населення й можливістю широкомасштабних епідемій, але безперервно розробляємо нові методи виявлення й лікування. ВООЗ твердо переконана в тому, що ми зможемо запобігти майбутнім епідеміям.

– Дуже шкода.

Елізабет ошелешено витріщилася на нього.

– Перепрошую?

– Докторе Сінскі, – мовив чоловік, засміявшись лячним сміхом. – Ви говорите про контроль над епідеміями так, наче це гарна річ.

Вона мовчки витріщалася на нього, не вірячи своїм вухам.

– Це все, – заявив співрозмовник, наче адвокат, що завершив викладати аргументи. – Я ознайомив зі своєю точкою зору голову ВООЗ, яка є найкращою з тих, хто працює в цій організації. Лячна ситуація, якщо вдуматися. Я вже показав вам картину неминучих нещасть. – Він повернув зображення, що демонструвало сплетені тіла. – І вже нагадував вам про загрозову силу нестримного зростання населення. – Чоловік показав на маленький стос папірців. – Я вже просвітив вас стосовно того, що ми перебуваємо на грані духовного колапсу. – Він замовк і, обернувшись, глянув на неї впритул. – І як ви відреагували? Безкоштовні презервативи для Африки? – Чоловік зневажливо пирхнув. – Це наче відмахуватися мухобійкою від астероїда. Бомба з часовим механізмом уже не копає. Вона вибухнула, і, якщо не вдатися до жорстких заходів, експоненціальна математика стане вашим новим Богом... а цей Бог, він дуже мстивий. Він влаштує вам картини Дантового пекла прямо біля Парк-авеню... маси скоцюрблених людей, що борсаються у власних екскрементах. Це буде всесвітнє вибраковування, влаштоване самою Природою.

– Та невже? – відрізала Елізабет. – Тоді скажіть мені, будь ласка, а яким ви вважаєте гарантоване комфортне майбутнє, якою, на вашу думку, має бути ідеальна кількість населення Землі? Якою є та магічна цифра, за котрої людство матиме надію годувати себе нескінченно довго й жити у відносному комфорті?

Високий чоловік усміхнувся; це запитання йому явно сподобалося.

– Будь-який еколог чи статистик скаже вам, що найкращий шанс довгострокового виживання людства забезпечується кількістю світового населення близько чотирьох мільярдів.

– Чотирьох мільярдів? – випалила Елізабет. – Нас уже сім мільярдів, тому ви трохи спізнилися з цією цифрою.

Зелені очі високого чоловіка спалахнули вогнем.

– Та невже?

Розділ 23

Роберт Ленгдон здійснив жорстку посадку на пухкий ґрунт із протилежного боку масивної стіни садів Боболі з південного краю, густо зарослого деревами й чагарниками. Сіенна приземлилася поруч; підвівшись, жінка обтрусилася й розгледілася довкола.

Вони стояли на порослій мохом і папороттю прогалині на краю невеличкого гаю. Звідси Палацо Пітті зовсім не було видно, і Ленгдону здалося, що вони опинилися в найвіддаленішій від палацу точці парку. Принаймні о такій ранній порі сюди ще не дісталися ані робітники обслуги, ані туристи.

Ленгдон поглянув на бруковану стежину, що мальовничо звивалася перед ними до лісу схилом пагорба. У тому місці, де стежина зникала в лісі, стояла мармурова статуя, причому встановлена вона була так, щоб неодмінно впадати у вічі. Ленгдон не здивувався. Сади Боболі упорядковували такі знамениті й талановиті оформлювачі, як Нікколо Тріболо, Джорджо Вазарі та Бернардо Буонталенті: мозковий трест талановитих естетів створив справжній прогулянковий шедевр на полотні площею сто одинадцять акрів.

– Якщо ми вирушимо на північний схід, то доберемося до палацу, – сказав Ленгдон, показуючи на стежину. – Там ми загубимось серед туристів і зможемо вийти непоміченими. Наскільки я пам'ятаю, палац відчиняється для відвідувачів о дев'ятій.

Ленгдон глянув униз, щоб перевірити час, але побачив лише своє голе зап'ястя, без годинника з Мікі-Маусом. Він подумав, чи годинник і досі зберігається в шпиталі з рештою його речей і чи вдасться йому коли-небудь забрати його звідти.

Та Сіенна демонстративно затялася:

– Роберте, перш ніж ми рушимо далі, мені хотілося б знати, куди ми йдемо. Що тобі спало на думку тоді, коли ми ховалися за туалетом? Ти щось сказав про те, що канави зла мали хибну послідовність?

Ленгдон кивнув на зарості, що простягалися перед ними.

– Спершу щезнімо з виду. – І він повів її стежиною, яка, звиваючись, утворювала закриту порожнину – або «кімнату», як це називалося в професійному жаргоні ландшафтних архітекторів, – де стояли кілька лав, пофарбованих «під дерево», та дзюркотів невеличкий фонтан. Повітря під деревами було відчутно прохолоднішим.

Ленгдон дістав проектор із кишені й потрусив його.

– Сіенно, той, хто створив цю цифрову картину, не лише написав літери на грішниках у восьмому колі, а ще й змінив порядок гріхів. – Ленгдон застрибнув на лаву і, вивиснувшись над Сіенною, націлив проектор собі під ноги. На пласкій поверхні поруч із Сіенною з'явилося слабке зображення Боттічеллієвої «Мапи пекла».

Ленгдон кивнув на тераси біля підніжжя лійкоподібної порожнини.

– Бачиш оті літери в десяти канавах восьмого кола?

Сіенна відшукала їх на спроектованому зображенні й прочитала зверху донизу.

– Catrovaser.

– Так. Але це не має сенсу.

– Потім ти збагнув, що ці десять канав поміняли місцями?

– Насправді навіть простіше. Якщо уявити ці рівні колодою з десяти карт, то її не перетасували, а просто поділили навпіл, щоби змінити порядок розташування карт. Після такого поділу карти залишаються в тому самому порядку, але починаються з іншої. – Ленгдон показав рукою вниз на десять канав восьмого кола. – Згідно з текстом Дантового твору, на горішньому рівні мають бути спокусники, яких шмагають батогами демони. Однак у цьому варіанті спокусники з'являються аж у сьомій канаві.

Сіенна уважно придивилася до зображення, яке вже потроху блякнуло, і кивнула.

– Добре, я це бачу. Перша канава стала тепер сьомою.

Ленгдон сховав проектор до кишені й зістрибнув на стежку. Узявши маленьку паличку, він почав шкрябати літери на землі біля стежини.

– Ось у якому порядку з'являються літери у зміненому варіанті пекла:

С
А
Т
R
О
V
А
С
Е
R

– *Catrovacer*, – прочитала Сієнна.

– Так. А ось де колода була поділена навпіл. – Ленгдон узяв і накреслив лінію під сьомою літерою й почекав, поки Сієнна уважно вивчить його креслярську роботу.

С
А
Т
R
О
V
А
–
С
Е
R

– Ну то й що? – швидко спитала вона. – *Catrova. Cer.*

– Так, і для того, щоби знову упорядкувати карти, ми просто з'єднуємо колоду й кладемо верхню частину на нижню. Дві половини міняються місцями.

Сієнна глянула на літери.

– *Cer. Catrova.* – Вона розчаровано знизала плечима. – Однаково немає сенсу.

– *Cer catrova*, – повторив Ленгдон. Після невеличкої паузи він знову повторив ці слова, зливши їх разом. – *Cercatrova.* – І насамкінець вимовив їх, зробивши паузу посередині. – *Cerca... trova.*

Сієнна охнула від несподіванки й втупилася ошелешеним поглядом у Ленгдона.

– Так, – усміхнувся він. – *Cerca trova.*

У буквальному розумінні ці два італійські слова – *cerca trova* – означали «шукати» і «знаходити». Якщо поєднати їх у фразу, то вони ставали синонімічними до біблійного вислову «Шукай – і знайдеш».

– Це з твоїх галюцинацій! – вигукнула Сієнна, якій перехопило дух. – Жінка під вуаллю! Вона увесь час спонукала тебе шукати і знайти! – Сієнна скочила на ноги. – Роберте, ти усвідомлюєш, що це означає? Це означає, що слова *cerca trova* ще раніше існували у твоїй підсвідомості! Невже ти не розумієш? Напевне, ти розшифрував цю фразу ще до того, як з'явився в шпиталі! Мабуть, ти вже бачив цю картину з проектора... але ти про це забув!

«Вона має рацію», – подумав Ленгдон. Професор настільки захопився самим кодом, що й не припустив, що все це міг зробити раніше.

– Роберте, ти вже казав, що «Мапа пекла» вказує на якесь конкретне місце в Старому місті. Але я й досі не зрозуміла, де воно.

– А *cerca trova* ні про що тобі не нагадує?

Вона знизала плечима.

Ленгдон подумки всміхнувся. «Нарешті Сіенна чогось не знає».

– Виявляється, ця фраза вказує на цілком конкретну знамениту фреску, що у Палацо Веккіо, у Залі п'ятисот. Ця фреска називається «Битва під Марчіано», і створив її Джорджо Вазарі. У горішній частині фрески Вазарі написав малесенькими літерами ледь видимі слова *cerca trova*. Існує багато теорій щодо того, навіщо він це зробив, але конкретної переконливої версії так і не знайдено.

Раптом угорі почулося дзижчання якогось літального апарата; узявшись невідомо звідки, він промчав над вершечками дерев просто над ними. Звук пролунав дуже близько, і Ленгдон із Сіенною аж закричали від несподіванки, коли гелікоптер пронісся повз них.

Апарат віддалявся, і Ленгдон пильно дивився йому вслід крізь листя.

– Іграшковий гелікоптер, – сказав він, видихаючи з полегшенням і дивлячись, як радіо-керований пристрій закладає вдалині крутий віраж. Він дзижчав, наче великий розлючений комар.

Однак Сіенна насторожилася.

– Пригнись, – сказала вона.

І справді: зробивши розворот на сто вісімдесят градусів, гелікоптерчик попрямував до них над самісінькими вершечками дерев і знову проплив повз, але вже ліворуч, над іншою просікою.

– Це не іграшка. Це розвідувальний безпілотний апарат. Напевне, він оснащений відео-камерою, яка передає зображення... кому слід.

Зціпивши зуби, Ленгдон спостерігав, як гелікоптер відхилився від початкового курсу й рушив туди, звідки з'явився: до Porta Romana та інституту мистецтв.

– Не знаю, що ти там накоїв, – сказала Сіенна, – але якимось дуже впливовим людям страшенно хочеться тебе знайти.

Гелікоптер знову зробив повний розворот і повільно рушив уздовж периметра стіни, через яку вони щойно перебралися.

– Напевне, хтось з інституту мистецтв нас побачив і доповів кому слід, – додала Сіенна, ідучи стежиною. – Треба вшиватися звідси. Негайно.

Коли безпілотник загудів геть до дальнього краю парку, Ленгдон стер ногою літери, які щойно нашкрябав на землі, і поклавився слідком за Сіенною. Голова його обертом ішла від думок про *cerca trova*, про фреску Джорджо Вазарі та про здогадку Сіенни про те, що він, напевне, уже розшифрував це зображення з проектора раніше. *Шукай – і знайдеш*.

Раптом, коли вони виходили на іншу просіку, Ленгдона вразила приголомшлива думка. Він різко зупинився на зарослій стежині, і на його обличчі з'явився ошелешений вираз.

Сіенна також зупинилася.

– Роберте, про що йдеться?

– Я не винен, – заявив він.

– Ти про що?

– Ті люди, які мене переслідують... Я припускав, що вони переслідують мене через те, що я скоїв щось жахливе.

– Так, бо в шпиталі ти увесь час повторював: «Дуже вибачаюсь».

– Знаю. Але я гадав, що розмовляв англійською.

Сіенна здивовано поглянула на нього.

– А ти справді розмовляв англійською!

Блакитні очі Ленгдона збуджено виблискували.

– Сієнно, коли я повторював *very sorry*, я не вибачався. Я мимрив про таємниче послання на фресці в Палацо Веккіо! – У голові в Ленгдона знову залунав диктофонний запис його невпевненого голосу. *Ve... sorry. Ve... sorry.*

Сієнна геть розгубилася.

– Хіба ж ти не розумієш? – усміхнувся Ленгдон. – Я не казав *very sorry, very sorry*. Я промовляв ім'я художника: *Va... sari, Vasari!*

Розділ 24

Ваєнта несамовито тиснула на гальма. Її мотоцикл занесло, він гучно верескнув колами, залишивши на проспекті Поджіо довгий чорний слід, і нарешті різко зупинився в кінці несподівано виниклої довгої низки автомобілів. Транспортний рух на проспекті Поджіо замер.

«Мені тільки цього бракувало!»

Ваєнта витягнула шию, намагаючись побачити, що спричинилося до затримки. Їй уже й так довелося зробити великий гак, щоб уникнути зустрічі зі спецпідрозділом Брюдера та всього того хаосу, що виник після їхньої появи біля багатоквартирного будинку, а ще треба було виписатися з готелю, де вона мешкала останні кілька днів, поки виконувала завдання.

«Мене зреклися – і мені треба змотувати вудочки й ушиватися з міста!»

Однак, схоже, невдачі переслідували її. Маршрут, яким жінка збиралася проїхати до Старого міста, виявився перекритим. Не маючи настрою чекати, Ваєнта виїхала на розділову смугу й помчала по ній, аж поки не побачила запружене перехрестя. Попереду виднілася забита автомобілями кільцева траса, на яку сходилися шість великих автострад. Це була брама Порто Романа – одна з найпожвавленіших транспортних розв'язок Флоренції, ворота до Старого міста.

«Що ж тут, у біса, відбувається?»

Тепер Ваєнті стало видно, що вся прилегла зона кишить поліцією, яка влаштувала тут блокпост чи якийсь пропускний пункт. За кілька секунд вона помітила в центрі дійства дещо, що збило її з пантелику й налякало: знайомий чорний мікроавтобус, біля якого вдягнені в чорну уніформу агенти вигукували накази представникам місцевої влади.

Ці люди, безперечно, були членами спецпідрозділу, однак Ваєнта й близько збагнути не могла, що вони тут робили.

«Утім...»

Жінка ковтнула клубок, що підкотився до горла, ледь насмілюючись припустити таке: «Невже Ленгдону вдалося і від Брюдера втекти?» Це здавалося неймовірним; шанси на втечу були майже нульовими. Однак Ленгдон працював не сам, і Ваєнта вже могла переконатися на власному досвіді, якою рішучою й винахідливою могла бути ота білявка.

Біля Ваєнти з'явився поліцейський. Він ішов від машини до машини, демонструючи фото вродливого чоловіка з густим каштановим волоссям. Ваєнта швидко впізнала те фото – то був знімок Ленгдона, призначений для преси. Її серце радісно тьохнуло.

«Брюдер не зміг нейтралізувати його... Ленгдон і досі у грі!»

Як досвідчений стратег Ваєнта негайно оцінила, як ця обставина здатна вплинути на її ситуацію.

«Варіант перший: тікати, як того вимагає протокол».

Ваєнта провалила важливе завдання Начальника, і через це її зреклися, дезавуювали. Якщо їй поталанить, усе обмежиться офіційним розслідуванням і припиненням кар'єри. Однак якщо їй не пощастить і якщо вона недооцінила суворість свого роботодавця, решту життя їй доведеться увесь час озиратися, придивляючись, чи не чатує на неї Консорціум.

«Тепер з'явився й другий варіант: завершити своє завдання».

Продовження завдання напряду суперечило протоколу зречення, однак через те, що Ленгдон і досі переховувався, Ваєнта здобула можливість діяти згідно з початковими вказівками.

«Якщо Брюдеру не вдасться виконати завдання, – подумала вона, відчуваючи, як прискорюється її пульс, – а мені вдасться...»

Ваента знала, що це може забрати чимало часу, але якщо Ленгдон утік від Брюдера і якщо Ваента втрутиться в гру й завершить роботу, то вона власноруч і одноосібно врятує Консорціум від катастрофи, і тоді Начальник не матиме іншого вибору, як виявити до неї поблажливість.

«Тоді я зможу зберегти свою роботу, – подумала вона. – Можливо, мене навіть підвищать».

І Ваента блискавично збагнула, що тепер усе її майбутнє залежить від єдиного важливого кроку.

«Я мушу засікти Ленгдона... раніше, ніж це зробить Брюдер».

Ревнувши двигуном BMW, вона розвернулася на сто вісімдесят градусів і рушила туди, звідки приїхала. «Міст Алле Граціє», – подумала жінка, уявивши собі місток, розташований у північному напрямку. До Старого міста можна було потрапити й іншим маршрутом.

Розділ 25

«То я не вибачався, а називав ім'я художника», – подумав Ленгдон.

– Вазарі, – мовила Сієнна і, зупинившись, ступила крок назад. – Художник, який сховав слова *cerca trova* на своїй фресці.

Ленгдон не міг стримати усмішку. *Вазарі. Вазарі.* Окрім того, що це відкриття кинуло промінь світла на ту химерну халепу, у якій він опинився, завдяки йому Ленгдона більше не мучила думка про те, що він скоїв щось жахливе, за що начебто так вибачався.

– Роберте, ти, вочевидь, бачив цю картину Боттічеллі на проекторі ще до того, як тебе поранили, і ти ще раніше знав, що вона містить код, який указував на фреску Вазарі. Саме тому, отямившись, увесь час повторював ім'я цього мистця!

Ленгдон спробував вирахувати, що все це могло означати. Джорджо Вазарі, художник шістнадцятого сторіччя, архітектор і письменник, був людиною, яку Ленгдон часто називав «першим у світі істориком мистецтва». Попри сотні створених полотен і спроектованих будівель, найвизначнішою спадщиною Вазарі став його фундаментальний твір «Життєпис славетних художників, скульпторів та архітекторів» – збірка біографій італійських митців, яка й досі залишається хрестоматійним твором для всіх дослідників історії мистецтва.

Близько тридцяти років тому слова *cerca trova* знову привернули до Вазарі інтерес широкої публіки, коли на вершечку його великої фрески в Палацо Веккіо, у Залі п'ятисот, було знайдено «таємниче послання». Ці маленькі літери виявили на зеленому бойовому прапорі, ледь видимому в хаосі батальної сцени. Хоча консенсусу щодо причини, із якої Вазарі залишив на фресці це дивне послання, досягти не вдалося, проте існувала панівна гіпотеза, згідно із якою ті слова були натяком для прийдешніх поколінь на існування втраченої фрески Леонардо да Вінчі, схованої в трьохсантиметровому проміжку поза стіною.

Сієнна знервовано глянула вгору крізь крону дерев.

– Я не можу збагнути одного. Якщо ти не вибачався, тоді чому ті люди намагаються вбити тебе?

Ленгдон міркував про те саме.

Удалині знову почулося дедалі гучніше дзижчання спостережного безпілотної, і Ленгдон збагнув, що настав час приймати рішення. Він не розумів, який зв'язок існував між фрескою Вазарі «Битва під Марчіано» і Дантовим «Пеклом» чи вогнестрільною раною, що її він дістав минулого вечора, однак нарешті побачив перед собою шлях уперед.

Cerca trova.

Шукай – і знайдеш.

І знову Ленгдон побачив срібноволосяну жінку, яка гукала йому з того боку річки. *Час спливає!* Ленгдон відчув: якщо є відповіді, то їх слід шукати в Палацо Веккіо.

Раптом йому пригадалася приказка давніх грецьких пірнальників, які добували омарів у коралових печерах Егейських островів: «Коли запливаєш до темного тунелю й проходиш точку неповернення, тобто не маєш достатньо повітря, щоб повернутися назад тим самим курсом, залишається єдиний вибір: плисти вперед у невідомість... і молитися, що там знайдеш вихід».

«А чи не досягли ми вже тієї точки?» – подумав Ленгдон.

Він окинув поглядом лабіринт стежин перед ними. Якщо їм із Сієнною вдасться дістатися до Палацо Пітті та вибратися з парку, тоді Старе місто буде від них на відстані короткої прогулянки через найвідоміший у світі пішохідний місток – Понте Веккіо. Там завжди людно, отже, можна легко сховатися. А звідти до Палацо Веккіо – всього-на-всього кілька кварталів.

Цього разу безпілтник пролетів ближче, і Ленгдона на мить поглинули зневіра й втома. Усвідомлення того, що він не вибачався, бо нічого не скоїв, не додавало йому бажання тікати від поліції.

– Рано чи пізно вони таки мене спіймають, Сіенно, – сказав Ленгдон. – Можливо, мені краще не тікати.

Сіенна поглянула на нього з тривогою.

– Роберте, щоразу, коли ти зупиняєшся, хтось у тебе стріляє! Тобі треба дізнатися, у яку гру тебе втягнули. Треба поглянути на ту фреску Вазарі та сподіватися, що це оживить твою пам'ять. Імовірно, це допоможе тобі пригадати, звідки взявся цей проектор і чому ти його із собою носив.

Ленгдону пригадалася жінка зі шпичастим волоссям, яка холоднокровно вбила лікаря Марконі... вояків, які стріляли в них... італійську поліцію, якої повно біля Порта Романа... а тут ще цей розвідувальний гелікоптер дзижчить у них над головами... Він замовк, потираючи втомлені очі й розмірковуючи над варіантами своїх потенційних дій.

– Роберте! – уже гучніше мовила Сіенна. – Є ще одне... те, що здавалося неістотним, але тепер, мабуть, може стати дуже важливою обставиною.

Ленгдон підвів на неї погляд, занепокоєно зреагувавши на серйозність тону.

– Я хотіла сказати тобі це у квартирі, – продовжила вона, – але...

– Але що?

Сіенна стиснула губи, і на її обличчі з'явився сконфужений вираз.

– Коли ти прибув до шпиталю, ти марив і намагався говорити.

– Так, – сказав Ленгдон. – Я мимрив: «Вазарі, Вазарі».

– Так, але *до* того... до того, як ми увімкнули диктофон, у перші хвилини ти сказав одну річ, яка мені запам'яталася. Ти сказав це лише один раз, але я впевнена, що правильно зрозуміла тебе.

– І що ж я сказав?

Сіенна зиркнула вгору на безпілотник, а потім знову поглянула на Ленгдона.

– Ти сказав «Я маю ключа до тієї знахідки... якщо я зазнаю невдачі, то все помре».

Утративши дар мови, Ленгдон ошелешено витріщився на неї.

А Сіенна казала далі:

– Я гадала тоді, що ти мав на увазі той предмет у піджаку, але не впевнена в цьому...

«Якщо я зазнаю невдачі, то все помре?» Ці слова наче батоном вдарили Ленгдона. Нав'язливі картини смерті знову замерехтіли перед його очима... Дантове пекло, символ біонебезпеки, чумний лікар. І знову – лице тої прекрасної срібноволосої жінки, яка гукала його з протилежного боку ріки, благально простягаючи руки.

Шукай – і знайдеи! Час спливає!

Голос Сіенни повернув його до реальності.

– Те, на що може врешті-решт вказати цей проектор... або те, що ти намагаєшся знайти, – це має бути щось украй небезпечне. Те, що якісь люди намагаються нас вбити... – Її голос затремтів, і вона трохи помовчала, відновлюючи душевну рівновагу. – Задумайся над цим. Вони просто взяли й вистрелили в тебе серед білого дня... стріляли в мене – безневинного очевидця. Схоже, ніхто з них не збирається розмовляти, вести якісь перемовини. Уряд твоєї країни також напустився на тебе... Ти покликав їх на допомогу, а вони натомість послали до тебе вбивцю.

Ленгдон стояв, мовчки втупившись розгубленим поглядом у землю. Чи консульство надало вбивці інформацію про місцеперебування Ленгдона, чи само послало його туди – не мало значення. Результат був той самий.

«Уряд моєї країни – не на моєму боці. – Ленгдон зазирнув у карі очі Сіенни й побачив у них хоробрість. – У яку ж халепу я її втягнув!»

– Хотілося б знати, що ми шукаємо. Це допомогло б вибудувати логічну схему подій, – сказав він уголос.

Сіенна кивнула.

– Що б ми не шукали, ми маємо це знайти. Принаймні це дасть нам точку опори.

Заперечити її логіку було важко. Проте Ленгдон однаково відчував якесь невиразне занепокоєння. «Якщо я зазнаю невдачі, то все помре». Увесь ранок професор мав справу з моторошними символами біологічної небезпеки, чуми й Дантового пекла. Зрозуміло, що він не мав уявлення, що шукати, але було б наївно не враховувати хоча б можливість того, що ситуація стосується якоїсь смертоносної хвороби або широкомасштабної біологічної загрози. Але якщо це так, тоді чому уряд його країни намагається знищити його?

«Може, вони вважають, що я причетний до потенційного нападу?»

А це взагалі безглуздо. Тут відбувається щось інше.

Ленгдон знову подумав про срібноволосу жінку.

– А ще ота жінка з моїх видінь... Я відчуваю потребу знайти її.

– Тоді довірся своїм почуттям, – сказала Сіенна. – У цій ситуації найкращий компас – це твоя підсвідомість. Це ж основи психології: якщо тваринний інстинкт підказує тобі, що ти маєш вірити тій жінці, то, як на мене, мусиш робити те, що вона наказує тобі.

– *Шукай – і знайдеш*, – вимовили вони в унісон.

Ленгдон полегшено зітхнув, усвідомивши, що перед ним відкрився шлях.

«Усе, що я можу, – це плисти далі цим тунелем».

Відчуваючи, як зростає його рішучість, він роззирнувся, щоб зорієнтуватись у просторі.
«Який же шлях веде з парку?»

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.